Trandafirul
Amy Carmichael
Editura Lampadarul de Aur
Prezenta ediţie a fost realizată pe baza cărţii în limba engleză:
Rose from Brier by Amy Carmichael
London
S-P-C-K
1967
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale CARMICHAEL, AMY
Trandafirul / Amy Carmichael; trad.: Estera Chelariu; ed.: Mărioara Szabó.
— Oradea: Lampadarul de Aur, 2001 p. 152; 20 cm. ISBN 973 – 8090 – 06 – 7
I. Chelariu, Estera (trad.)
II. Szabó Mărioara (ed.)
Consilier editorial Emerich Hubert.

Trandafir din măceş
„Din măceşul tăuwmjbrimtrandefopentmakii”.
Scrisori a căror primă destinaţie a fost Părtăşia Dohnavur – Liga Invalizilor, dar acum sunt împărtăşite cu toţi cei bolnavi care doresc să aibă acest trandafir din măceşul nostru.
Şi *am auzit un glas tare care ieşea din scaunul de domnie şi zicea*: *„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii*! *El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui*, *şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei*. *El va fi Dumnezeul lor*. *El va şterge orice lacrimă din ochii lor*. *Şi moartea nu va mai fi*. *Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”*.
Cu excepţia cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română D. Cornilescu, 1923, cu adaptarea la normele ortografice actuale.
Abrevieri:
— KJV – traducerea în limba engleză King James Version.
— AV – traducerea în limba engleză Authorised Version.
— Rotherham – traducerea în limba engleză Rotherham

Empha-sized Bible de J.B. Rotherham, 1902.

— Cornilescu 1998 – Traducerea literală a NT publicat în Bucureşti, 1998.

Adevăratei infirmiere

Adevărata infirmieră a lui Dumnezeu este cea care ştie, „Prin înţelepciune şi veghe constantă”.

Locul pe unde şuvoiul fierbinte curge şi, ascuns de ochiul neatent.

Face din viaţă o pustie;

Atunci binecuvântează adevărata infirmieră.

Căci ea, fără zgomotul cuvintelor.

Cu mare dragoste lucrează, Până când, asemenea cântecului păsărilor fericite.

Bucuria odihnei se va revărsa prin Ceea ce a fost o pustie – Aşa binecuvântează adevărata infirmieră.

Când duhul dă înapoi cuprins de teama

De locuri străine şi necunoscute, Atunci adevărata infirmieră, neînfricată.

(Dragostea ei scumpă înţelege) Este atentă, mângâie şi alină – Aşa binecuvântează adevărata infirmieră.

O, infirmieră, dar de la Dumnezeu, slujba ta

Este ceva întru totul divin; Cu tot ce faci, în tot ce eşti.

Dragostea Lui ţese Firele de aur ale blândeţii Lui – Aşa va binecuvânta adevărata Lui infirmieră.

Trandafirul

La drept vorbind, lucrarea de faţă nu este o carte, ci un mănunchi de scrisori scrise de mână în diferite momente, fără nuanţa de formalitate care, de obicei, se aşteaptă din partea lor.

Acum, când aceste fragmente sunt, printr-o muncă laborioasă, dactilografiate (de credincioase Boboci de Lotus), tipărite, legate şi au căpătat un nume, ele dau imaginea unei cărţi; parcurgându-le sub această formă, mă deranjează că le găsesc aşa de personale şi, uneori, atât de intime. Nu e vorba că aş considera interesante sau valoroase aspectele personale sau intime, dar nu am ştiut cum să dau expresie

mângâierii de care avem cu toţii parte decât dând puţin şi din sufletul meu. Dacă aş fi aşteptat să mi se uşureze durerea, e foarte probabil că, fiind mai puţin obosită, aş fi redat mai bine experienţele prin care am trecut. Dar, în acest caz, nu m-aş fi adresat cititorului meu ca de la bolnav la *bolnav* – aşa cum e menirea acestei cărţi, şi anume aceea de a fi un trandafir smuls direct din măceş –, ci ca de la un om sănătos la un om bolnav.

Scrisorile nu sunt puse într-o ordine anume. Nici încercările, ispitele şi senzaţiile de epuizare ale bolii nu au o ordine anume; ele se năpustesc asupra noastră, îşi aruncă forţele fără cruţare împotriva unui front deja slăbit. Dar în astfel de împrejurări ne este întotdeauna la îndemână ajutorul Lui.

Toate aceste scrisori au fost scrise, aşa cum afirmă una din ele, atunci când furtuna s-a abătut asupra mea, nu după instalarea liniştii. În *Meditaţiile* lui Marcus Aurelius se spune că ne stă în putere să trăim liberi, fără constrângeri şi în cea mai deplină linişte a gândurilor, chiar în condiţiile în care fiare sălbatice străpung materia din care suntem plămădiţi. „Căci ce împiedică mintea ca, în vâltoarea tuturor acestor împrejurări, să rămână în linişte?” însă în momentul în care a scris aceste cuvinte, fiinţa lui nu era sfâşiată în bucăţi, ci se afla la o depărtare confortabilă de ghearele fiarelor sălbatice;

de aceea, liniştea lui nu ne spune prea multe. Dimpotrivă, ne poate duce la exasperare. O cunoaştere mai profundă a esenţei vieţii se regăseşte în cuvintele lui Satan – „Întinde-ţi mâna şi atinge-Te de oasele şi carnea lui”.

Cârtiţa sigur că ştie
Exact unde grapa colţii-şi înfige.
Fluturele, la suprafaţă călător, îi predică ei despre-a fi mulţumitor.

Există momente în care cârtiţa nu-i este întru totul recunoscătoare fluturelui – nu, nici măcar dacă acesta vine îmbrăcat ca un creştin foarte bun. Fluturele zboară la suprafaţă, nu sub pământ, unde n-a fost niciodată, de altfel.

Am avut şi eu parte de un astfel de moment când, într-o dimineaţă, tot ce mi-aş fi dorit era ceva ce m-ar fi ajutat să scap de mine; şi nimic altceva decât o carte care să mă fi transpus din viaţa mea în vieţile altora nu mi-ar fi putut da eliberarea de care aş fi avut nevoie.

Chiar atunci a venit poştaşul. „O carte" s-a entuziasmat infirmiera. Glasul ei era atât de plin de aşteptare şi de plăcut pe cât speram noi că va fi şi conţinutul coletului. Nerăbdătoare, ea l-a deschis şi tot nerăbdătoare o priveam şi eu. Oare era ceva de genul lui *Gardon şi Sudanul* al lui Bernard Allen, pe care tocmai o citisem, sau ultima carte a lui John Buchan? (Nici un alt scriitor nu mă delecta mai mult ca el.) Dar nu – pachetul era plin de tractate pentru cei bolnavi. Am citit un timp din ele, dar nu prea m-au scos din amorţeală. (Cuvintele acestea nu au nimic de misionar în ele, dar, din nefericire, acesta e adevărul). Abia după o vreme, şi după câteva experienţe similare, m-a şocat revelaţia faptului că motivul cel mai plauzibil al unei asemenea stări de lucruri era acela că astfel de scrieri erau evident adresate de cei sănătoşi celor bolnavi pentru a le face bine acestora din urmă; de aceea ele puteau doar să bată din aripi asemenea unor fluturi moleşiţi. Dar am făcut şi descoperirea că lucrurile scrise de cei în durere sau de cei care au trecut prin durere, ajungând la odihnă, asemenea înţelegerii arătate într-o scrisoare scumpă, înfăptuiau ceva ce numai cuvintele Domnului nostru veşnic ar fi putut.

Scrisorile de faţă purced în mod voit de sub dinţii grapei, înainte ca ascuţimea vreunuia dintre ei să fi fost uitată. Le sunt adresate celor care se află sub dinţii şi mai ascuţiţi ai grapei şi le transmit toată compasiunea plină de înţelegere care le stă în putere. Nu sunt menite a fi citite de la cap la coadă, ar fi nepermis de plictisitor. De asemenea, nu fiecare scrisoare va corespunde stării sufleteşti a fiecărui cititor. Fiecare boală îşi are stările ei sufleteşti. Dar sper că aceste scrisori nu vor enerva pe nicio biată cârtiţă.

În a douăzeci şi două lună a acestui nou mod de viaţă – care a început cu scrisoarea „Bucuria voastră" – au sosit corecturile acestor scrisori; şi, ezitând mai mult ca oricând, le las să ia calea tiparului Ele

se duc la unii care sunt dezamăgiţi, care de mult sperau să se facă bine, dar încă nu s-au făcut. Următorul cântec le este destinat lor, şi apoi acelora, niciodată uitaţi, pentru care sfârşitul bolii va fi cerul:

Înainte ca vântul să înceteze a bate.

Învaţă-mă să rămân în liniştea Ta; înainte că pacea să ia locul durerii.

Dă-mi, Dumnezeul meu, un psalm să pot cânta. Nu vreau să pierd prilejul de a experimenta

Ce plină de putere poate fi dragostea. O, *Dragoste divină*, *fă asta pentru mine*:

Păstrează-mă întruna biruitor în Tine!

Înainte de a lăsa în urmă pustia

Şi-a merge pe câmpuri etern înflorite, Condu-mă la locul în care, la glasu-ţi.

Apa ţâşneşte în ceasuri de restrişte, la celor ce li-i sete să le pot arăta

Izvoarele de apă ce străjuiesc calea. O, *Dragoste divină*, *fă asta pentru mine*:

Păstrează-mă întruna biruitor în Tine!

Dacă vei umbla în puterea omului dinăuntru, nu vei pune preţ pe vorbele ce zboară... Pacea ta să nu depindă de ceea ce spun oamenii.

Cu siguranţă că, dacă Tu eşti prezent, toate lucrurile sunt pline de viaţă; dar dacă Tu lipseşti, toate lucrurile sunt potrivnice şi obositoare. Tu aduci linişte, pace, bucurie solemnă în inimă. Tu faci ca omul să se bucure de toate şi în toate lucrurile să te laude pe Tine; niciun lucru nu ne poate aduce plăcere îndelungată fără Tine; dar, dacă un lucru este plăcut şi are o aromă bună, harul Tău este aproape pentru a-l înmiresma cu farmecul înţelepciunii Tale. Ce lucru ar putea să nu fie o plăcere pentru cel în gura căruia Tu eşti o aromă dulce? Şi pentru cine Tu nu eşti o aromă dulce, există oare vreun lucru ce îl poate face să se bucure?

Imitaţia

(din manuscrisele Bibliotecii Universităţii din Cambridge)

Vei trece cu uşurinţă peste talazurile acestei vieţi muritoare şi

nu te vei preocupa prea mult de ce va da peste tine – nu din nepăsare, ci datorită bucuriei avântate a dragostei cereşti.

Viaţa şi scrisorile *lui*] *anet Erskine Stuart* de Maud Monahan

1. Bucuria voastră

Cam ciudat cuvânt de debut, dar acesta a fost primul care mi s-a ivit în minte şi aşa începe povestea acestor luni fericite.

Căci au fost fericite: îmi spun mie însămi aceasta, cu uimire, deşi am fost înconjurată cu dragoste şi ajutată în multe feluri, încât ar fi greu să fiu nefericită, ar fi un semn de nerecunoştinţa. Dar nu pot să nu mă minunez, căci a fi cu familia mea tot timpul, în fiecare zi, era viaţa mea şi nimic nu mă putea ţine în pat, nici măcar boala; în cel mai rău caz slujeam dintr-un şezlong. Nu m-am gândit niciodată să stau ţintuită la pat ziua întreagă. Mă aşteptasem să fiu întărită pentru a ignora sau călca în picioare necazurile trupeşti şi (întrucât cerusem cu ardoare acest lucru) să trec dincolo, la Domnul, direct din vâltoarea activităţii, fără a crea nicio problemă celor din jur. Ce s-a întâmplat mi s-a părut ciudat. „Şi Domnul mi-a ascuns lucrul acesta şi nu mi l-a făcut cunoscut" – a fost atitudinea mea interioară nedumerită. Astfel, fericirea care a strălucit de-a lungul lunilor în care puterea voinţei nu a putut face nimic pentru a învinge durerea (durere ce nu a putut fi ignorată) nu a fost naturală, ci una din acele surprize ale Iubitului nostru ceresc, care nu pare a obosi niciodată în a ne face surprize.

Nu am căutat dinadins acest cuvânt. A apărut în dimineaţa următoare accidentului (am căzut în Oraşul Bucuriei, unde câţiva dintre noi merseseră să facă pregătirile pentru cei doi care urmau să locuiască aici. Această cădere a avut ca urmare ruperea unui os şi luxarea gleznei; mi-a provocat, de asemenea, şi alte răni, mult mai greu de vindecat.). Fusesem dusă la Neyyoor, în Travancore, cam la 46 mile de Oraşul Bucuriei, şi efectele morfinei dispăreau încetul cu încetul, când am auzit pe cineva exprimându-şi dorinţa sa de a-mi lua durerea. Era infirmiera principală, Mary Mills, care rămăsese cu mine după ce medicul nostru, May Powell, şi ceilalţi se întorseseră la Dohnavur; şi ştiam că voia să spună că ar fi dorit s-o suporte ea în locul meu. Atunci m-am trezit răspunzând: Nimeni *nu vă va lua bucuria voastră*. A fost ca

un ecou a ceva auzit în adânc, înăuntrul meu. Nu l-am recunoscut ca verset, ci doar ca pe un cuvânt sigur, ceresc, dat mie pentru oricine ar dori să facă acest lucru minunat.

A fost cu adevărat un cuvânt de pace, chiar de exaltare. Parcă vedeam pe fiecare membru din marea noastră familie, suficient de matur pentru a înţelege, animat de dorinţa de a face acest lucru. Eram bucuroasă şi recunoscătoare că aceasta era imposibil.

Şi acum, ca să arăt de ce cred, cu toată umilinţa, că mă pot aventura în a le scrie celor care cunosc mult mai mult din puterea zdrobitoare a durerii decât cunosc eu, vă voi relata cum s-a întâmplat să-mi vină gândul de a scrie.

Într-o zi, după nopţi întregi când, în ciuda a tot ce se făcea ca să pot dormi, somnul venea doar în reprize scurte, am primit o scrisoare care vorbea despre plăcerea ce o poate aduce această „odihnă forţată"; stupida expresie m-a străpuns ca un spin. Eram mult prea epuizată ca să o ignor râzând, aşa cum o poate face un om sănătos. Deci asta se voia a fi odihnă? Şi oare Tatăl frângea, zdrobea, „forţa", sub apăsarea suferinţei fizice acute, pe un copil care tânjea să se supună la cea mai mică dorinţă a Lui? Acest cuvânt a avut o absurdă putere de deprimare. Oferea o imagine atât de neplăcută, de falsă despre Tatăl nostai! Până atunci, deşi eram nedumerită, nu avusesem parte de nicio clipă nefericită. Cunoscusem pacea. Duhul poate trăi mai presus de carne, iar al meu, ajutat de dragostea gingaşă a Domnului nostru Iisus şi a celor din jurul meu, procedase în consecinţă.

Dar atunci lucrurile stăteau altfel şi nu am avut pace până când nu am auzit adânc înăuntrul meu cuvintele blânde, alinătoare, ca cele folosite de o mamă: „Să nu ţi se tulbure inima; nu înţeleg Eu? Ce importanţă au astfel de cuvinte pentru tine sau Mine?" Şi am cunoscut că Tatăl îl înţelege pe copilul Lui, iar copilul pe Tatăl său, şi totul a fost cuprins din nou de pace.

Apoi, asemenea parfumului unei flori adus de un vânt trecător, mi-a venit în minte o zi petrecută pe tren cu ani în urmă. Călătoream spre Puri, aflat la o mie de mile nord de Dohnavur, în slujba Tatălui, când bârfa locală stârnită de un oaspete a încercat să mă tulbure. Şi

m-a tulburat până când cuvintele *Treacă de la tine*. *Gândeşte-te la Mine* mi s-au repetat la nesfârşit, însoţite, în urechea mea, de sunetul roţilor de tren. Aceste cuvinte mi-au vorbit din nou acum.

Atunci, gândul la mulţi pe care junghiurile durerii îi măcinau neîncetat mi s-a ivit în minte, însoţit de un alt soi de compasiune, născut dintr-un nou fel de înţelegere. Am vrut să împărtăşesc cu ei fărâma mea de mângâiere, să le spun să nu pună la inimă vorbe trecătoare sau să lase ca pacea lor să depindă de ceea ce spun oamenii sau să îngăduie expresiilor stereotipe, ignorante ale celor sănătoşi către cei bolnavi să pătrundă prin scutul lor. „Căci nimeni nu ne poate spune ce ne aşteaptă în luptă decât cel care a fost în bătălie înainte"; deci, cum ar putea ei, cei fără de răni, să cunoască ceva despre acest lucru? Dar Domnul, Creatorul nostru, ştie, ca toţi cei care au suferit, de altfel, că durerea şi starea de neajutorare nu sunt odihnă şi nici n-ar putea fi; nu este nici slăbiciunea care urmează durerii acute, nici oboseala care apare când epuizarea îţi depăşeşte capacitatea de suportare şi care se află la polii opuşi odihnei. El ştie că odihna o găseşti în acel simţământ de bine dispunere pe care îl ai după un galop călare, după o baie într-un lac de munte sau în mare – în sănătate fizică şi mentală, în puterea de a fi şi de a face. El ştie asta. El aşa ne-a creat şi uită Creatorul? Dacă El îşi aduce aminte, ce contează dacă ceilalţi uită? Astfel, mângâiaţi şi umpluţi cu dulceaţă interioară, Îi putem mulţumi pentru toţi cei ce calcă peste noi din neatenţie, vorbind lucruri fără rost. Căci noi ştim că, tocmai pentru că pot să facă asta cu atâta inconştienţă, cu atâta uşurătate şi cu o seninătate atât de aeriană, astfel de persoane nu au fost niciodată „puse în fiare"; şi oare nu e bine de ştiut *acest* lucru?

14

Aur pur

Crezut-am că L aud pe Domnul meu cum spune, „Nicicând n-oi obosi să te iubesc, copile". În mine îndoiala încet prinse-a şopti.

„E cu putinţă oare?"

El mi-a răspuns: „De nu aşa ar fi, Eu ţi-aş fi spus".

O, Aur pur

Pe care *nimic din mine nu-l poate-ntuneca*! *Dragoste veşnică* ce *locuieşti în* Cel Pe *care, deşi* nu-L *văd, eu* II *iubesc*! *Ţie mă-nchin*!

Crezut-am că-l aud pe Domnul meu cum spune, „Puterea Mea se-arată când eşti în slăbiciune”. Iar când un vânt de frică pe mine mă lovi.

„E cu putinţă oare?”

El mi-a răspuns: „De nu aşa ar fi, Eu ţi-aş fi spus”.

O, Aur *pur*

Pe care nimic din mine nu-l poate-ntuneca!

Dragoste veşnică ce locuieşti în Cel

Pe care, deşi nu-L văd, eu 11 iubesc!

Ţie mă-nchin!

2. Sufletul său a intrat în fiare

O dată ce v-am destăinuit de ce m-am aventurat în a scrie, vă voi relata cum au început să apară cuvintele de pace şi eliberare, acele cuvinte care au transformat imposibilul în posibil; pentru a-mi îndeplini această sarcină trebuie să mă întorc la începuturi.

Era o zi de duminică, 25 octombrie 1931. Dr. Somervell şi Dr. Õrr din Neyyoor, în loc de a se bucura de o seară de duminică liberă după o săptămână încărcată, m-au dus din bungalowul Dr. Somervell la radiologie, unde Dr. Õrr mi-a administrat un anestezic. Chiar înainte de a face acest lucru, Dr. Somervell s-a rugat ca glezna mea „să se întărească pentru a putea purta din nou poveri”; următorul lucru de care am fost conştientă a fost trezirea cu următoarele cuvinte răsunându-mi în urechi: „Timpul meu este în mâinile Tale”, înainte ca piciorul să-mi fie atins îl întrebasem pe dr. Somervell cât va dura până mă voi putea întoarce la muncă; el mi-a răspuns că piciorul va trebui să stea în aţele timp de opt săptămâni. Prin asta am înţeles că după două luni totul va merge ca pe roate. Am aşteptat cu nerăbdare ca aceste opt săptămâni (care mi-au părut opt ani) să treacă, dar nici prin vis nu mi-am închipuit ce drum mi se aşternea în faţă; şi iată-mă trezindu-mă cu răsunetul cuvintelor potrivite în urechi: „Timpul meu – (acele două luni, cum îmi închipuiam eu) – este în mâinile Tale”;

următorul vers din acel cântec atât de familiar mie a urmat de la sine: „Dumnezeul meu, acolo şi vreau să rămână”.

Câteva zile la rând durerea a fost surdă, apoi şi-a făcut simţită prezenţa din ce în ce mai mult de-a lungul săptămânilor (şi chiar a lunilor) următoare. Ziua care mi-a deschis intrarea în această nouă experienţă m-a întâmpinat cu un verset căruia înainte nu-i acordasem prea mare atenţie: „I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare” (Psalmul 105: 18); dar în Septiiaginta este tradus cu „Sufletul lui a intrat în fiare”. O notă de subsol în traducerea Kay explică astfel: sufletul lui „a intrat”, în întregime şi complet, mânat de hotărârea lui de a asculta de Dumnezeu, într-un chin aprig. Sufletul meu nu era într-un chin aprig, dar picioarele îmi erau în butuci şi pe când şedeam întinsă, incapabilă de a mă mişca, mi-a venit gândul că, ceea ce i s-a cerut lui Iosif, într-o măsură mult mai mică mi se cerea şi mie acum. Mă voi resemna cu această stare şi mă voi ruga ca să primesc harul de a nu face prea mare caz de ea sau sufletul meu va intra de bunăvoie în fiarele acestei noi experienţe?

Puteam da un singur răspuns. Duminica următoare, când mi-a vorbit cuvântul din Filipeni 1: 13: „lanţurile mele în Cristos” (KJV), am ştiut care era răspunsul.

Am dat şi peste o poezie (căci eram într-unul din acele cămine în care copiii, cărţile şi bunătatea însoţită de dragoste diminuează suferinţele bolii). Poezia era *Săgmata** lui Evelyn Underhill; unul din versuri mi-a vorbit cu o tandreţe deosebită:

Trebuie să fie rănite picioarele mele neobosite
Care s-au grăbit pe cale
Pentru a-L întâmpina pe Iubitul meu?
Să îndure dragostea mea pribeagă această amânare grea
Şchiopătând şi mergând agale
Pe înălţimile ei?
Da, aşa trebuie să fie
Dacă vrei să vii cu Mine:
Numai aşa se poate
Ca pecetea Mea să fie pusă pe om.

Am fost învăluită de o acceptare în pace; o dată ce accepţi o anumită stare de lucruri, accepţi tot ce cuprinde acea stare: neajutorarea, limitările, dezamăgirile speranţelor năruite, suferinţa.

! *stigmata* – semne asemănătoare rănilor lui Cristos cel răstignit (*n.r.*)

Cred că acest fapt este important pentru limpezirea atmosferei noastre spirituale; dacă îngăduim unei urme fugare de nor pe care noi o numim dorinţă (dorinţa ca lucrurile să fi stat altfel) să plutească deasupra cerului nostru, atunci azuriul cerului se va ascunde vederii. Dar, dacă gonim fărâma de nor, ne uităm în sus şi întâmpinăm dragostea Domnului care ne mângâie cu razele ei şi îi relatăm Lui despre acea încercare: „Doamne iubit, da” (nu a fost oare totul inclus în actul prim de acceptare?), atunci, într-o clipă, cerul nostru va fi din nou albastru.

„A deschis stânca şi au curs ape care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate” (Psalmul 105: 41).

„Tot astfel Domnul are milă de Sion şi mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă” (Isaia 51: 3).

La umbra aripilor Lui
Voi cânta de bucurie;
Ce Dumnezeu care, din umbrar
Cuib face păsării ce cântă;
Doamne, Tăria şi Melodia mea.
Îţi voi cânta Ţie.
Dacă umbra aripilor Tale.
E-aşa plină de cântare.
Ce loc luminos este cel
În care pasărea îţi vede chipul?
Doamne, Tăria şi Melodia mea, hi voi cânta Ţie.

3. Tu îi transformi patul de zăcere

Pace prin acceptare: potrivit înţelegerii mele din Scriptură,

durerea (asemenea păcatului şi cruzimii) este lucrarea vrăjmaşului – „Un vrăjmaş a făcut aceasta”. Dacă nu ar fi aşa, eu cred că nu am avea niciun drept să i ne împotrivim. Noi nu ne împotrivim Domnului nostru; dacă ar fi vorba despre mâna Lui scumpă care „apasă din greu”, (aşa cum a scris unul din sfinţii Lui), atunci noi nici nu am putea, nici nu ar trebui să o dăm la o parte sau să ne strecurăm de sub ea. Toate calmantele minunate, care sunt, după părerea mea, darurile Lui, ne-ar fi interzise. Medicii şi asistentele medicale nu ar lucra cu El, ci împotriva Lui. Noi ne ţinem de cuvintele Lui: „Dar femeia aceasta… pe care Satan o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta?”, cuvinte a căror taină rămâne în seama Lui să o dezlege, la vremea Lui.

În cele două ore şi ceva petrecute în întuneric, întinsă pe nisipul Oraşului Bucuriei, înainte să-mi fi venit ajutorul, ceea ce trebuia să îndur părea a-mi da o agerime a gândurilor. M-am gândit la cei chinuiţi, nu în urma unui accident, ci în mod intenţionat, în acelaşi oraş unde eram şi eu şi în multe alte oraşe din Orient. Eram de partea judecătorului englez care în această vreme lupta în mod deschis în districtul nostru împotriva torturii. L-am binecuvântat pe Dumnezeu pentru fiecare om, oricine ar fi el, care luptă împotriva acestei practici infernale.

Şi, asemeni cuiva care, printr-o fereastră mică, percepe o panoramă impresionantă, am văzut, într-un mod nou, o bucăţică din ceea ce semnifică *Calvarul*, subiect la care voi mai reveni. Atunci, mai mult ca oricând, slujba medicilor şi a asistentelor mi s-a revelat a fi de natură divină şi am simţit că Domnul nostru Iisus, uitându-se la ei, îi iubeşte şi are o mare dorinţă de a lucra cu ei, punându-şi mâna asupra lor în timp ce ei lucrează, călăuzindu-i şi binecuvântându-i.

Deşi pe parcursul acestor luni *acceptarea* a fost pentru mine un cuvânt de libertate, biruinţă şi pace, nu a avut niciodată sensul de acceptare tacită a bolii, ca şi cum o stare proastă de sănătate ar fi venit din partea Celui care îşi găseşte plăcerea în a-şi împodobi preoţii cu sănătate. Dar a însemnat mulţumire în faţa a ceea ce nu se poate explica. Nici Iov, nici Pavel nu au ştiut vreodată, după cunoştinţele pe

care le avem, de ce rugăciunea lor de uşurare a suferinţei a primit răspunsul pe care l-a primit. Dar cred că în ţara cerească ei sunt uimiţi şi plini de bucurie la întâlnirea cu alţii care au fost îmbărbătaţi şi mângâiaţi prin răbdarea şi dânenia lor şi prin consemnarea gândurilor de pace ale Tatălui adresate lor. Abia dacă există vreo persoană care să vrea să se adâncească în viaţa de credinţă şi care să nu aibă parte de vreo tragedie; ce ar face un astfel de om fără Iov? Şi cine ar putea şterge din istoria ascunsă a sufletului său cuvintele măreţe adresate lui Pavel: „Harul meu îţi este îndeajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită”? Astfel de cuvinte duc direct spre o ţară în care se află aur, aur bun.

Aur – cuvântul ne aduce în minte afirmaţia lui Iov: *Dacă m-ar încerca, aş ieşi curat ca aurul* (Iov 23: 10), cuvintele lui Petru: *încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc* (1 Petru 1: 7) şi liniştea cuvintelor lui Maleahi: El *va sta ca cel care rafinează şi purifică argintul* (Maleahi 3: 2, KJV). De multe ori l-am mulţumit lui Dumnezeu că nu aurul, ci argintul e pomenit aici. În Orient argintul nu prea are preţ; noi ne simţim mai mult ca argintul decât ca aurul. Dar El va fi ca un rafinor şi purificator al *argintului*, deci de ce să ne temem?

Această imagine a Rafinorului este luată din viaţa Orientului. Aurarul din Orient stă pe podea, lângă cazan. Pentru mine, cel puţin, nu a fost greu să-mi dau seama de ce Rafinorul ceresc a trebuit să stea jos atât de mult. Inima îşi cunoaşte zgura. Binecuvântată fie dragostea care niciodată nu oboseşte, niciodată nu renunţă la nădejdea că, chiar şi într-un asemenea metal de proastă calitate El va putea, în cele din urmă, să vadă reflectarea chipului Său. „Cum cunoşti când este purificat?”, l-am întrebat pe auranil din sat. „Când îmi văd chipul în el”, mi-a răspuns.

Mă întrebam, într-o zi, cum de o asemenea fericire ca şi cea pe care El o dă poate exista în condiţiile în care tot ceea ce mi se întâmpla era aşa de respingător, de detestat de omul natural. Ştiam, bineînţeles, că nimic din mine nu putea induce o asemenea fericire. Motivul era oare dragostea celor scumpi care mă cuprindea, în valuri mici, de

jur-împrejur? Dar nici chiar acest lucru nu putea să ofere o explicaţie (deşi numai El ştie cât de mult m-a ajutat), căci am auzit de prezenţa fericirii şi în atmosfere mult mat apăsătoare, în încăperi lipsite de dragoste şi în suferinţe mai acute şi mai prelungite. Liga Invalizilor de la noi era locul unor astfel de minuni. Care era explicaţia lor?

În aceea zi citeam în Psalmi şi am ajuns la Psalmul 41: 3: Tu îi *transformi patul de zăcere în timpul bolii lui* (Rotherham) – un pat de boală transformat, cuvânt de pace şi uimire. Susţinut pe patul de boală: „Domnul îl va mângâia pe patul de zăcere"; „Tu îi primeneşti patul în boală" – fiecare traducere adăugă o nuanţă nouă de tandreţe: „Domnul îl va întări pe patul de zăcere" (caracterizare nici că se poate mai bună a patului, uneori); „Să-mi primeneşti patul în boală, ca, obişnuit fiind cu mâna Ta, eu să mă mulţumesc cu orice pat făcut de Tine" – a fost rugăciunea lui Donne.

Nu explică aceasta fericirea celor care, asemenea marelui misionar în lanţuri Pavel, au avut, din partea omului, foarte puţin (sau chiar deloc) ajutor care să-i umple de bucurie? Un cuvânt nepotrivit, o atingere neglijentă (încercări de care niciodată eu nu am avut parte) nu pot nărui fericirea care îşi are izvorul în munţii lui Dumnezeu. „Ei vor fi mulţumiţi cu belşugul casei tale, Tu le vei da de băut din plăcerile Tale, ca dintr-un râu" sună Psalmul 36: 8 în versiunea Prayer Book, iar versiunea Rotherham: „Din şuvoiul deplin al plăcerilor Tale Tu le vei da să bea" are o notă de subsol: „mai literal, torent". Dar pentru a înţelege acel cuvânt aşa cum este el folosit de un autor oriental, trebuie să fi văzut un torent de munte după ploaie. Rămâi uimit, uluit, la vederea magnificei sale revărsări, a forţei pe care nicio putere de pe pământ nu o poate zăgăzui. Cuvintele nu pot prinde înţelesul acelei glorioase, cuceritoare plinătăţi a puterii. Priveşti şuvoaiele de apă presărate cu spumă albă năpustindu-se în jos; par a fi veşnice, umplute din vreun rezervor inepuizabil de pe înălţimi.

O, Doamne al apelor care curg ca un râu în locurile noastre uscate, o, Mângâietor al tuturor locurilor noastre pustii, Doamne iubit al apelor liniştite, noi bem şi setea ni se potoleşte!

Să tragem săbiile până la porţile cerului, O, fie ca niciun duh de

frică să nu caute să întineze Codul războinicilor, chemarea care e a noastră; Să nu ne ascundem sabia între flori.

Să tragem săbiile, Să tragem săbiile, Până la porţile cerului Noi să tragem săbiile Până la porţile cerului.

Preaiubite Căpitan, Tu ai avut răni în luptă, Să nu mă mir dacă durerea va fi şi a mea parte; Mai degrabă, o, Doamne, să mă minunez adânc că pot împărtăşi cu Tine o rană de luptă.

O, bucurie de preţ pe care Tu, Doamne, o reverşi Asupra celor care Te urmează până în îndepărtatul Ierusalim; O, bucurie nemuritoare, când vor suna trâmbiţele şi toată lumea va sta în linişte ca să te vadă încoronat.

4. Săbii trase

V-am povestit despre modul cum m-a ros pe dinăuntru stupida expresie „odihnă forţată" într-o zi când jumătate din plămădeala trupului meu era strânsă bine în fiare, iar cealaltă jumătate zăcea într-o lâncezeală care era foarte departe de odihnă. Alte câteva vorbe trecătoare adresate celor bolnavi veneau din când în când prin scrisori, cuvinte de genul „a fi dat la o parte"; cuvinte goale, asemenea celor ce pot fi spuse unei ceşti de porţelan sparte: „Biata de tine, ai fost dată la o parte". Dar slujitorul Domnului nu este o ceaşcă de porţelan. El (ea) este un soldat. Soldaţii pot fi răniţi în luptă şi trimişi în spital. Spitalul nu este un raft; este un loc de recuperare. Un soldat la datorie în armata spirituală nu este niciodată în afara câmpului de luptă. El este doar mutat într-o altă parte a câmpului, când o rană întrerupe ceea ce era de datoria lui să facă, şi atunci i se dă în sarcină altceva.

În momentul în care am primit o scrisoare din partea unuia dintre cei care erau gata de a se alătura Părtăşiei noastre, scrisoare în care cita dintr-o scrisoare a logodnicei lui către el următoarele vorbe: Eu ştiu *că datoria noastră este aceea de a fi săbii trase*, *până la porţile cerului*, am fost foarte încântată de acele cuvinte. Cântarea care a ieşit din acele cuvinte a fost scrisă fără vreun gând la rana mea de luptă, neînsemnată şi trecătoare. M-am gândit la încercările mai mari şi mai prelungite care s-ar putea să fie parte din viaţa acestui cuplu; căci, dacă şi soţul, şi soţia sunt soldaţi sub jurământ, atunci viaţa de familie este

un lucru plin de sacrificii încă din prima zi. Cântarea are un ritm înflăcărat şi, uneori, o ascult spre propria mea mângâiere. Şi aş vrea s-o transmit mai departe tuturor soldaţilor răniţi, din orice loc. Nu e oare o mare bucurie, o bucurie curată faptul că nu suntem puşi la păstrare, pe raft?

Niciun soldat înrolat nu este vreodată „dat la o parte", ci doar i se dă o altă sarcină, uneori chiar aceea de a suferi (nu i se spune deocamdată în ce scop), alteori, când durerea şi starea de slăbiciune se atenuează, să lupte în rândul forţelor nevăzute de pe câmpul de luptă. Niciodată, dar niciodată el nu este trecut pe linie moartă ca şi cum nu ar mai fi de niciun folos Preaiubitului său Căpitan. A ne simţi astfel, chiar şi preţ de o clipă, înseamnă a fi îngrozitor de slăbiţi şi dezamăgiţi; căci, asemenea acestor tineri recruţi din Părtăşia noastră, nu a spus soldatul din chiar primul ceas: „Săbii trase, până la porţile cerului"? Şi nu l-a primit şi înrolat Căpitanul lui, fie şi numai pe post de pedestraş, şi nu urmează el Steagul? Binecuvântat fie Domnul oştirilor, Căpitanul şi Conducătorul tuturor războinicilor – aşa trebuie să fie, aşa *este*, nu poate fi altfel. Numai că, aşa cum am învăţat de-a lungul acestor luni, soldatul trebuie să îngăduie Căpitanului său să-i spună în ce loc şi în ce scop are nevoie de el cel mai mult, şi nu trebuie să-şi întunece mintea cu întrebări. Un stăpân înţelept nu iroseşte niciodată timpul slujitorului său şi niciun comandant pe cel al soldatului – e o mare mângâiere să ne amintim de acest lucru.

Să ne fie clar deci aceasta o dată pentru totdeauna şi astfel să găsim odihna inimii. De luptă nu suntem niciodată scutiţi – nu, nici măcar pentru o singură zi. Nu suntem niciodată în *afara luptei*. Se poate să fim chemaţi să slujim pe câmpul vizibil, intrând în permanenţă şi în partea invizibilă atât pentru a ne reînnoi puterile, cât şi pentru a lupta acel gen de luptă ce poate fi dusă numai acolo. Sau se poate să fim chemaţi cu totul în afara câmpului vizibil de luptă pentru un timp şi să fim duşi adânc în interiorul câmpului invizibil. Expresia îngrozitoare „dat la o parte" nu este pentru noi; noi suntem soldaţi ai împăratului împăraţilor. Soldaţii nu sunt niciodată puşi pe linie moartă.

O, Mântuitorule Cristos, cine ar putea da uitării
Cununa de spini, ceasurile de chin?
Dar pe fruntea Ta va fi pusă
O cunună de flori ce nu se veştejesc.
Putem noi oare să ne aducem florile pentru a încununa
Dragostea care a biruit la Calvar?
Ele cresc în iarbă, jos de tot.
Unde înfloreşte cea mai mică dintre flori.

Dragoste nemuritoare, soarele şi şuvoaiele Tale de apă S-au întins peste câmpul nostru; O, ia-i pe ai Tăi, Pe micile Tale flori, florile dragostei Tale, Doamne iubit, pentru a-ţi face din ele cununa.

L

5. Despre modul cum am compus cântările

Cântările nu le-am compus ca rezultat al atingerii unui scop bine definit, ci pentru că nu m-am putut abţine de la a le „lua", aşa cum spun copiii (ei întotdeauna se gândesc la text şi la melodie ca la ceva spre care întindem mâna şi luăm). Sunt scurte, căci durerea te face să nu doreşti prea mult dintr-un lucru; aşa de multe ori am fost ajutată de o simplă frântură de cântec al unei păsări mici din grădină, încât mi-am închipuit că poate cei bolnavi, cărora le sunt adresate aceste scrisori, vor găsi mângâiere sau înviorare în ceva la fel de simplu şi scurt ca şi cântecul păsărilor.

Avem în grădină o păsărică ce are plăcutul obicei de a transforma lucrurile deranjante într-un motiv de cântare. Vântul adie printre crengi şi o trezeşte la miezul nopţii, întreaga sa lume se mişcă fără încetare; ea cântă atunci o notă sau două, poate pentru a se mângâia pe sine. E bine să învăţăm să facem acest lucru.

Uneori cântarea a venit asemenea răcorii la sfârşitul unei zile caniculare. Strângerea obişnuită de rugăciune a Părtăşiei se ţinea într-o încăpere de lângă camera mea. Puteam auzi cântările, întotdeauna era reconfortant; dar, între cântări şi rugăciuni, auzeam doar un murmur de voci. Tânjeam să fiu cu familia mea şi norul înceţoşat al dorinţei ameninţa să se răspândească pe cerul meu. Totul fusese o întoarcere de 180° de de la viaţa pe care o dusesem ani de zile

şi nu mă obişnuisem cu schimbarea (nici acum, la unsprezece luni de la sistarea bruscă a tuturor activităţilor pline de bucurie pe care obişnuiam să le desfăşor, nu am reuşit să mă obişnuiesc). Răsfoiam paginile unei cărţi vechi, fără mare chef, când am dat de următoarele cuvinte: „Pe El va înflori coroana Lui, care va avea mereu flori”.

O coroană înflorită – un gând plăcut ce a plutit în camera mea chiar atunci, un gând asemenea unei flori sau petale de floare în bătaia uşoară a vântului. În acea zi de jale de la Calvar ei I-au făcut coroana din spini, dar într-o zi El va fi încununat cu flori, dintre care unele, poate, trebuie adunate de pe câmpurile de foc ale durerii.

Dar mai erau şi zile în care pulsaţia rănii din lupta cu carnea se estompa la sesizarea sunetului tobelor, ce venea parcă din depărtări. Uneori acest sunet de biruinţă părea a umple văzduhul şi eu nu vedeam atunci decât toate împărăţiile acestei lumi devenind Împărăţia Domnului nostru Cristos. Şi atunci veneau cântări despre trâmbiţe şi goarne ce se auzeau din depărtare şi despre biruinţa gloriosului nostru împărat. Nu e înălţător gândul că, oricât de zdrobiţi şi mutilaţi am fi noi, Domnul nostru mărşăluieşte în ritmul muzicii tot timpul, mărşăluieşte spre o biruinţă la fel de sigură ca şi cerurile veşnice? Noi îl urmăm pe învingător. Noi, prizonierii Domnului, ÎI urmăm cu stăruinţă în drumul Lui spre încoronare. Numai trupurile ne sunt legate. Sufletele ne sunt libere.

Aşa am compus cântările. Datorită „dulceţii interioare”, spune Richard Rolle, „am fost eu îmboldit să cânt ceea ce înainte doar îi spuneam” Celui care aude cel mai neînsemnat cântec de dragoste. O astfel de cântare nu are nevoie să caute cuvinte, deşi, în unele cazuri, căutarea cuvântului potrivit poate fi surprinzător de înviorătoare. Cântările fără cuvinte sunt cântări la adresa Lui.

„Nu puteam vedea
Din cauza gloriei acelei lumini”. Fie ca strălucirea acelei slave
Să ne lumineze vederea.
Lucrurile temporare
Se disting vag în acea atmosferă, Dar lucrurile veşnice
Sunt clare acolo.

Iisuse, Domnul meu.

Prin harul Tău, în strălucirea slavei Tale

Îngăduie-ne să-ţi vedem faţa.

Şi o lumină a strălucit în celulă şi zidurile s-au năruit, întunericul s-a risipit, Numai Tu, Emanuel, ai rămas.

Lumina Dragostei a strălucit în celulă, A schimbat gratiile de fier în aur, A deschis ferestrele către stele. Pacea păzea locul ca o santinelă.

Scumpe Doamne, cum e cu putinţă la Tu să fii aşa de bun cu mine? Dragostea străluceşte în celula mea, Iisuse, Emanuelul meu.

6. Nu puteam vedea în camera unde stau eu, o perdea din plasă atârnă deasupra unei uşi aflate vizavi de patul meu. Tăblia patului ascunde jumătate din perdea, dar partea superioară se poate vedea; în zilele în care nu e senin se poate distinge fiecare cută a perdelei. Dar când soarele străluceşte asupra pomilor din grădină, atunci abia de zăresc perdeaua. E acolo, dar nu o pot vedea din cauza gloriei luminii de-afară. Acesta a fost în permanenţă un cuvânt de viziune. Detaliile materiale, temporare, a ceea ce eu consideram drept cătuşe au rămas. N-au fost îndepărtate, nu se puteau evita, iar vechea metodă (aceea de a ignora, de a călca în picioare lucrurile ce ţin de trup) era cu neputinţă acum. Dar există o lume care e mai aproape decât cea materială. Lucrurile temporare se disting vag în acea atmosferă. Numai *acolo* poate duhul să respire şi să fie tare.

Iată ce am primit din Elveţia, de la mama matroanei spitalului Samaden (care făcuse Părtăşiei noastre o ofertă). Auzise de această perdea liliachie şi de mesajul ei către mine. „Aş vrea să mai adaug ceva la experienţa dumneavoastră”, scria ea. „Tatăl meu a fost fabricant şi

mi-a dat odată câteva valuri de plasă albă şi neagră. Când soţul meu a devenit preot într-o localitate rurală, a trebuit să ne protejăm de ţânţari, aşa că am fixat plasa albă pe o ramă la fereastră. Rezultatul ne-a părut excelent; când lumina de afară nu era puternică, între cameră şi exterior exista doar o pâclă slabă care, atunci când lumina era strălucitoare, dispărea. Dar cu timpul plasa s-a deteriorat şi, spre regretul nostru, am putut să o înlocuim doar cu cea neagră. Însă prin plasa neagră se putea vedea limpede în orice fel de condiţii de luminozitate; de multe ori dădeam cu capul în plasă, de a cărei existenţă uitam cu totul, când doream să ne uităm pe fereastră".

„Noaptea stelele strălucesc; dincolo de Cruce străluceşte dragostea lui Dumnezeu; tristeţea noastră de pe pământ se va pierde şi ea în Lumina lui Iisus".

La puţin timp de la această scrisoare din Elveţia, am primit o telegramă din Australia cu mesajul Fapte 12: 7: *Şi o lumină a strălucit în* temniţă. A fost un cuvânt atât de scump, că s-a convertit pe dată într-o cântare, aşa cum se întâmplase şi cu slava luminii din spatele perdelei. Pentru aceasta din urmă, melodia a fost „culeasă" de unul din membrii Părtăşiei, a cărui muzică mi-a înseninat atât de des zilele de durere, o melodie asemănătoare adierii vântului printre crengile copacilor. Acum un altul, un tovarăş scump de-a lungul multor ani fericiţi, „a cules" muzica pentru lumina din celulă. Aceste două cântări, de multe ori cântate mie, mi-au amintit în permanenţă de cei mulţi care nu au parte de asemenea dulci mângâieri. Dar vor veni zilele lor de cântare şi, de asemenea, zilele lor strălucitoare. Căci pentru toţi copiii Tatălui Luminilor, oricât de umbrită le-ar fi viaţa, există, va exista, „lumina care transformă toate lucrurile".

Cămin al inimilor noastre, ca nu cumva să uităm Ce preţ ai plătit pentru răscumpărarea noastră.

Gândul nostru plin de reverenţă să fie îndreptat către Calvar.
Noi, în suferinţă, ne zvârcolim
Căutând alinare la nesfârşit; Dar Tu, pe crucea Ta amară.
Ai fost pironit în durere.
În noaptea noastră străluceşte o perdea de stele.

Florile ne mângâie, precum şi bucuria cântecului.

Tu n-ai avut nici stele, nici flori, nici cântece, Ci de întuneric de trei ceasuri parte ai avut.

Noi, în problemele minore

Ale bolii prelungite şi morţii înaripate Am vrea să vedem clar; dar, dacă am putea vedea.

Ce nevoie ar mai fi de credinţă?

O, Doamne preaiubit, Calvarul Tău

Pune capăt tuturor întrebărilor noastre. Vino, o vino, Acolo unde copiii rătăcitori, istoviţi.

Nu şi-au găsit încă un cămin al lor.

31

7. Pironit în durere

La începutul acestor luni de suferinţă m-am rugat doar pentru un singur lucru, lăsând în seama familiei mele rugăciunea pentru vindecare. M-am rugat să mi se dea puterea de a ascunde vederii orice semn de durere, ca nimeni din cei care vor fi intrat în cameră să nu fie cuprins de întristare. Dar efortul depus în vederea suprimării acelor semne m-a determinat să remarc ceva neaşteptat. Niciodată înainte nu-mi dădusem seama ce îngrozitor a fost pentru Mântuitorul nostru să fie ţintuit într-o singură poziţie, extrem de agonizantă. El nu a avut parte de ajutorul dat de posibilitatea de a te mişca sau de a fi mişcat.

Doar o fracţiune din crunta Lui suferinţă mi-a apărut astfel în faţa ochilor şi, deşi a fost asemenea unui fir de praf de pe munte, a fost un fir adevărat. Gândul acesta m-a îndemnat că citesc evangheliile în repetate rânduri şi, pe măsură ce meditam la Jertfa Lui de Ispăşire, la măreţia preţului în ochii Tatălui, care atât de mult a iubit, că L-a dat pe El, mi s-a clarificat puţin mai mult, iar binecuvântata, încântătoare dragoste a Domnului nostru Iisus care, prin Duhul veşnic, S-a dat pe Sine (cine poate cuprinde înţelesul acestor cuvinte?) a devenit, de asemenea, mai reală.

Va avea parte de o astfel de stare cineva care nu-L cunoaşte pe El? Separat de Calvar, viaţa este un haos, un amestec confuz de deznădejde, o groază adâncă, întunecată de chin pentru toţi cei care

suferă amarnic sau care se uită prin stratul subţire de gheaţă de pe suprafaţa vieţii către abisurile întunecate. A veni la El, la Cel care a suferit mai mult ca noi toţi, la Răscumpărătorul nostru, a-l spune Lui:

Aşa cum sunt, fără nicio îndreptăţire

Decât aceea că sângele Tău a fost vărsat peste mine

Şi că Tu mă îndemni să vin la Tine.

O, Mielule al lui Dumnezeu, eu vin înseamnă a găsi iertare, pace, odihna inimii. Căci cuvântul: Veniţi *la Mine voi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă* este veşnic adevărat.

Niciun alt Miel, niciun alt Nume, Nicio altă nădejde în cer, pe pământ sau mare, Niciun alt loc în care să m-ascund de vină şi ruşine, Nimeni decât Tine.

Credinţa mea se clatină, nădejdea mea se năruie; Numai dorinţa inimii mele strigă în mine Prin tunetul profund al sărăciei şi al suferinţei ei, Strigă către Tine.

Doamne, Tu eşti viaţa chiar dacă eu aş fi mort; Focul dragostei Tu eşti, oricât de rece-aş fi eu: Nu am nici cer, nici loc unde să-mi culc capul, Niciun cămin în afară de Tine.

Aceste cuvinte frumoase ale Christinei Rossetti spun tot ce aş vrea eu să spun.

Iubit al sufletelor, pe Tine Te-am auzit.

Pe Tine Te voi cânta, căci să cânt trebuie;

Cuvântul Tău bun şi mângâietor Mi-a ridicat duhul din ţărână.

Pe căi prăfuite mi-au rătăcit picioarele

Şi cuprins-am fost de copilăreşti temeri.

Mi-a fost frică până când

Brusc mi-am amintit de Tine.

Aducându-mi aminte de Tine, pe dată am uitat

Ce mă tulburase până atunci; Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Eram conştient doar de Tine.

Şi liniştea m-a învăluit.

Tu ai vorbit, duhul meu a auzit; M-am închinat şi bucurat; căci bine

Ţi-am cunoscut cuvântul de mângâiere.
Cel care a cunoscut acea mângâietoare
Atingere interioară care reîntregeşte totul
Cum ar putea alege altceva decât să-ţi cânte Ţie, o, Iubite al sufletului lui?

8. Trandafir din măceş

„Nu am nici cea mai mică dorinţă ca încarcerarea mea să se sfârşească înainte de timpul cuvenit. Îmi iubesc lanţurile. Simţurile mele, e adevărat, nu sunt fermecate de astfel de lucruri, dar inima mea este despărţită de ele şi este purtată peste ele”.

Madame Guyon a spus aceste cuvinte. Eu nu pot să spun însă că îmi iubesc lanţurile în vreun fel, nici nu simt că aşa ar trebui să facem. Domnul nostru nu i-a spus femeii legate să-şi iubească legăturile. Dar în sensul în care sunt sigură că Madame Guyon a folosit aceste cuvinte (căci, spune ea, simţurile ei nu erau nicidecum fermecate de astfel de lucruri), eu cred că El ne poate face să găsim ceva demn de iubit în ceea ce este voia Lui pentru noi (atâta vreme cât El îngăduie lucrul respectiv în viaţa noastră).

Dezamăgirile, de exemplu; sub forma unei procesiuni liniştite, aceste „mici” stări de suflet istovitoare au pătruns în camera mea. După ce piciorul a început să se refacă, alte necazuri au dat peste mine, unul după altul, trăgându-mă în jos chiar când se părea că în curând voi putea umbla. După dispariţia unuia credeam că vom putea, în cele din urmă, răsufla uşuraţi, dar ne înşelam.

Dar una din aceste prime dezamăgiri a fost iluminată de ceva atât de scump şi dulce, că am cunoscut pe dată că nu-mi era destinat numai mie, ci tuturor acelora dintre voi care ştiţi mult mai multe ca mine despre astfel de lucruri.

Unul din membrii Părtăşiei era plecat acasă în concediu, de unde urma să se întoarcă pe 25 februarie; eu îmi pregătisem inima pentru a-l întâmpina pe el şi pe celălalt frate (al „Săbiilor trase”) pe care urma să-l aducă cu sine. Eram convinsă că voi lua parte la Serviciul de întâmpinare când se va fi cântat acel cântec, căci cu o lună şi ceva înainte de acea dată se părea că aşa va fi. Încetul cu

35

Încetul speranţele mi s-au năruit. La venirea lor eram tot în pat, nici măcar în scaun.

În acea dimineaţă, în vreme ce clopotele cristaline ale turnului băteau de bun venit, eu eram mult mai mult în mijlocul mulţimii de preaiubiţi din Casa de Rugăciune decât în camera mea. Tânjeam să fiu acolo în persoană, nu numai în duhul – am tânjit până când tot trupul mi-a devenit o tânjire. Atunci fiecare cuvânt al următorului cântec, la fel de clar ca şi cum s-ar fi strecurat din limpedele dangăt al clopotelor, mi-a răsunat înăuntru:

Tu nu ai *acel* lucru, însă Mă ai pe Mine, Nu sunt Eu îndeajuns, copile, pentru tine? Ştiu totul, ştiu că inima-ţi aşteaptă Această bucurie ce încă nu i-e dată.

Şi bine-ţi ştiu aleanul ce zilele îţi umple, Când umbli pe cărări familiare, scumpe, La fel de neobservat precum e aerul, Dar tu, iubind, tânjind, acolo eşti mereu.

Ştiu totul; dar din măceşul tău va înflori
Un trandafir pentru alţii. De nu aşa ar fi.
Eu ţi-aş fi spus. Deci vino, rosteşte către Mine:
Domnul meu, *Dragostea mea*, *sunt mulţumit cu Tine*.

„Din măceşul tău va înflori un trandafir pentru alţii”. Pe dealurile din India de Sud sunt tufe înalte şi frumoase de trandafiri sălbatici. Trandafirii aici sunt mult mai mari decât cei din Europa şi de un miros de neuitat. Dar nu la aceştia m-am gândit când am scris aceste cuvinte. Într-o grădină englezească de modă veche am văzut odată o tufă mică, joasă, cu mulţi ghimpi; era acoperită cu trandafiri mici, de culoare roz. Dar minunăţia tufişului consta în parfumul său pătrunzător, căci era o varietate de măceş.

* în engleză *sweet-brier*: trandafir cu tulpină înaltă, plină de ţepi, cu frunze plăcut mirositoare şi flori de culoare roz (*n*.*r*.)

Şi cineva care fusese mult timp în ţara în care nu cresc spini a tăiat o crenguţă din tufiş, a curăţat-o de ghimpi şi mi-a oferit-o. Fie ca cei pentru care poate înflori un trandafir din măceşul meu, cei care umblă cu adevărat pe căile dragi, familiare ale căminului, drumului şi

străzii, tot aşa de nebăgaţi în seamă ca şi aerul, dar umblă pe ele în dragoste arzătoare, fie deci ca aceştia să nu găsească ghimpi pe tulpina acestui trandafir din măceşul meu.

Eu cred că atunci când El, pe care sufletul nostru II iubeşte, se apropie atât de mult de noi şi ne ajută cu o aşa blândeţe în slăbiciunea noastră umană, ceea ce Madame Guyon a scris cu mai mult de trei sute de ani în urmă devine un adevăr prezent. Suntem purtaţi peste apăsarea care ne-ar ţine legaţi de pământ, încălecăm pe aripi, dăm de o dulceaţă tainică în măceşul nostru. Dar ea nu vine din noi. Dragostea este cea care ne înalţă. Dragostea este acea dulceaţă.

Tu, care citeşti aceste rânduri acum, eşti obosit, istovit după o durere cruntă sau eşti în înlănţuirea groaznică a durerii? El, care iubeşte aşa cum nimeni altcineva nu o poate face, care ne înţelege cum nu se poate mai mult, nu este departe. El vrea ca noi să-l spunem, El poate să ne dea cuvintele următoare: „Domnul meu, Dragostea mea, eu sunt mulţumit cu Tine”.

37

9. Fă-o Tu pentru mine

Fă-o Tu pentru mine, o, Doamne, Dumnezeule.

Fă-o Tu pentru mine; Eu nu trebuie să trudesc pentru a găsi cuvântul

Care, cu grijă, Să dezvăluie rugăciunea mea şi să ţi-o ofere

Dumnezeul meu, Ţie.

E destul că Tu o vei face

Şi nu vei obosi, Mă vei călăuzi prin nor, iar noaptea

Prin lumina focului, Până când Tu vei fi desăvârşit în mine

Dorinţa inimii Tale.

O, binecuvântată fie dragostea care poartă

Acum povara, Dragostea care dă formă rugăciunilor noastre.

Ştiind prea bine cum să modeleze aurul nostru; o, Doamne, Dumnezeule.

Fă-o Tu, fă-o Tu.

Am scris mai devreme despre strămutarea unui soldat într-o altă parte a câmpului de luptă în cazul în care e rănit – într-un spital de

pe câmpul de luptă, nu pe linie moartă – şi despre modul cum, odată cu îmblânzirea durerii, poate lupta printre forţele nevăzute, alături de îngeri şi puterile Binelui, alături de Domnul nostru însuşi care trăieşte veşnic pentru a mijloci.

Dar eu nu am descoperit că boala face rugăciunea mai uşoară, nici altcineva din membrii familiei noastre care a fost bolnav nu mi-a relatat aşa ceva. Dispoziţia pentru rugăciune nu pare a fi o floare a sufletului care creşte de la sine. Când ne simţim bine, ni se pare un lucru de la sine înţeles că aşa se dezvoltă ea, ca şi cum ceea ce noi numim „pat de boală” ar fi un sol fertil dezvoltării acestei flori preţioase. Eu nu cred că-i aşa. Patul poate fi un loc al obtuzităţii duhului şi impului; rugăciunea înseamnă, la urma urmei, lucrare – cea mai epuizantă lucrare din Univers. Şi totuşi, este singura noastră cale de a ne alătura forţei de luptă (refuzăm perspectiva gen vas de porţelan spart şi dat la o parte). Deci ce putem face în această privinţă?

Într-o noapte, la puţin timp după ce nevrita mi-a cuprins trupul de la umeri până în vârful degetelor, nu m-am mai putut reculege să mă rog, aşa cum nu puteam nici să mă mişc fără ajutorul Bobocii Lotus, credincioasa mea infirmieră de noapte. Dar am putut citi şi am deschis la Psalmul 109.

Fă-o Tu pentru mine, o, Doamne, Dumnezeule (versetul 21, KJV). Să facă ce? Nu se spune. Atât: Fă-o Tu *pentru mine*.

Şi rugăciunea aceasta, atât de simplă, de uşoară pentru o inimă obosită, a fost pentru mine o putere eliberatoare. M-a eliberat de apăsarea vrăjmaşului. „Şi la masă era culcat la sânul lui Iisus unul

dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Iisus” (Ioan 13: 23, Cornilescu 1998) – s-a întâmplat atunci ceva de genul acesta.

În curând rugăciunea s-a convertit în cel mai odihnitor gen de mijlocire, singurul pe care-l pot aborda cei bolnavi, căci ei nu se pot ruga cu lux de amănunte şi cunosc puţin sau chiar deloc nevoile celor dragi. Dar El cunoaşte totul, până şi cea mai neînsemnată dorinţă a inimii. Deci, noi nu trebuie să modelăm aurul în cuvinte; nici nu am putea, dacă am încerca: suntem mult prea obosiţi pentru aceasta; Cel

care ştie din ce suntem făcuţi nu ne cere să facem ceva atât de greu: Fă-o Tu pentru ea, fă-o Tu pentru el, fă-o Tu pentru ei, o, Doamne, Dumnezeule.

Acest cuvânt de pace îmi alinase mult duhul, când am primit o scrisoare de la secretara Ligii Invalizilor din Părtăşia Dohnavur, Miss Marjorie Procter. Ea îmi cita din scrisoarea unei bolnave din Danemarca care era prea bolnavă pentru a se ruga aşa cum dorea: „Acest soi de boală e foarte mizerabil; dar sunt sigură că Dumnezeu îi va învăţa pe copiii Lui ca, în aste de vremuri, să-şi aibă bucuria numai în Dumnezeu şi nu în slujirea pentru El, nu în propriile lor forţe. Desigur, suntem recunoscători şi pentru aceste lucruri; *dar inima unui copil al lui Dumnezeu trebuie să fie într-o asemenea stare în care numai Dumnezeu să-i fie suficient*”.

A fost vreodată un adevăr adânc exprimat mai simplu şi mai frumos? Cuvântul este, probabil, adresat nu numai celor bolnavi. Este un cuvânt pentru toţi pentru care El este Cel mai bun Iubit.

Într-o altă noapte, citind tot în Psalmi, am descoperit ceva ce nu remarcasem înainte, şi anume că rugăciunea: „Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta” a fost pentru prima dată rostită de un om bolnav: „Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta şi suspinele mele nu-ţi sunt ascunse” (Psalmul 38: 9).

În dimineaţa următoare nu am fost capabilă să scriu obişnuita notă adresată familiei mele împrăştiate. (înainte de accidentul meu, obişnuiam ca dimineaţa devreme, între *6* ° – *100*, să petrec ceva timp cu unii dintre ei, la ceai. O dată survenită acea întrerupere, le trimiteam, când puteam, un cuvânt care mă hrănise pe mine, şi aceasta s-a transformat în împărtăşirea vasului de mană cu marea familie).

Dar îngerul bun al acestei încăperi pline de pace a agăţat un tablou cu o pădure de clopoţei albaştri pe scăunelul pe care îmi odihneam picioarele. Şi acum e acolo, delectându-mă. Verdele frumos al fagilor se vede pe fundalul unui cer pal; albastrul clopoţeilor se ridică asemenea unei rugăciuni murmurate încetişor („înţelege, Tu, rugăciunea mea murmurată încetişor”, spune o versiune a Psalmului 5: 1) sau asemenea tăcerii dragostei care îşi aşterne dorinţa înaintea

Preaiubitului şi o lasă acolo. Poate că acel cântec de mulţumire care s-a revărsat prin pădurea de clopoţei în acea dimineaţă are ceva de dat şi altora, asemeni trandafirului din măceş:

Aşa cum pădurea înnegurată plină de clopoţei.

Liniştită şi umbrită, Nu caută, nici nu pretinde Cuvinte de la clopoţei, Ci îşi ridică albastrul liniştit – *Aşa toate dorinţele mele sunt înaintea Ta*.

Căci rugăciunea inimii omului

La umbra Pomului, Variată ca şi florile Bătute de vânt şi udate de ploi, Se odihneşte în dragoste liniştită – *Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta*.

„La umbra Pomului"; narcisele, care au apărut înaintea clopoţeilor, dansau în razele soarelui binecuvântat. Şi noi am avut parte de zile cu narcise. Dar, dacă acum, pentru un timp, suntem aşezaţi, asemenea clopoţeilor, într-un loc umbrit, acea umbră poate fi doar a Pomului. „Cu aşa drag stau la umbra lui şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele" (Cântarea cântărilor 2: 3) Aceste cuvinte par a fi prea fermecătoare pentru a fi adevărate? O, Doamne, Tu ştii; Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta.

O, păsărică, ce cânţi cu mult înaintea ivirii zorilor, Ce biruinţă strălucitoare îmi vesteşti tu.

Tu cânţi despre credinţa biruitoare şi despre viaţa care iese din moarte, Despre bucuria luminii care învinge noaptea.

Doamne-al veselului ciripit de păsări, şi noi vrem să fim purtaţi De această bucurie triumfătoare Ce nu e pământească.

În aşteptarea zorilor, vrem să ne bucurăm

Şi să cântăm înainte ca lumina să cucerească întunericul.

10. Te voi înnoi în dragostea Mea

Sunt momente în care ne simţim prea obosiţi chiar şi pentru a ne dori ceva; nimic nu ne-a mai rămas care să ne înviorează; orice forţă ne-a părăsit. Ne va reveni puterea? Poate oboseala să anihileze acea vioiciune care de atâtea ori ne-a păzit de colaps? A te trezi din cauza durerii cu mult înainte de a fi trebuit, în ciuda a tot ceea ce s-a făcut ca să adormi, înseamnă a cunoaşte un asemenea sentiment. În astfel de

perioade copilărescul cântec al păsărilor care prefaţează această scrisoare mi-a fost o mângâiere. De la mijlocul lui ianuarie până când grijile familiei îi devin prea presante, măcăleandrul, o păsărică veselă, cu penaj îngrijit, cântă înaintea venirii zorilor, uneori chiar de la trei dimineaţa. Prin întuneric răzbate dintr-odată o prospeţime persistentă şi frânturi de cântec cristalin se răspândesc pretutindeni. Stai întins, ascultând plin de recunoştinţă; al tău „Vai! Ce obosit sunt!" devine „O, pasăre cântătoare!" – ceea ce sună, cel puţin, mai bine.

Dar nici măcar amintirea acelor sunete plăcute nu ne poate purta de-a lungul întregii zile. Nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu, vital inimii, nu poate realiza acest lucru. Mă întreb dacă şi în cazul altora este valabil acest fapt. Traducerea Septiiaginta a versetului 17 din Tefania 3, „El se va odihni în dragostea Lui" (KJV), este *El te va îrmoi în dragostea Lui*. Ce încântare! Viaţă. Tărie.

Dumnezeule, înnoieşte-ne în dragostea Ta azi

Ca zilei de mâine să nu-i ducem grija; Tu, care-ai binecuvântat ziua de ieri.

Ne vei sprijini şi mâine.

Al nostru azi e însetat după Tine.

Vino în linişte Tu, Rouă cerească.

43

Vino la noi – la mine – înviorează, înnoieşte.

Septembrie, pe coasta sud-estică a Indiei, este o lună caniculară. În jurul Dohnavur-ului solul este de culoarea teracotei, cerşind alinare pentru vegetaţia scundă; el poate avea o strălucire foarte intensă când această vegetaţie e uscată. Arbustul pe care fereastra mea îl oferă vederii (arbustul acesta, hena, este pomul despre care vorbeşte Cântarea Cântărilor: „Preaiubitul meu este ca un ciorchin de hena") este atunci un trunchi gol, maroniu, fructele sale cremoase, parfumate fiind doar o amintire; micuţa floare cesalpinaceea este un licărit de aur pe o tulpină înnegurată; frangipani erupe într-o bogăţie florală de pe tulpina golaşă, subţire ca degetul; strălucirea pădurii este numai văpaie, fără pic de verde în ea.

Dar anul acesta totul este altfel; în dimineaţa aceasta scaunul

meu a fost întors înspre curtea spre care dă camera mea şi, până la ridicarea soarelui în înaltul cerului, mi-am delectat ochii cu verdeaţă. Niciodată înainte nu mai avusesem parte de un septembrie îmbrăcat în verde. Anul acesta, pentru prima oară de când mă ştiu, nu numai pomii mai mari şi, desigur, toţi palmierii erau veni (conform plăcutei lor meniri), dar şi micuţul hena este verde, strălucirea cesalpinaceeii este încadrată de verde, florile de frangipani sunt asemenea unor stele palide într-o noapte verde, minunatul roşu aprins al florilor de pădure străluceşte prin frunzişul delicat. Risipite peste o îngrămădire de tufişuri joase de lângă fereastra mea, clopotele mari, fragile ale volburii cheamă păsările, şi acele mici făpturi, bijuterii de preţ învăluite în pene, care-şi menţin echilibrul în aer datorită aripilor mici, fluturânde, ciugulesc din jgheabul aflat în exteriorul casei. Lângă mine se află un pâlc de ferigi obţinut numai după multe încercări eşuate; prin pânza lor de dantelă fragilă reverberează şoaptele pădurii şi ale apei. Frumuseţea rară se datorează ploii care a căzut pe timpul caniculei; seva pulsează în întreaga vegetaţie, ca şi cum termometrul n-ar fi înregistrat între 30 – 40° C.

Această verdeaţă şi prospeţimea înviorătoare a florilor este asemenea unui tablou multicolor, descris în cuvinte familiare. Frunze şi flori, până la cel mai mic mugur, se hrănesc cu seva vie. Ele nu o determină să se

Înalţe şi nu îi reglează curgerea. Nu îi înţeleg puterea tainică. Dar, curgând prin ele, le înviorează, le înnoieşte. Noi, cei bolnavi, ştim că nu putem niciodată face prea multe pentru ca seva vieţii să curgă prin sufletele noastre. Se poate să avem parte de ajutoare (eu am nenumărate) sau nu (unii au foarte puţin ajutor); dar fie că avem familie sau că suntem singuri, asemenea unei vrăbii pe acoperişul casei – pasăre căreia nu-i place deloc singurătatea –, noi ştim că, pentru a ne menţine proaspeţi şi verzi, depindem de ceva ce nu este din noi. Şi mai ştim că, uneori, suntem prea istoviţi chiar şi pentru a ne ruga pentru acest lucru. Nu e nevoie să ne aigăm. Sunt momente în care tot ce ni se cere este ceea ce se cere frunzelor şi florilor. Ele rămân în plantă, iar seva se înalţă în ele.

Rămâneţi în dragostea Mea. Cei mai istoviţi dintre noi pot rămâne mai departe, pot sta acolo, pot fi acolo – niciun cuvânt nu este prea simplu pentru a exprima ce a vrut El să spună prin aceasta. Nu plecaţi, spune El. De ce am face-o? Cum am putea? Vrem să-l vorbim?

„Şi ucenicul acela s-a rezemat pe pieptul lui Iisus şi I-a zis”. Suntem prea obosiţi pentru a-l vorbi? Taci, atunci, în dragoste. „Faţă de Dumnezeu, sufletului meu i se potriveşte tăcerea; în El este nădejdea mea” este traducerea Rotherham a Psalmului 62: 1, 5. În vreme ce tăcem, odihnindu-ne inimile în linişte în Cel în care este nădejdea noastră, El va face seva să curgă. El ne va înnoi în dragostea Lui. Şi astfel, oricât de epuizat ne-ar fi apăsatul trup, vom birui şi vom cunoaşte

Răbdarea mângâierii, păcii şi tăriei.

Bea din apele curgătoare proaspete.

Gustă hrana îngerilor.

Iubind, Tu ai iubit până la capăt;

O, măreţ şi scump înnoitor, am experimentat

Ce poate cheltui Dragostea Divină pe preaiubiţii ei.

Lucrurile pe care le-am dori cel mai puţin să le avem se află în jurul nostru. Dar „în aceste lucruri nu fiţi doborâţi, nu disperaţi; ci rămâneţi liniştiţi în voia lui Dumnezeu, suferiţi toate lucrurile care vin peste voi, spre lauda Domnului nostru Iisus Cristos; căci după iarnă vine vara, după noapte vine zi şi după furtună vine liniştea”.

Fă din mine fericitul Tău alpinist.

O, Dumnezeule Preaînalt; Sufletul meu căţărător va întâmpina condiţiile vitrege:

Doamne, răstigneşte-mi, Pe stâncă sau pietriş, pe culmi de gheaţă sau pătură de zăpadă.

Moliciunea care ar vrea să se cufunde în lucrurile de jos.

Tu eşti Călăuza mea; în locul în care picioarele Tale sigure au călcat îmi voi aşeza picioarele mele.

Cel mai mic cuvânt al Tău să-mi fie, Dumnezeule, legea mea de viaţă;

Ca să nu uit cumva.

Să alunec şi să cad, învaţă-mă să fac voia Ta, Alpinistul Tău pe muntele Tău cel sfânt.

Li se pare unora că au pace atunci când toate lucrurile se fac după voia şi sentimentele lor. Dacă se întâmplă însă altfel decât cum

doresc ei, repede se clatină şi se întristează.

De multe ori este nevoie de un duh tare, întrucât trupul acesta nenorocit se plânge aşa de repede în faţa greutăţilor.

Întreaga viaţă a lui Cristos a fost o cruce şi un martiriu; tu însă cauţi pentru tine odihnă şi bucurie?

Imitaţia

11. Everestul

O *nonă expediţie pe Everest* – consemnează săptămânalul Times pe data de 8 septembrie. Citesc acum pe Sir Francis Younghusband. El pune, dar şi răspunde la întrebarea: Cine va avea de câştigat, fie cât de puţin, din aceasta?

Iată o parte din răspunsul lui:

„Nu numai în alpinism se va ridica standardul, ci şi în alte domenii ale activităţii umane. Mulţi dintre cei care nu s-au găsit niciodată în preajma unui munte au fost înfioraţi de descrierile eforturilor alpiniştilor de a ajunge pe culme şi au fost îmboldiţi înspre mai mari realizări în domeniul lor de activitate. Atât de multe s-au dovedit prin fapte concrete, ca şi cu experimentele dintr-un laborator.

Everestul a devenit un simbol. Everestul reprezintă tot ceea ce este mai înalt, mai pur şi mai greu de atins. În vreme ce alpiniştii luptă gâfâind să ajungă pe culme, ei insuflă curaj tuturor celor care luptă să ajungă cât mai sus în orice domeniu. Cunoaşterea acestui fapt este cel mai mare imbold. Sau, în cuvintele lui Somervell, scrise în ziua următoare splendidului lui eşec: «Lupta merită preţul – de fiecare dată»”.

Aceasta mă aduce cu gândul înapoi la Neyyoor, la zilele şi nopţile în care, întinsă în pat, citeam cărţile despre expediţiile de pe Everest nu pentru prima dată; în mod deosebit, acele pagini în care se descrie cum Dr. Somervell, alpinistul care a rostit acele cuvinte brave despre „splendidul eşec” şi care au făcut acele cărţi vii pentru mine, aşa de vii cum numai cineva care le-ar fi experimentat (şi, întâmplător, desenat şi pictat) le-ar fi putut face. Acea povestire a fost o provocare pentru mine şi încă mai este. Adevărata valoare constă nu în ceea ce lumea consideră a fi un succes, ci în înaintarea perseverentă atunci

când tot ce e natural în om spune „Opreşte-te”. Acesta e mesajul ascuns al cărţilor respective; refuzul moliciunii, asta m-a atins din întreaga întâmplare.

Să privim lucrurile în faţă: ce e mai greu, să fii sănătos şi să lucrezi sau să fii bolnav şi să suporţi anumite lucruri? A trecut vreme îndelungată până am remarcat mângâierea pe care o dau aceste cuvinte. Putem găsi aici un prilej de a răstigni acel lucru laş, acea moliciune care ar vrea să se cufunde în lucrurile de jos, autocom-pătimirea, obtuzitatea, egoismul, melancolia lipsită de recunoştinţă. În dimineaţa în care alpiniştii celei de-a doua expediţii erau în tabăra aflată la cea mai înaltă altitudine, s-a pus problema înaintării. Cu o seară înainte, Dr. Somervell care, asemenea celorlalţi, era istovit din cauza trudei de neînchipuit, citise în Noul Testament de buzunar din Coloseni: „Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Cristos, umblaţi după lucrurile de sus”. În traducerea folosită de el, cuvintele sunau aşa: *Ţintiţi la ceea ce este de sus*. În vreme ce privea spre culme, atât de aproape şi totuşi, atât de departe, cuvintele acestea i se perindau prin minte; s-a hotărât să meargă mai departe, el cu tovarăşul lui. La fiecare pas trebuiau să inspire şi să expire de câte cinci ori, dar în acea zi cei doi au ajuns la cea mai mare altitudine la care ajunsese vreodată omul, fără oxigen, căci a fost ziua „splendidului eşec”.

Acest mic incident, neconsemnat, bineînţeles, în niciuna dintre cărţile scrise despre acea urcare vestită (deşi mie mi se pare că redă, într-o singură expresie luminoasă, efortul lor) l-am aflat din întâmplare. L-am întrebat pe Dr. Somervell despre ultima zi de luptă spre înălţimi şi el mi-a povestit despre Noul Lui Testament de buzunar şi despre cuvântul primit atunci. Eram sănătoasă pe vremea aceea şi nu mă aşteptam să mă îmbolnăvesc, căci, după cum am mai spus, Îi cerusem sincer Domnului să mă ia repede la El când va veni vremea, fără a zăbovi pe cale; dar cuvântul îmi era destinat în vederea unor altfel de zile. De multe ori, în timpul acestor luni, mi-am amintit de el şi mi-a vorbit. Mi-a făcut de ruşine lenevia şi laşitatea; m-a îmboldit să urc din nou.

Prea grea pentru tine

Un înger m-a atins şi mi-a vorbit aşa, Călătoria, pelerine, e prea grea, Ridică-te, mănâncă, bea!

Iată mâncarea.

Pâinea vieţii tale.

Şi apa limpede Scoasă din râul care nu-nceteaz-a curge

Pe lângă cale.

Şi-apoi vei merge întărit de-acea mâncare, De care parte ai prin Jertfa salvatoare, Până la Muntele lui Dumnezeu.

Unde faţa Lui

Va străluci asupra ta, în locul tău smerit De la picioarele Celui ce-a fost Tăria ta

Pe toată calea.

O, *Pâine coaptă pe cărbuni aprinşi, în focul aspru al durerii*!

O, *Apă preschimbatd n Vin*! v

De-această hrană parte am din plin;

Aşa, nicicând călătoria mea

N-a fi prea grea.

12. Îngerul Domnului a venit a doua oară

Au fost clipe în care nu puteam suporta să aud cântecul alpinistului, de atâtea ori cântat mie cu dragoste de membrii corului, pentru că nu simţeam că ajunsesem pe culme; îmi era teamă de ceea ce Samuel Rutherford numeşte „vorbe goale”. Toate aceste scrisori sunt scrise de pe coastele cele mai joase ale Everestului.

V-am mai relatat despre obiceiul pe care mi l-am format de a-mi împărţi cu alţii vasul de mană sub forma unor notiţe. Nu am ştiut până de curând că unii copiaseră aceste notiţe. A răsfoi paginile unui asemenea caiet e ca şi cum aş aduce în prezent săptămânile, lunile din trecut. Iată ce am realizat la puţin timp după asigurarea plină de mângâiere: „În măceşul tău va înflori un trandafir pentru alţii”.

1 *împăraţi 19*: *7*: „Îngerul Domnului a venit a doua oară, I-a atins, şi a *zis*: «*Scoald-te* şi *mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine*»”.

Nu e oare o mângâiere să ştim că Îngerul Domnului a venit a

doua oară? Noi nu atingem niciodată un punct în care compasiunea Dumnezeului nostru să nu ne ajungă; compasiunea Lui nu se epuizează; se înnoieşte în fiecare dimineaţă; El nu se satură niciodată de noi, este întotdeauna un ajutor puternic pentru noi.

Au fost clipe în care aproape fiecare dintre noi a simţit adevărul cuvântului îngerului: „Călătoria e prea grea pentru tine”; dar în astfel de momente nu am avut noi la îndemână, în sprijinul nostru, Pâinea Vieţii şi Apa Vieţii? Şi, întăriţi de acea hrană, am mers înainte, şi vom continua să mergem înainte, până la Muntele lui Dumnezeu.

Rămâi însă perplex la constatarea faptului că şi după ce ai fost mângâiat şi întărit, te poţi simţi iar slăbit şi obosit, ca şi cum nu te-ai fi hrănit niciodată cu binecuvântata Pâine, cu Apa transformată în Vin. E o consolare să realizezi că nu eşti singur în această situaţie. Cartea *Revelaţii ale dragostei divine*, cu gândurile ei cereşti, carte care mi-a vorbit mai mult ca oricând în decursul acestor luni, este înviorător de sinceră. După ce sihastra Iuliana din Norwich a avut parte de cele 15 Arătări care, venite în mod direct şi constant, una după alta, i-au bucurat inima, ea a scris: „Şi la sfârşit totul s-a închis şi nu am mai văzut niciuna. Curând am simţit că va trebui să trăiesc şi să lâncezesc; şi boala a revenit: mai întâi am simţit un zvâcnet uşor în cap, apoi tot trupul mi-a fost cuptins din nou de boală. Şi eram aşa de searbădă şi de uscată de parcă nu avusesem parte decât de puţină mângâiere. Şi ca o făptură nenorocită am gemut şi am plâns din cauza durerilor trupeşti şi a lipsei de alinare spirituală şi fizică”.

Dar Domnul ei blând nu a părăsit-o; cuvintele de alinare curg de la sine câteva rânduri mai jos: *Tu nu vei fi biruită* era spus răspicat ca asigurare şi mângâiere în toate necazurile ce puteau să vină. *El nu a spus*: *Nu vor da furtuni peste tine*, *nu vei îndura chinuri*, *nu vei fi îndurerată*, *ci*: *Nu vei fi biruită*. Dumnezeu vrea să luăm aminte la aceste cuvinte şi să stăm neclintiţi în încredere sigură, în vremuri de durere şi de bunăstare. Căci El ne iubeşte şi se bucură de noi şi tot aşa doreşte ca noi să-L iubim şi să ne bucurăm de El şi să ne încredem pe deplin în El; totul va fi bine atunci.

Binecuvântată fie răbdarea Domnului nostru, a

Răscumpărătorului nostru scump. Îngerul Domnului a venit a doua oară.

51

13. Nu trebuie să ni se împovăreze inima din cauza asta

Atingerea Ta are aceeaşi putere, Ea vindecă totul desăvârşit;

Dar noi Te-aşteptăm oră de oră.

Se lasă-nserarea şi tot n-ai venit.

Ne-nchinăm în faţa Calvarului Tău, în ceas de-ntuneric vom sta în tăcere.

Nepoticnindu-ne, Doamne, în Tine; Totul va fi clar la a Ta vedere.

„Dar uneori ni se iveşte gândul că ne-am rugat destul şi totuşi, nu am primit încă răspuns. Dar nu trebuie să ni se împovăreze inima din cauza asta. Căci sunt sigură, pe baza înţelegerii a ceea ce spune Domnul, că e vorba de a aştepta o vreme mai bună, de a căpăta mai mult har sau un dar mai bun”. Aşa scria Iuliana din Norwich. Unul dintre cele mai bune daruri este dulceaţa manei zilnice care, chiar şi atunci când este puţină (un pumn), este suficientă pentru a nu duce lipsă de nimic. Un singur gând de dragoste îşi deschide aripile, asemenea unui mugure ce se preschimbă înaintea ochilor într-o floare (aşa cum face în fiecare dimineaţă, între 9 şi 10, violeta floare a

suferinţei din sudul Indiei, fie că ea se află în grădină sau în vază, la căpătâiul vreunui bolnav). Un alt dar bun este puterea, întru totul divină, nicidecum din noi, de a accepta în pace interioară ceea ce Domnul îngăduie în vieţile noastre; prin urmare, nu depunem eforturi pentru a fi fericiţi, noi suntem fericiţi şi rugăciunea ne sună cam aşa: „Voia Ta fie voia mea, voia mea să urmeze întotdeauna voia Ta şi să fie în armonie cu ea, în toate privinţele. Să vreau sau să nu vreau ceea ce Tu vrei sau nu vrei". Nimic nu e mai departe de gândurile noastre decât mohorâtul cuvânt resemnare. A fi într-o asemenea stare ar fi jalnic, într-adevăr.

Doamne, cu un cântec, Vreau ca voia mea Necurmat s-alerge Doar cu voia Ta.

Asta este viaţa pe care vrem să o trăim.

Dar eu nu cred că o astfel de poziţie, de pace nezguduită şi de cântare interioară, este una pe care putem spera să nu o atace nimic. Nu este un aşternut moale de perne, nu este un şezlong. Este un fort în ţara vrăjmaşului care este iscusit în atacuri şi în a face surprize. Şi totuşi, nu trebuie să ne temem de nimic, căci acesta nu e un loc pe care noi trebuie să-l păstrăm, ci o fortăreaţă în care suntem păstraţi, cu condiţia ca, în momentul în care suntem conştienţi de atac, să ne uităm „către Conducătorul princiar şi Desăvârşitorul credinţei noastre, către Iisus, care a suferit" (Evrei 12: 2, Rotherham). El, care a suferit, poate proteja şi păstra acele lucruri al căror Autor şi Desăvârşitor este: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte".

Acest gen de pace, şi nu o alta, este apărătoare împotriva pumnalului ascuţit al dorului de a avea o sănătate bună şi împotriva săgeţii de foc a cunoaşterii faptului că suntem o povară pe umerii altora (şi eu cred că aceasta e cea mai arzătoare săgeată). Pacea lui Dumnezeu ne poate păstra stabili în locul în care dorim cel mai mult să locuim, şi aceasta de o aşa manieră, încât să nu umbrim vieţile celor care ne iubesc.

Dacă, pe căile lumii.

Pietrele ţi-au rănit, poate, picioarele

Truda şi deprimarea ţi-au supus încercării

Duhul – din toate acestea noi nu am văzut nimic.

Din *toate acestea noi nu am văzut nimic* – ce bine dacă, prin puterea binecuvântată a Lui, noi am primi zilnic pacea Lui, aşa încât ceilalţi să nu vadă piatra, spinii, truda, deprimarea, ci să găsească, la întâlnirea cu noi, darul unei mari mulţumiri, pacea plină de odihnă a lui Dumnezeu.

Sunt două Betleemuri în ţară.

Două micuţe Betleemuri. O, Magilor, aţi înţeles voi

Ce înseamnă să-L cauţi pe El pretutindeni? Cerescul copil stă în sfinţenie, Cerescul copil stă în umilinţă

Fără o coroană pe părul Lui moale.

Pe deal sunt trei cruci.

Trei cruci înfiorătoare. E întuneric, e rece.

Atmosfera grea, cutremurătoare. E oare vreun semn care să mi-L arate pe Domnul, Mântuitorul păcătosului, Adoratul Cerului?

Da, *capul Lui încununat de spini*.

Căci în zilele frumoase ale copilăriei Lui

Uşa cerului a fost întredeschisă, şi îngerii au zburat pe căi licărinde

Şi au aprins o stea argintie. Nu a fost nevoie de o aură sau o coroană ia să iI arate pe împăratul Dragostei coborât

Pentru a locui împreună cu păcătoşii.

Dar, când El a murit pe lemnul Crucii

(El, împăratul Slavei), Nu a fost luminat de vreo stea.

Nu a fost nimic bun sau măreţ. Căci cununa Lui era doar dispreţ, O coroană împletită, chinuitoare de spini – *Şi totul a fost pentru mine*.

14. Se cântă ca şi Crinii – Arbuştii de tămâie

Citatele sunt, de multe ori, obositoare, dar e posibil ca ceea ce m-a ajutat în acele zile de început să fie de ajutor în primele zile de boală ale altcuiva. Redau aici un citat din carnetul meu intim.

Biblia e uluitoare. În permanenţă acele lucruri care diferă atât de mult, pe cât se pot deosebi lucrurile, sunt legate între ele cu lanţuri de aur. „Altarul lui Dumnezeu… Dumnezeu, bucuria mea nespusă”.

„Chiar dacă smochinul nu va înflori... eu tot mă voi bucura în Domnul” (Habacuc 3: 17). „În locul unde fusese răstignit Iisus era o grădină” (Ioan 119: 41) Şi aşa mai departe de la Genesa până la Apocalipsa. Subtitlul Psalmului 80 m-a dus, parcă, din cadrul camerei mele într-o nouă lume: Se cântă *ca şi Crinii*, *o mărturie*. (N; Nota de subsol) Crinii străpung pământul tare după ploaie. Psalmul 80 este un pământ tare. Abundă de tăria suferinţei împreună cu alţii sau pentru alţii. Toţi cei care au suferit împreună cu lumea noastră suferindă înţeleg acest Psalm. Au umblat pe acest teren tare.*

Dar crinii străpung duritatea durerii inutile (la prima vedere) cu un zvâcnet brusc de speranţă şi bucurie: „Fă să strălucească faţa Ta şi vom fi scăpaţi”. Nu eu – nu este nicio urmă de egoism aici; noi, creaţia Ta – vom fi scăpaţi.

— Un proiect de lege în favoarea protejării cailor era, în acea vreme, în dezbaterea Parlamentului britanic. *The luustrated London News* jucase un rol în această chestiune prezentând imagini obsedante ale acestui comerţ ilicit, şi noi, care suntem preocupaţi de soarta animalelor, luptam prin rugăciune împotriva spiritului crud al dra Hostei de câştig

Indiferent de forma sub care terenul nostru uscat s-ar înfăţişa în momentul de faţă, ne putem bucura de crinii noştri şi de mărturia lor. Există un sfârşit al durerii, al păcatului. Ordinea de acum nu este veşnică. Va veni ziua, şi noi o vom vedea, când va fi valabil cuvântul „Nu va mai fi durere” şi El, pe care sufletul nostru îl iubeşte, va fi ca lumina dimineţii, când soarele răsare – al unei dimineţi fără de nori; va fi ca iarba crudă ce răsare din pământ în lumina caldă a soarelui de după ploaie.

Din pământul tare răsare ceva ce întrece dulceaţa crinilor. Este ceva de care îmi aduce aminte numele Aţarmavet pomenit în Genesa 10: 26.

Nu m-am gândit niciodată că acest cuvânt ascunde în el un vas cu mană până când nu am citit despre Hadrainaut (cum i se spune acum) din Arabia de Sud.

Pe suprafaţa fierbinte a acelui ţinut sunt oraşe, mari şi mici,

zidite în întregime din cărămizi de lut (forturile şi palatele se ridică până la cinci etaje; este acolo un minaret înalt de 53 de metri). Nimeni nu a putut explora această regiune până de curând, dar acum, datorită bunei guvernări a olandezilor în Java, insulă către care s-au îndreptat câţiva oameni din Hadramauţ, locul a început a se arăta prietenos; câţiva exploratori, făcând uz de influenţa guvernului olandez, au călătorit până acolo. Fotografiile dezvăluie un ţinut ars de soare, pustiu, acoperit cu nisip, pietre sfărâmate sau stânci golaşe, teren fără apă, fără vegetaţie aproape.

Dar unul din drumurile Lumii Vechi, drumul comercial dinspre India şi Persia către Egipt şi Siria şi către alte ţări din jurul Mediteranei, trecea prin acest Aţarmaver care îşi „aducea contribuţia înmiresmară la comerţul lumii vechi, o contribuţie nu mare ca proporţie, dar vastă în semnificaţie”. Arbuştii de tămâie creşteau de-a lungul platourilor aride şi a malurilor secate ale râului. Negustori veneau din îndepărtata Persie pentru a obţine această răşină preţioasă. Tămâia şi mirul pe care magii le-au oferit Mântuitorului nostru se poate să fi crescut pe acel pământ fierbinte, precum şi ceea ce parfuma uleiul pe care Maria l-a turnat pe capul şi picioarele Lui şi mirodeniile pe care femeile le puseseră în cearşaful pregătit în vederea înmormântării Lui. Dar gândul de căpătâi ce mă animă azi este că această substanţă, simbolul universal al rugăciunii, adorării şi închinării, s-a găsit într-un asemenea loc. E aici o umbră de minune, ca în toate gândurile lui Dumnezeu, de altfel.

Mai devreme sau mai târziu, ne găsim în vreun Aţarmavet rânduit de el. Se poate că vom da sau nu de arbuştii de tămâie. Dacă nu dăm de ei aici, atunci nu vom da de ei niciunde. Noi, care ne aflăm acum în Aţarmavet (adică în Valea Morţii sau a Curţii morţii) am dat de arbuştii noştri de tămâie? într-o zi, în muzeul Madras, custodele, care le arata copiilor noştri tot ce se putea într-o după-amiază plină de mici minuni, s-a oprit în faţa unui santal. Copiii erau familiari cu parfumul lemnului acestui arbore. „Unde credeţi voi că poate creşte acest arbore?”, i-a întrebat pe copii. Ei s-au gândit la grădini de pe malul râului, la păduri mărginite de ape, unde solul este negru şi fertil. „Nu

acolo”, a spus el, „ci în cel mai sărac sol”.

Unul dintre cele mai fierbinţi Aţarmaveturi pentru cei bolnavi este, după părerea mea, Crăciunul. Cu ocazia celui de-al doilea Crăciun petrecut fără familia mea, am găsit mângâiere în „culegerea” unei noi colinde care, spre deosebire de cele mai multe dintre celelalte, îşi îndreaptă atenţia nu numai asupra Betleemului, ci şi asupra Calvarului. Sunt momente în care nimic altceva nu poate susţine inima decât o privire lungă, lungă către Calvar. În comparaţie cu acea Cruce, ce neînsemnat pare atunci tot ceea ce suferim!

15. Suflă asupra grădinii mele

„Scoală-te, crivăţule! Vino, vântule de miazăzi! Suflă peste grădina mea ca să picure mirosurile din ea!” Eu cred că Domnul grădinii vorbeşte aici. Nu noi trebuie să spunem: „Scoală-te, crivăţule!”

Cu mult timp în urmă un copil, ghemuit pe o canapea între trei adulţi, asculta mirat pe unul dintre acei oameni mari care-şi punea întrebări cu privire la corectitudinea unei rugăciuni dintr-o cântare. „Eu nu cred că ar trebui să ne rugăm: «Trimite asupra noastră tristeţea şi durerea»” a remarcat acea irlandeză îndrăzneaţă. Nu avea dreptate, nu-i aşa?, căci oare cartea de cântări nu este aproape de aceeaşi inspiraţie ca şi Biblia? Dar a venit ziua când copilul a înţeles. Numai cei care nu au gustat niciodată tristeţea, adevărata durere ar îndrăzni să se roage astfel. Nici nu ar numi durerea „dulce” cineva care a suferit mult. „Bineveniţi sunt trimişii Tăi /, dulce este vorba lor”, spune cântarea. Pavel numea ţepuşul lui mesagerul lui Satan. A suferi aprig în suflet sau trup înseamnă a vedea durerea aşa cum e ea, dominatoare şi groaznică. Nu încerci să pătrunzi misterul naturii ei; eşti mult prea obosit pentru a te preta la aşa ceva; nu eşti prea fericit în astfel de momente. Nu citim că Domnul nostru ar fi jubilat în agonia sa fizică şi totuşi, deoarece, din motive veşnice, durerea era legată de împlinirea voii Tatălui Lui, El a putut spune fără umbră de rezervă: „Îmi găsesc plăcerea în a face voia Ta, o, Dumnezeule: da, legea Ta este în inima Mea” (KJV).

Prin grădină se aude şuierul crivăţului. Primeşte-l, o, suflete al meu. Tot ce este aspru, dur, greu, nedorit – nu refuza aceste lucruri.

Ueschide-ţi larg uşile tainiţelor fiinţei tale înspre vântul de nord sau sud.

În India de sud vântul e deseori fierbinte, un aer înfierbântat sendică asemenea unei răsuflări arzânde din pământ. Despre aceasta

59

vorbeşte un vers din cântarea de pe pagina următoare. Un astfel de vânt pârjoleşte duhul, îl stoarce de vitalitate, îl trimite în căutarea unui loc răcoros, nedorind altceva decât să se adăpostească de arşiţă. Dar fie vântul pârjolitor, ascuţit sau rece, el nu poate decât să determine aromele grădinii Lui să se răspândească. Şi nu este aceasta oare şi experienţa noastră? Domnul grădinii cheamă vântul Lui de sud; toate florile cunosc că el bate, şi se bucură.

Umbră şi răcoare eşti, Doamne, pentru mine; Nor ce mă îndrumă, eu Te urmez pe Tine. Chiar dacă vântul bate şi-arşiţa mă îneacă, Apa vieţii nu seacă – Laudă, laudă Ţie.

Cer senin şi slavă eşti, Doamne, pentru mine; Lumină ce mă-ndrumă, eu Te urmez pe Tine. Prin noaptea-ntunecată, Tu străluceşti curată, Lumina mea cerească – Laudă, laudă Ţie.

Umbră şi strălucire eşti, Doamne, pentru mine; Stâlp luminos şi nor, eu Te urmez pe Tine. Chiar dacă lungă-i calea, Tu, Doamne-mi eşti tăria, Plăcerea şi cântarea – Laudă, laudă Ţie.

61

16. În locul verdelui primăvăratic – aur

Cântecul care prefaţează această scrisoare datează dintr-o perioadă de stres, în care, mai mult ca niciodată înainte, am aflat înţelesul acestor cuvinte: „O, cât de mare este bunătatea Ta pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine şi pe care o arăţi celor ce se încred în Tine înaintea fiilor oamenilor”. Bunătate, suma lucrurilor bune pe care Dumnezeu le-a adunat ca pe o comoară spre bucuria noastră mereu crescândă; Delitzsch aşa interpretează acest cuvânt.

Unul din prilejurile fericite de a descoperi bunătatea care ne este rezervată este acela de a vedea în linişte, pe măsură ce zilele şi nopţile alunecă uşor, cum în fiecare clipă de nevoie acerbă ceva, poate un lucru mic, se întâmplă pentru mângâierea mea. Uneori, înainte ca

necazul să prindă un contur clar, un cuvânt îl întâmpină şi îl trimite înapoi, în ţara lui de baştină. (Căci nu ne aparţine nouă; este de pe pământ, pământesc. Noi dorim o ţară mai bună, cerească, unde pacea nu cunoaşte întreruperi).

Aseară, „din întâmplare" am dat peste următoarele cuvinte ale fratelui Laurenţiu: Cei care *au pecetea Duhului* Sfânt *înaintează chiar* \ *şi în* somn. Nimeni altul decât El, care este mai aproape decât respiraţia, nu a ştiut cum multele nopţi care, în aparenţă, erau irosite se înşiruiau în faţa mea, fixându-mă cu reproş; cel puţin, aşa le simţeam; eu. Nu somnul făcea aşa de neroditoare acele nopţi, ci tot felul de distrageri ale atenţiei. Bolnavii, care ştiu că gândurile se pot risipi; asemenea unei turme de oi prostuţe, refuzând să se adune sau adunându-se doar pentru a se încurca sau pentru a se converti într-o dorinţă aprigă de a adormi – toţi cei care au avut parte de astfel de nopţi vor înţelege de ce mi-a adus pace acel cuvânt simplu al unuia dintre cei mai simpli sfinţi. El, care e aşa de bun cu noi când dormim, nu va fi mai puţin bun când nu putem dormi. El va îndemna vanul să sufle. Noi vom merge înainte, deşi ni se pare că dăm înapoi; aşa lucrează El cu noi, cei mai neînsemnaţi dintre copiii Lui, potrivit numelui Lui: căci dulce e îndurarea Sa.

Dimineaţa mă mai aştepta ceva. Un plic cu însemnul „Rog înapoiaţi" mi-a sosit odată cu o ceaşcă de ceai. Era o scrisorică bătută la maşină, datată 12 aprilie 1918:

„Fii liniştită în ceea ce priveşte lucrarea, căci este a Lui, nu a noastră. Nu poate El să facă ce vrea cu propria lucrare – să o îmbogăţească cu ceea ce nouă ni se pare absolut necesar sau să o golească de exact acelaşi lucru? („Nu e legitim oare ca Eu să fac ce vreau cu ce-i al Meu?" Matei 20: 15, KJV) Doamne, Tu poţi să faci ce vrei cu ai Tăi. Ne încredem în Tine, Te iubim; lucrarea e a Ta, nicidecum a noastră. Noi îţi putem da Ţie doar ceva pentru care Tu ne dai putere, înţelepciune, capacitate. Dacă ne iei aceste puteri şi ne faci slabi, aşa încât să nu putem oferi ajutor lucrării, dacă copiii noştri trebuie lăsaţi fără de ceea ce noi tânjim să le dăm, Doamne, asta-i treaba Ta, nu a noastră".

„Copilul meu, pentru mine a însemnat mult să las lucrurile să se deruleze astfel. Să nu ţi se tulbure inima, să nu te temi”.

„Iată nişte cuvinte adevărate”, mi-am spus mie însămi şi apoi am văzut semnătura „Mama” şi mi-am dat seama că eu le scrisesem copilului meu, Arulai, acum 15 ani când şi ea era ţintuită de boală şi nu-şi putea împlini dorinţa de a ajuta. Acum sunt mai multe persoane care îngrijesc copii, dar numărul copiilor e în creştere. Un copilaş de 18 luni, Floarea dragostei, abia a intrat în creşa cerească şi, deşi tânăra soră era mângâiată, El cunoştea sentimentele de mamă care s-au ivit odată cu zorile. Există ceva în dragostea nedojenitoare a Domnului, ceva care mişcă inima. El nu vorbeşte Pe tonul surprins pe care dragostea umană îl arborează uneori; El ne aduce aminte, cu blândeţe, vreun verset asupra căruia am meditat n numărate rânduri sau ceva ce unul din slujitorii Lui a spus sau un cuvânt rostit chiar de noi şi atunci îl auzim pe El: „Trăieşte <iciun în spiritul acestui lucru”. împreună cu scrisoarea a sosit şi o carte poştală, imprimată cu următoarea rugăciune: *Dumnezeul meu*, îţi *ofer Ţie* toate *gândurile*, *cuvintele*, *acţiunile şi suferinţele mele din această zi*, *ca să se împlinească toate* intenţiile inimii Taie *divine*. Dar sunt clipe în care eşti prea istovit pentru a-ţi aminti de aşa de multe lucruri. Aşa cum în multe nopţi îţi e îndeajuns cuvântul „Luminează întunericul meu” sau un alt cuvânt drag ţie, tot aşa de multe ori zorii zilei te surprind cu ceva blând şi simplu: „O, Doamne Iisuse, Iubitul meu, vreau să fiu o bucurie pentru Tine”. Şi te rogi atunci pentru surorile medicale ca să aibă o zi fericită; pentru familie, prea mulţi pentru a-i nominaliza, deşi chipurile lor se perindă în inima care-i iubeşte pe toţi – „Fă-o Tu pentru ei, o, Doamne Dumnezeule”. Mai târziu se iveşte mana, căci, odată cu rouă, cade şi mana pe pământ. Şi, asemenea Domnului manei, şi mana e la îndemâna noastră.

Mai sunt şi cărţile. Presupun că fiecare avem cărţile preferate, cărţi fără de care ne-ar fi greu să trăim. (Ce bucurie aş avea dacă această cărticică, *Trandafirul*, ar fi preferata cel puţin a unei singure persoane.) Printre prietenele mele se numără Călătoria *creştinului*. Nu cred că vom da de bogăţia de adevăr, putere şi frumuseţe din această

carte până când nu o vom citi după ce viaţa va fi avut timp să ne-o explice. „Dar este un om într-un munte de gheaţă şi totuşi, dacă Soarele dreptăţii va răsări asupra lui, inima lui îngheţată se va topi; aşa s-a întâmplat şi cu mine”.

Am dat peste aceste cuvinte în timp ce mă gândeam la versul *însufleţ eşte-mă*, *Doamne*, şi a fost ca o ploaie căzută pe iarba foarte uscată. Inima îngheţată, inima ofilită are nevoie doar de a întâlni Privirea Domnului ei drag. „Şi aşa s-a întâmplat şi cu mine”.

Sunt zile în care cântăm şi simţim că frunza noastră „nu se va ofili” („nu se ofileşte”, N) – zile cu grădina udată. Sunt apoi zile în care ne simţim ca un fir de iarbă uscată într-un pământ uscat şi însetat, unde apa nu ajunge. Binecuvântat fie Dumnezeu că Biblia este aşa de umană. Când inima mi-e tulburată, mă tângui. („Dar aşa ceva nu există în Biblie”, a spus cineva odată, aproape şocat de gândul că ceva atât de obişnuit poate exista în Cartea Sfântă. În versiunea Prayer-Book a Psalmului 77: 3 există însă.) Binecuvântat fie Dumnezeu pentru Psalmii plini de adevăr.

Acest cuvânt, „însufleţeşte-mă, Doamne” poartă două şuvoaie de apă vie. Ne bucurăm, într-un anumit sens, de viaţă? Atunci Doamne, menţine ceea ce ai dat. Suntem mohorâţi, morţi? Atunci, Doamne, fă-ne să trăim, aşa cum obişnuieşti să faci cu cei care iubesc numele Tău – „potrivit obiceiului” (varianta din nota de margine). Este obiceiul Mântuitorului nostru de a face acest lucru pentru noi. „Întoarce-ţi faţa către mine”, ne rugăm noi; El se întoarce, priveşte, şi în privirea Lui este o înviorare şi o înnoire a credinţei, dragostei şi curajului. Totul e bine din nou, căci El a venit – Cum a intrat, pe ce scară secretă, Eu nu ştiu; ştiu doar că El era acolo.

Uneori El intră printr-un tablou. Într-o zi, într-una din acele zile ofilite, asemenea celei în care pădurea de clopoţei şi-a rostit cuvântul odihnitor, mi s-a adus şi despachetat cu grijă un pachet din Olanda. Fusese reţinut la vamă pentru o vreme pentru că nimeni de acolo nu ştia ce-ar putea fi un *plaat*. Putea fi o bombă plată. Dar iată-l ajuns la destinaţie. Şi ce *plaat*! Un drum mărginit de castani în foliaj multicolor de toamnă. Zece copaci pe o parte a drumului, nouă pe cealaltă – ale

căror frunze aurii, de o strălucire incandescentă, umpleau văzduhul – se reflectau în ochiul de apă din mijlocul drumului, topindu-se în albastrul de ceaţă din depărtare unde se zărea un păstor mânându-şi turma, răsfirând pe pernele de muşchi şi pe iarbă auriul şi maroniul lor, luminând cu licăriri strălucitoare trunchiurile gri-verzui.

Şi tot aşa cum odată într-o pădure, lângă o cascadă, o voce mi-a vorbit prin cuvintele „Aş putea Eu, care am făcut *acest* lucru, să nu-l fac şi pe *acela1*.”, la fel acum o voce mi-a vorbit prin intermediul acelor copaci maiestuoşi, lucrarea mâinilor Lui, şi prin bogăţia lor cerească de frumuseţe: Aş *putea Eu*, *care am făcut verdele primăvăratic*, *să nu îţi înfrumuseţez şi toamna*? *să nu-ţi dau aur în locul verdelui tău dispărut*, *în locul florilor tale trecute*?

Gândul triumfător al aurului dat în schimbul verdelui abia începuse să cânte înăuntrul meu când am dat într-o revistă peste următoarele versuri:

Şi atunci o rugăciune surâzătoare
A pornit în fugă spre cer, Deasupra rigolelor de aur pe unde
Se strecoară rugăciunile triste. Nu îi era teamă de nimic.
Şi în acel loc sfânt Ea a găsit chiar tronul lui Dumnezeu
Şi I-a zâmbit văzându-l chipul.

17. Cât se poate de fericită şi veselă

Cu mai bine de cinci sute de ani în urmă Iuliana din Norwich a scris că, pe când se gândea la suferinţa Domnului şi încerca să-şi închipuie moartea Lui, El „dintr-odată şi-a schimbat înfăţişarea Feţei Lui binecuvântate, ceea ce a adus şi schimbarea feţei mele; eram cât se poate de fericită şi veselă. În acele momente Domnul mi-a dat următorul gând: *Unde îţi sunt acum durerea şi tristeţea*? Şi am fost foarte veselă”. Dar acesta e numai începutul. Inima nu s-a deprins încă cu a concepe bucuria care se apropie din ce în ce mai mult de noi – bucuria care va fi a noastră când nu vom mai fi expuşi ofilirii sau temerii de a ne ofili.

„Am înţeles că noi, potrivit gândului Domnului, trebuie acum să murim împreună cu El, pe cruce, în durerile şi patima Lui; şi, dacă de bunăvoie rămânem în aceeaşi Cruce, cu ajutorul Lui şi prin harul Lui,

până la sfârşit, El îşi va schimba pe dată înfăţişarea faţă de noi şi vom fi cu El în cer. Între acestea două timpul nu există şi atunci totul este învăluit în bucurie. Aşa a spus El prin aceste vorbe: *Unde îţi sunt durerea şi tristeţea*? Şi noi vom fi pe deplin binecuvântaţi".

Astfel ea a fost „plină de veselie". Dacă în astfel de condiţii acest lucru e posibil, ce se va întâmpla atunci când (după speranţele noastre, în scurt timp) îl vom vedea pe El şi îi vom vorbi faţă în faţă?

Mi se pare limpede că în vieţile iubiţilor lui Dumnezeu sunt uneori perioade în care adversarului i „se dă puterea de a birui". Această putere nu trebuie niciodată să copleşească curţile interioare ale duhului, dar poate apăsa greu asupra fortăreţei exterioare a fiinţei. Cer de mult timp Domnului ca El să aibă bucuria (căci pentru El e sigur o bucurie) de a spune despre fiecare dintre noi, individual şi corporativ: „Mă pot baza pe el, pe ea în *orice* privinţă. Mă pot baza pe ei că vor rămâne în pace chiar şi după dezamăgiri repetate, în condiţii tensionate. Mă pot bizui pe ei că nu vor trasa niciodată limite: «Până aici, mai departe nu». Mă bizui pe ei că nu vor fi niciodată înfăşuraţi de ascultarea şovăitoare a credinţei îndoielnice, et vor fi cât se poate de fericiţi şi veseli".

Şi toate acestea încep cu darul unei mari mulţumiri.

L

18. „Începea să se scufunde... îndată..."

Dar chiar şi în astfel de împrejurări, din cauza faptului că în noi înşine suntem plini de slăbiciune, sunt momente în care nimic altceva nu ne vine în minte în afara acestor cuvinte. Ele ne oferă mult mai mult decât par a spune, încât belşugul lor de mângâiere nu se poate condensa pe o pagină.

În primul rând, ne asigură că nu ne vom scufunda niciodată, căci Petru nu s-a scufundat. („Când am spus: «îmi alunecă piciorul» chiar în acel moment «Îndurarea Ta, Doamne, m-a ţinut»" (Psalmul 94: 18, KJV). Cuvintele acestea sunt pavăză împotriva sentimentului de scufundare; tot ele afirmă: „Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată".

Samuel Rutherford, întemniţatul greu încercat al lui Cristos, a scris că rămăşiţele şi firimiturile de slavă, o ploaie de mai din

dragostea Domnului lui erau îndeajuns pentru a-l face iar înfloritor, plin de sevă şi bucuros. Un asemenea cuvânt, dacă ne deschidem inimile faţă de puterea lui de vindecare, poate fi o fărâmă de glorie luminându-ne sufletul, o ceaţă subţire de mai din dragostea Lui care înverzeşte şi revigorează (sau încălzeşte şi face să strălucească) ceea ce a fost uscat şi searbăd înainte.

„Îndată Iisus a întins mâna şi l-a apucat”. Câte secunde se scurg între începutul şi sfârşitul scufundării unui om? O secundă sau mai puţin, bănuiesc, vede cel care începe să se scufunde. Ce rapidă a fost, prin urmare, mişcarea dragostei! La fel ca şi acum, de altfel. „Trebuie să aşteptăm seara pentru a fi iertaţi?” m-a întrebat odată un copil. Nu ne este oare tuturor familiar un astfel de simţământ? Pare prea frumos pentru a fi adevărat ca, în însăşi clipa conştientizării cu tristeţe a păcatului sau chiar a umbrei lui, să avem parte de iertare, curăţire, de lumina Chipului Său binecuvântat. Dar niciodată nimic nu poate fi prea frumos pentru a fi adevărat cu un asemenea Domn ca al nostru.

Cuvântul „îndată” mi-a adus de curând viaţă şi pace. Acei oameni din barcă erau tulburaţi. „Iisus le-a zis îndată”. Ştim ce le-a spus; şi nouă ni s-au adresat de multe ori aceste cuvinte.

Ce inutil ni se pare nouă necazul lor! Oare în ochii veghetorilor cereşti problemele noastre sunt tot aşa de neînsemnate? Se întreabă ei cu privire la noi, aşa cum procedăm noi cu privire la ucenici, cum de s-au îngrijorat într-o barcă ce era sub comanda Lui? (El îi constrânsese să meargă pe celălalt mal. El ne îndreaptă acum barca către Celălalt Mal.) Dar cuvintele Domnului nostru nu dezvăluie o astfel de uimire din partea Lui. El a înţeles.

Noi, care suntem conştienţi (aşa cum sunt eu acum, mai mult ca niciodată) de cât sprijin şi dragoste pot oferi cuvintele, când un prieten care înţelege nu învinovăţeşte, ci înţelege chiar şi problemele pe care nu ar trebui să ni le facem şi ne mângâie – noi dăm de miere în acest fagure: „Îndată Iisus şi-a întins mâna şi l-a apucat”. „Sufletul meu se agaţă de Tine: dreapta Ta mă susţine”. „Iisus le-a zis îndată”. „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă”.

19. Viermi

El ne vorbeşte în multe chipuri, uneori prin plăcerea unor cuvinte frumoase, rar citate, precum următoarele din Herrick care a scris în 1647, când totul i-a fost luat:

„Dumnezeu, când îmi ia bunurile şi acareturile de aici, îmi dă în schimb partea mea de moştenire, îmi dă răbdare. Ceea ce este din Dumnezeu este Dumnezeu; Dacă îmi dă astfel răbdare, atunci El mi se dă pe Sine mie”.

Dar cuvintele din Cântăreşte-mi *focul* sunt ceea ce mă scoate din pat şi scaun în ziua de azi:

Cântăreşte-mi focul; sau poţi tu găsi
O cale de a măsura vântul?
Deosebeşte toate acele torente îmbinate în masa de ape;
Şi gustă-le aşa de nesărate cum sunt
Precum erau în izvorul de obârşie;
Vorbeşte-mi de oamenii care trăiesc în împărăţiile adâncului;
Sau adu-mi înapoi acel nor
Descompus în picături de ploaie;
Spune-mi despre firicelele de praf, ţărână, nisipul cocenii
De porumb, când vara le scutură rodul.
Arată-mi lumea de stele şi locul
De unde ele îşi răsfiră dâra de lumină:
Dacă nu poţi acestea, atunci arată-mi-L pe Cel
Care stă deasupra heruvimilor glorioşi.

Şi totuşi, în ciuda ajutorului care ni se dă, poate apărea un sentiment (l-aş numi starea de vierme) în mod deosebit între 2 şi 3 dimineaţa, când puterea de a lupta ni se scurge din vine. E un sentiment înfiorător, dar cuvântul lui Dumnezeu are aceeaşi putere în toate situaţiile – chiar şi în aceasta. Într-o asemenea stare, prin aerul îmbâcsit, închis şi peste apăsarea vrăjmaşului, peste starea aceea de vierme, am primit cuvintele: *Nu te teme, vierme*!

Uimitor; exact aşa era. Nu a fost nicio vorbă blândă care să mă convingă că lucrurile nu erau aşa. Erau viermănoase. Eu eram viermănoasă. Atunci a venit acel: „Nu te teme”. El, care ne iubeşte cel mai mult, ne cunoaşte cel mai bine. Ne iese în întâmpinare exact acolo

unde ne aflăm. Dar nu ne lasă acolo. Cuvântul împăratului are puterea de a duce la îndeplinire ceea ce porunceşte El. Îndemnul *Nu te teme* al Dumnezeului nostru (cuvânt repetat sub o formă sau alta din Genesa până în Apocalipsa) are puterea de a înzestra cu ceea ce-i lipseşte pe cel căruia îi este adresat, fie că e vorba de curaj, voinţa de a răbda şi birui care ni se strecoară aşa de uşor printre degete, de dragostea de care avem aşa mare nevoie dacă vrem să-i ajutăm pe ceilalţi, acea dragoste care nu eşuează nicicând, de înţelepciunea care nu îşi are locaşul în noi şi de care trebuie să avem parte dacă vrem să luăm decizii corecte sau de nădejdea şi răbdarea de a umbla în continuare în pacea şi bucuria duhului. O, Doamne, eu nu sunt nimic înaintea Ta, sunt un vierme, nu om. *Nu te teme*, *vierme*.

„Nu te teme, viermele lui Iacov... Eu îţi vin în ajutor, spune Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel, căci Eu, Dumnezeul tău îţi apuc dreapta cu tărie şi îţi spun: Nu te teme; Eu sunt ajutorul tău. Nu te teme, tu, vierme".

Nu te teme, ci cântă: „Lăudaţi pe Domnul de jos de pe pământ... munţi şi dealuri toate, pomi roditori şi cedrii toţi, fiare şi vite toate, *târâtoare* (*viermi*)" (Psalmul 148: 7, 9 – 10).

Aceste cuvinte m-au ajutat mult. Şi totuşi, ştiu că ele pot suna sec în urechile vreunuia care răsfoieşte paginile acestei cărţi, obosit, cu puterea irosită deja în ţinutul fierbinte al durerii.

Într-una din *Povestirile din avanpost* ale lui Blackwood un om, povestind despre o întindere aridă din Africa centrală, încearcă cu deznădejde să determine pe cineva care nu a trăit niciodată în acea căldură toridă să înţeleagă ce înseamnă un asemenea fapt:

Dar cum să descrii seceta şi căldura din ţinuturile toride unora care nu au decât să dea drumul la robinet pentru a se răcori? Cum să descrii celor care locuiesc în ţinuturile temperate, bine udate şi pline de verdeaţă setea generată de efortul depus în mersul pe jos de-a lungul a zeci de kilometri de locuri sterpe, fără umbră, încălzite de o minge de foc lichefiat? Limbii engleze, născută într-un pământ

permanent umbrit de nori, cu ploi frecvente, cu păduri umbroase şi câmpii verzi, înconjurat de apă din toate părţile, îi lipseşte şi chiar este indicat să-i lipsească termeni care să descrie cu precizie căldura, setea şi seceta.

Acestei scrieri îi lipseşte, şi trebuie să-i lipsească, atingerea clară de care are parte doar cel care a răbdat flacăra devoratoare a unui chin care poate suge până la ultima picătură sucul vieţii. Eu scriu acum dintr-o regiune mai răcoroasă decât aceea a multor spitale. Dacă scrierea aceasta va ajunge la cineva total secătuit de durere, atunci lipsa va fi recunoscută. „Ea nu a trecut pe aici", va spune cititorul. „Ea nu înţelege". Fiind conştientă de acest fapt, am renunţat de multe ori la cele scrise, considerându-le deşertăciune şi îngâmfare.

Dar El, ale cărui cuvinte au fost ca apa rece în deşertul meu mai mic, a suferit în carnea Lui cea mai mare sete. Nu putem spune despre El: „El nu a trecut pe aici". Ba da, a trecut, nu a uitat şi nici nu va uita vreodată cum a fost. Nu avem un Mare Preot ale cărui sentimente să nu fie mişcate de infirmităţile noastre. Mişcat în sentimentele Lui – pot exprima cuvintele mai bine această realitate? „în toate lucrurile a fost ispitit, ca şi noi" – experienţe neconsemnate de suferinţă se întrevăd prin aceste cuvinte. Capabil să ajute pe cei ispitiţi – a urma acest fir de gând înseamnă a trasa o cale prin deşert unde vom da de izvoare adânci de apă rece: Cine va bea din acea apă nu va înseta niciodată. Ei nu au însetat când El i-a călăuzit prin locuri pustii.

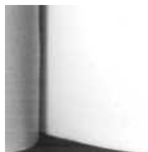
Până aici notiţele mele. Am înşiruit pasajele unul după altul, fără a însera cântări, ca nu cumva prea multe păsări cântătoare să se adune în măceş. La urma urmei, fiecare iubit al Domnului îşi are propriile păsări cântătoare.

Pentru cei ce-s în dureri
Ţie ne rugăm; Vino şi loveşte iarăşi
Pe vrăjmaşul Tău.
Dă pricepere-alor Tăi
Rana s-o aline, Iar celor bolnavi, trudiţi.
Dă-le liniştire.
Iar de-aceia care ştiu

Că durerea n-o-ncera, Fii aproape, ca şi ei
Să cunoască pacea Ta.

Şi atunci. Se arată sufletului însuşi Domnul nostru blând, dându-i bineţe cu căldură ca după o durere mare şi încarcerare, spunându-i cu blândeţe: Scumpul Meu, Mă bucur că *ai venit la Mine*; *în tot chinul tău Eu am fost cu tine*, *iar acum vezi dragostea Mea şi suntem uniţi în fericire*. Astfel păcatele sunt iertate prin milă şi har şi sufletul nostru este primit cu bucurie (aşa cum se va întâmpla când va ajunge în Cer) ori de câte ori vine pe baza lucrării minunate a Duhului Sfânt şi a puterii Patimii lui Cristos.

Iuliana din Norwich

20. Pachete învelite în hârtie maro

Uneori prietenii noştri de acasă strecoară într-un pachet de Crăciun lucruri pentru copii – mingi, benzi argintii şi aurii de beteală sau panglică îngustă şi poate chiar câteva foiţe de mătase – lucruri pe care nici măcar nu visăm să le cumpărăm. Aceşti prieteni au imaginaţie. Ei cunosc plăcerea de a oferi un dar graţios împachetat. Eu cred că Tatăl nostru, care de multe ori ne oferă plăcerea de a ne primi dorinţa inimii noastre faimos împachetată, priveşte cu o iubire deosebită în ochii Lui reacţia noastră atunci când danirile Lui vin învelite în hârtie maro obişnuită, în aparenţă prost împachetate. Vom găsi noi lucrurile preţioase din cutie sau ne lăsăm influenţaţi şi dezamăgiţi de aspectul ei exterior?

Pe 24 octombrie 1931, dimineaţa devreme, gândurile mi s-au îndreptat către cei care erau gata de a se alătura Părtăşiei noastre. Mă gândeam la numărul în creştere al membrilor, la copiii noştri din rândurile cărora mulţi păşeau în anii grei ai vieţii şi la castele Hindu şi oraşele musulmane necâştigate încă pentru Cristos, la marile ţinte neatinse din India de Sud şi apoi iar la noii veniţi. Atunci m-am rugat cu sinceritate pentru a fi pregătită, prin orice mijloace şi cu orice preţ,

să fac mai mult pentru ei. Nu pot încă vedea dacă lucrul pentru care m-am rugat în acea dimineaţă se află în acest pachet. Dar poate că, după ce toate nodurile vor fi dezlegate, sfoara înfăşurată şi hârtia dată frumos la o parte, voi şti. Între timp prindea contur o altă rugăciune pentru oraşul în care a sosit pachetul meu. Mă rog pentru un suflet pentru fiecare lună petrecută în lanţuri. Printre puţinii care mi-au fost daţi până acum, doi sunt în siguranţă în Ţara Luminii. Istoria unuia dintre cei doi e mărturie a unui dar înfăşurat în obişnuita hârtie maro de împachetat.

Începutul ne duce cu gândul înapoi într-o zi, cu doi ani în urmă, când ne rugam ca o anumită persoană să ajungă la brahmani şi la alţi oameni din casta superioară din Cetatea Bucuriei, care toată viaţa lor refuzaseră să se intereseze câtuşi de puţin de Evanghelie. Mândria de castă poate ridica ziduri la fel de groase ca zidurile duble ce înconjoară templele din India de Sud. Ne rugam de şase ani pentru a închiria o casă în acel oraş ostil. Obţinusem una, în cele din urmă. Dar nu aveam pe nimeni care să poată ajunge la cei sus-puşi. În ziua în care ni s-a dat cheia casei, un bătrân, în drumul lui dintr-un oraş spre altul, a apărut în calea noastră şi, întrucât părea obosit, l-am rugat să înnopteze la noi.

A doua zi am aflat că e creştin, din fortăreaţa cea mai întărită a brahmanismului. Numele lui era Triumf. Timp de şapte ani de zile stătuse, ca ucenic, la picioarele unui vestit guru din Benares, dar căutarea lui după pace a fost zadarnică. Într-o zi a dat de învăţătorul lui citind Ioan 14 – „Aţi găsit în Vede ceea ce căutaţi de şapte ani?", l-a întrebat gurul lui. La „Nu"-ul lui rostit cu tristeţe, gurul lui i-a spus că nici nu va găsi aşa ceva în Vede, ci numai în Evanghelia Domnului nostru Iisus Cristos. El însuşi credea, i-a spus gurul, dar îi era teamă să mărturisească din cauza ocării crucii. împreună, guru şi ucenic, au citit Pentateuhul, Daniel, Evangheliile şi Apocalipsa. Luni de zile au citit, „până când aceşti ochi ce erau orbi au fost deschişi şi am văzut". Dar nu vă pot descrie ochii plini de strălucire ai acelui bătrân în timp ce povestea şi nici gesturile lui rapide, evocatoare. Nici nu vă pot spune cât de bucuroşi am fost să-i dăm lui cheia casei din Cetatea Bucuriei şi să ştim (căci el a rămas la noi, fiind încredinţat că fusese trimis în acest

scop) că, în cele din urmă, cineva putea ajunge la acei oameni; şi el a locuit printre ei câteva luni. Între timp, eu am căzut la pat şi cumva, nici eu nu ştiu cum, am terminat *Coarda de Aur*, pe care o începusem cu trei ani în urmă, şi această întâmplare, luată din viaţa noastră, s-a încadrat perfect în ea.

Dar înainte ca roadele să se arate, speranţele noastre s-au năruit. Diabetul, de care era suferind prietenul nostru, şi-a făcut apariţia din nou, ca răspuns la provocarea căldurii uscate. A devenit subiectul unor amăgiri ciudate şi nu a mai putut mărturisi despre Domnul lui. S-a întors în provincia lui, de cealaltă parte a munţilor, lăsând Cetatea Bucuriei în seama nimănui. Aşa că un paragraf din cartea de mai sus a necesitat rescrierea pentru a reda ceea ce contează cel mai mult într-o carte – adevărul.

Peste luni de zile un om, bolnav de dizenterie, a venit la noi din acea mică fortăreaţă a Castei; împreună cu el au venit soţia şi sora lui. Un musulman din Cântarea Plugului, primul câştigat în acel fort al islamului, a găsit în el o inimă pregătită şi l-a condus la Domnul nostru. Surioara lui a crezut şi ea. Bolnavul ne-a spus despre vizita lui Triumf la el şi despre modul cum acesta i-a prezentat dragostea Răscumpărătorului lui, semănând în inima lui prima sământă a dorinţei. Peste câteva zile, după ce a primit siguranţa iertării, el a insistat să fie dus la Casa de Rugăciune şi acolo, în acel loc aglomerat, înaintea familiei noastre şi a câtorva din concetăţenii lui, indignaţi, care veniseră să-l vadă, el a mărturisit despre harul slăvit al Domnului nostru. Mi-e greu să cred că nu am fost acolo, că nu l-am auzit; în duh eram acolo într-o asemenea măsură, încât am auzit glasul lui şters, am văzut acel chip, pământiu şi istovit de îndelungata boală, dar aşa de plin de pace şi bucurie.

După câtva timp, a fost cuprins de un atac brusc de nebunie. Până atunci avusese parte de o sănătate mentală perfectă şi s-a răspândit zvonul despre „medicamentul distrugător de minte din cafeaua lui”. Strigătele lui umpleau camera (căci casa indiană folosită ca spital temporar era la mai puţin de 25 de metri de camera mea). Nu se putea face nimic pentru el, doar, în măsura în care mai era conştient,

aigăciunea îl alina, Numele Domnului nostru Iisus îl mângâia. În cele din urmă a fost dus acasă; surioara lui, singură printre hinduşii batjocoritori, s-a ţinut strâns de proaspăt găsitul ei Mântuitor: „Nu aş fi putut suporta, dacă El nu ar fi fost cu mine”, a spus ea.

Dar acele zile au fost de groază. Tinerii noştri lucrători, care locuiau într-o casă din apropiere, puteau auzi strigătele lui jalnice. Strigau puterile întunericului în biruinţă de-a lungul străzii? Aşa li se părea celor care, singuri cu Dumnezeul lor, simţeau întunericul copleşitor apăsând şi zdrobind asemenea unei forţe a răului. Apoi strigătele au încetat. Acel suflet răscumpărat era cu Domnul lui.

Şi, prin toate acestea, curajoasa surioară s-a ţinut strâns de Cel în care a crezut şi, la rândul ei, a fost ţinută strâns de El.

M-am rugat pentru ceva care să-l facă pe cel ce era slujitor al tuturor mai capabil de a sluji – rezultatul: un accident ce m-a schilodit. M-am rugat pentru mântuirea a câte unui suflet pentru fiecare lună cu răni de luptă în oraşul de dragul căruia se produsese acel accident – rezultatul: îmbolnăvirea singurei persoane care ar fi putut ajunge la cei mai mari împotrivitori ai Evangheliei; moartea (după cum se zvonea şi după cum cred eu, potrivit cu cunoaşterea pe care o am despre obiceiurile acestei ţări, printr-un medicament distrugător al minţii) primului convertit de marcă – într-adevăr, hârtie maro, legată cu sfoară aspră. Dar să aşteptăm până la dezlegarea sforii, la desfacerea hârtiei. Ce vom vedea atunci?

O rugăciune, al cărei răspuns a venit înfăşurat în ceva mai moale la atingere, este următoarea: ne-am rugat ca grija iubitoare a copiilor pentru mama lor să-i conducă pe ei mai departe decât până unde ajunsese ea, mai departe decât au ajuns ei vreodată, în mod adevărat, eficient, în rugăciunea pentru alţii. Eu cred că acestei rugăciuni i se dă acum răspuns; căci mulţi pentru care durerea este doar un nume sunt duşi pe calea compasiunii faţă de cei bolnavi. Şi cred că Tatăl a trimis adesea şi încă va trimite ajutor doctorului, asistentei medicale, pacientului şi în alte locuri, ca răspuns, probabil, la rugăciunea vreunuia dintre copiii noştri şi va da pacea Lui celui sau celei care ştie că „durerea s-ar putea să nu înceteze”.

Doamne, este totul bine? O, spune-mi: este totul bine? Niciun glas uman nu poate linişti sufletul când asupra lui valurile şi talazurile se năpustesc;

Cuvintele lui sunt asemenea dangătului de clopot. Vorbeşte Tu; este totul bine?

Peste tumultul vântului şi mării.

Dar cumva din apropierea mea

Un glas pe care-L cunosc: *Copile*, *priveşte la Calvar*;

Prin meritele Sângelui Meu, *totul e bine*.

De unde a venit glasul? Priviţi, El e în corabie:

Doamne, Te odihneai Tu în dragostea Ta când eu, Fără credinţă şi plin de teamă, am scos acel strigăt?

O, Doamne, iartă; şi o coajă s-ar menţine plutind Dacă Tu ai face din ea corabia Ta.

Acum aud puternicul Tău „Pace, tăceţi”.

Şi vântul şi valurile se opresc în neclintire.

Ar putea vântul şi valurile să te facă să-ţi calci cuvântul?

Ele sunt doar slujitorii voii Tale suverane; Înlăuntrul meu e linişte.

O, a existat vreodată lumină pe pământ sau mare

Şau dulceaţă a aerului de dimineaţă

Sau bucurie de azur mai limpede Decât aceea care curge din Dragostea de la Calvar – De la El care a liniştit marea?

Să adorăm pe Tatăl, Fiul şi Duhul, Pe Tatăl, care L-a dat la moarte pe Binecuvântatul Domn; Pe Duhul, care vorbeşte prin Cuvântul veşnic, *Prin meritele Sângelui*, *totul e bine*.

79

21. Este totul bine?

Istorisirea călătoriei Domnului cu barca, a odihnei Lui şi a fricii de care au fost cuprinşi ucenicii este, cred eu, asemenea opalului; în miezul ei mocneşte o flacără liniştită. Nu sunt oare momente în care teama prinde viaţă: Este totul bine? Niciun glas de om nu ne poate asigura de acest fapt. Trebuie să-L auzim pe al Domnului. Uneori şi noi am tulburat Odihna, Liniştea dragostei Lui printr-un plânset inutil.

Unui astfel de plânset El mi-a răspuns recent prin cuvinte de care eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi ţine strâns pentru totdeauna: *Prin meritele Sângelui* Meu, *totul e bine*.

Sau s-ar putea să ne fie teamă pentru ceea ce ne este mai scump decât noi înşine. (Cu cât mai drag ne este cineva, cu atât mai intens suntem ispitiţi cu genul de frică care întotdeauna însoţeşte dragostea.) Totul a mers bine în ceea ce priveşte corabia, până în momentul în care, brusc, a izbucnit o mare furtună, vântul şi valurile lovind cu putere în corabie. Ce se întâmplă cu acel suflet iubit? sau cu lucrarea? („Lucrare" este un cuvânt prea rece pentru lucrurile pline de viaţă şi dragoste care ne-au fost încredinţate.) Dar dacă o furtună puternică se porneşte pe dată? Aşa apare frica, frica devastatoare. Cu cât suntem mai sensibili la probabilitatea pericolului spiritual, cu atât mai presantă poate deveni frica, până când se transformă într-un strigăt ce nu poate fi reţinut: „Stăpâne, Stăpâne, nu-ţi pasă?"

Este un strigăt inutil. „Dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are puterea să păzească ce l-am încredinţat până în ziua aceea". În faţa noastră pot sta furtunile. Valurile pot pătrunde în corabie. Nu ni s-a promis o călătorie liniştită. Să hotărâm, aşadar, în inima noastră ca rugăciunea noastră primordială, dorinţa noastră cea mai adâncă să nu fie după cer albastru şi aer curat, ci după a avea întotdeauna parte de Prezenţa neîntristată a Căpitanului şi Stăpânului în corabia noastră. Doamne Iisuse, să nu tolerăm nimic care Te-ar putea împiedica să te odihneşti în dragostea Ta, fie vremea bună sau rea.

Dar mai putem fi chinuiţi şi de frica de a ne prăbuşi înainte de sfârşitul călătoriei. Nu e nevoie să ne temem. George Tankervil, cel care a spus*:

Deşi ziua s-ar putea să nu fi fost niciodată aşa de lungă, în cele din urmă cântecul de seară va suna, în slăbiciune a fost întărit.

El s-a temut foarte tare că se va clătina în faţa martiriului; pentru a se pune la încercare, s-a aşezat în faţa focului, în încăperea în care era închis, şi-a scos încălţămintea şi ciorapii şi şi-a întins piciorul către flacără; dar, când flacăra i-a ajuns la picior, „el şi l-a retras

imediat, arătând astfel cum carnea îl îndemna să facă ceva, în vreme ce Duhul altceva”. Peste câteva ore însă, când a ajuns la locul de execuţie, unde era aşezat rugul, la capătul de vest al abaţiei Sf. Albans, după ce şi-a încheiat rugăciunea, el s-a ridicat de pe genunchi cu o credinţă plină de bucurie. Înainte de a i se da foc, un anumit cavaler s-a apropiat de el şi i-a spus cu blândeţe: „Frate scump, fii tare în Cristos”. La care el a răspuns: „Sunt. Mulţumesc lui Dumnezeu”. Astfel, îmbrăţişând focul, s-a scufundat în el şi, chemând numele Domnului, a scăpat rapid de durere.

Oare nu am fost şi noi de multe ori ca George Tankervil? Ne-am închipuit ce va urma şi poate că ne-am probat perseverenţa printr-un foc aprins de noi, credinţa şi curajul părăsindu-ne atunci pe dată. Căci harul de a răbda şi birui nu ne este niciodată dat până în vreme de nevoie, dar când vine vremea de nevoie? O, Mântuitonile, care nu uiţi Calvarul Tău, ai părăsit Tu vreodată un suflet care s-a încrezut în Tine? Niciodată, niciodată. Prin meritele Sângelui Tău, totul e bine, totul va fi bine.

— Probabil e un citat de la Stephen Havves care a murit înainte de 1530. Tankervil a murit ca martir în 1555.

O, Tu eşti liniştea mea, odihna mea adâncă.

Locul meu de refugiu din lupta cu vorbele oamenilor, muntele meu sfânt.

Frumos e locaşul Tău, unde eu mă liniştesc, înapoia mea să cadă vrăjmaşii mei zgomotoşi, Să se încurce mai mult;

De tumultul simţurilor eu fug şi în Tine mă ascund, Până când va trece această tiranie. Mâna Ta mă va ţine strâns. Deşi tumultul furtunii poate creşte, Dă-i slujitorului Tău tărie, o, Doamne, şi binecuvântează-l cu pace.

Nouă, ca familie, Dumnezeu ne-a vorbit de curând prin moartea surorii mele mai tinere, Freda, pe 13 august. Nu ştim încă amănunte. S-a îmbarcat pe 18 septembrie anul trecut, după ce aşteptase timp de zece ani ca drumul să-i fie deschis.

Mulţi dintre prietenii noştri, în scrisorile lor de condoleanţe, vorbesc despre căile tainice ale lui Dumnezeu, şi eu ştiu că este în ele

un element de mister. Dar refuz gândul că Tatăl nostru, dacă face ceva, trebuie să şi explice. Ceea ce El face este cel mai bine, pentru că El a făcut-o, şi eu mă rog ca noi, ca familie, să nu orbecăim în căutarea de explicaţii ale misterului, ci să ne bucurăm în Duhul şi să spunem: „Îţi mulţumesc, Tată... chiar şi în aceste condiţii, Tată”. Dacă noi credem că e necesar să încercăm să înţelegem tot ceea ce face El, dovedim lipsă de încredere în El.

Oare nu e pentru El o mai mare bucurie aceea de a-l spune că nu avem nevoie de explicaţii, întrucât 11 cunoaştem pe El? Dar nu mă îndoiesc că Ioan 12: 24 se va împlini.

Rev. Frank Houghton (China Inland Mission): *dintr-o scrisoare*

22. Nu avem nevoie de nicio explicaţie

Inimile noastre se bucură de acest cuvânt într-o problemă atât de mare. Este, într-adevăr, singurul cuvânt potrivit. Dar poate că uneori, într-o încercare infinit mai uşoară, ispititorul ne-a tulburat determinându-ne să căutăm o explicaţie. Ne trezim spunând: „Mă întreb, de ce?”. *Credinţa nu se întreabă niciodată de ce*.

Printre sutele de membri, de vârste variate, ale familiei Dohnavur, ce sunt instruiţi în căile rugăciunii, au fost mulţi pentru care această lecţie a fost învăţată când răspunsul la rugăciune „s-a schimbat în contrariul”, tocmai când credeau că au primit ceea ce ceruseră. Într-o seară ne rugam împreună pentru vindecare; în acea noapte durerea s-a potolit şi am dormit bine, fără ajutorul medicamentelor, îmi amintesc şi acum ce fericită am fost când m-am trezit a doua zi dimineaţa. Am stat întinsă preţ de câteva minute întrebându-mă dacă mai sunt pe faţa pământului. (Nu am mai avut parte de o asemenea noapte de atunci; nu am mai dormit şi nu m-am mai trezit aşa de uşor de atunci încoace.) Am cunoscut în acea dimineaţă ceva din ce va fi atunci când El „ne va scoate din durere”.

Toată casa s-a bucurat. Atmosfera de bucurie şi recunoştinţă domina peste tot. Nu se rugaseră ei oare pentru vindecare prin Atingerea lui Dumnezeu? Nu s-a primit? Deci au acceptat-o cu o bucurie reverenţioasă şi încântătoare. Dar asistenta mea era grijulie în bucuria ei; nu s-a făcut nimic, nu avut loc nicio neglijenţă căreia să i se

fi putut atribui ceea ce a urmat. Durerea a revenit cu şi mai mare forţă. Nopţile erau ca şi cele de dinainte. Unora, ştiu, acest lucru le-a provocat confuzie şi dezamăgire. Nu se rugaseră ei? Ba da. Prin grija iubitoare a celor care conduceau strângerea de rugăciune, ziua a fost împărţită în ceasuri de veghe; nu exista ceas din zi în care să nu se înalţe rugăciuni spre cer. Dar gratiile au coborât din nou. Era

oare ciudat că pentru unii care nu-L cunoşteau pe El de mult a apărut încercarea îndoielii – întrebarea „De ce?"

„Învăţ să nu fiu niciodată dezamăgit, ci să laud", a scris cu mult timp în urmă în jurnalul său Arnot din Africa Centrală – acesta a fost un cuvânt de pace pentru noi în acele momente. Eu cred că dragostea duioasă a Tatălui e rănită când noi îl presăm să aflăm motivul pentru care El se poartă cu noi într-un anumit mod, ca şi cum El nu ar fi dragoste, ca şi cum nu El, ci altcineva ne-ar fi ales moştenirea şi ca şi cum ceea ce El a hotărât să îngăduie ar putea fi mai puţin decât ceea ce e cel mai bun şi scump lucru pe care Dragostea veşnică l-ar putea da. Dar într-o zi de încercări mai mari, în marea Lui compasiune, mi s-a îngăduit să văd – căci, aşa cum uneori urechea este deschisă, aşa sunt şi ochii – şi am cunoscut că vrăjmaşul ceruse să i se îngăduie să-şi reia puterea de oprimare şi i s-a dat voie, dar în cadrul unor limite. Nu mi s-a arătat care erau acele limite; am văzut doar îndurarea care ne înconjoară din toate părţile. A fost acel moment de vedere interioară doar o reflectare palidă a unei istorii străvechi, familiare? Aşa vor înţelege unii. Dar mângâierea care vine într-un astfel de moment nu stă locului să ofere argumente despre apariţia ei. Ea pătrunde adânc în inimă, aducând pace. Prin urmare, fără a vedea, a auzi, a simţi, noi umblăm prin credinţă, găsindu-ne mângâierea nu în lucrurile văzute sau auzite în acel moment de iluminare (deşi, într-adevăr, ceea ce am văzut şi auzit, cu o dulceaţă specifică iluminării, continuă să ofere mângâiere), ci în Scriptura adevărului: „Ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce l-am încredinţat Lui până în ziua acea… Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor

ce-L iubesc pe Dumnezeu”. În El, care ne asigură de acest fapt, nu există „nici schimbare, nici umbră de mutare”. Cuvântul Lui rămâne adevărat. În acest adevăr noi ne odihnim mulţumiţi.

Până când voi scăpa de această tiranie, Mâna Ta mă va ţine strâns.

Aşa am ajuns la următoarea concluzie: Domnul nostru este suveran. El poate vindeca după dorinţă, printr-o Atingere invizibilă sau binecuvântând mijloacele (darurile Lui) folosite. El îi poate întrema pe cei istoviţi, aşa cum sună versiunea Rotherham a lui Iacov 5: 15, sau susţine prin cuvinte pe cel epuizat, aşa cum a făcut cu Pavel, folosind acele cuvinte spre ajutorul altora.

„Dar tu nu eşti Pavel”: îmi amintesc că am citit aceste cuvinte într-o carte despre vindecare, imediat după ce am primit pace ca urmare a acceptării unui anumit ţepuş în carne. M-am rugat de mai mult de trei ori ca să se depărteze de la mine, dar nu s-a întâmplat aşa. „Nu eşti Pavel”. Era adevărat, bineînţeles, dar părea un răspuns prea facil la această enigmă a Universului.

Cu cât mai mult studiez şi viaţa, şi cărţile, cu atât mai sigură sunt că întunericul învăluie acea enigmă al cărei miez luminos noi nu trebuie să-l pătrundem. Poate că lumina aceea ar fi prea puternică pentru ochii noştri. Am întâlnit iubiţi ai Domnului care în tinereţea lor spirituală erau siguri că vindecarea va urma pe dată după rugăciunea credinţei şi ungerea cu ulei în numele Domnului. Dar aceiaşi iubiţi ai Lui, în anii frumoşi ai maturităţii, au trecut prin boală, fără a avea parte de vindecare. Şi când i-am privit mirată, amintindu-mi tot ceea ce ei susţinuseră şi vestiseră ani la rând, i-am văzut în odihnă totală. Secretul Domnului lor era cunoscut de ei. El le spusese, preaiubitul lor Domn le spusese: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”; astfel, inimile lor nu erau nici tulburate, nici înspăimântate şi cântarea lor era mereu despre bunătatea Domnului. „Căile lui Dumnezeu sunt desăvârşite”, spuneau ei. „Nu avem nevoie de explicaţii”.

Azi, cu acest gând în inimă, am citit cântarea celor răscumpăraţi, a noua cântare pe care a auzit-o Ioan după ce o uşă s-a deschis în cer: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule

Atotputernic! Drepte şi adevăratesunt căile Tale, împărate al sfinţilor" (Apocalipsa 15: 3, KJV). Unii dintre noi nu putem înţelege pe deplin nici măcar muzica pământească până când ea nu ne devine familiară. Probabil că experienţele noastre variate de aici sunt mijloace prin care putem învăţa melodia cerească pe care sunt puse aceste cuvinte, aşa încât în momentul în care cântăreţii vor cânta la harpele lui Dumnezeu, noi vom prinde firul acelei melodii şi îi vom urma armoniile, mişcându-ne cu încredere şi bucurie pe un teren familiar. Căile *lui Dumnezeu sunt desăvârşite* – aceasta este esenţa cuvintelor. Şi dacă sunt desăvârşite căile Lui, nu avem nevoie de explicaţii.

O, picioare rănite, ochi hămesiţi.

Nu este oare nimic care să poată aduce vindecarea? Niciun leac pentru a-l înţelepţi pe cel obosit de drum?

Niciun semn divin? Dar, dacă am putea, cu adevărat, suferi

Omorârea Celui Binecuvântat; Dar, dacă am putea, cu adevărat, purta

Viaţa Fiului scump al lui Dumnezeu, O, am vrea noi, am putea noi alege ea.

De dragul celui mai frumos boboc înflorit din grădină, Să ne lipsim de un fir de trestie, de o împunsătură

Din cununa de spini a Mântuitorului?

Există o atingere, un leac.

Există o alinare vindecătoare; Tu nu eşti departe, Emanuel.

De copilul Tău tulburat; O, Stăpâne al celor cu picioare rănite.

De pe a cărui coroană de spini rouă roşie s-a scurs, Să umblu eu pe pajişti înflorate, încununată cu asfodelă aurie?

23. Îţi aducem Ţie dragostea noastră

Bănuiesc că în vieţile tuturor celor care îl iubesc pe Domnul nostru există amintiri ale unui ceas în care pământul, timpul şi raţiunea s-au făcut nevăzute, şi ei au văzut doar Calvarul, au simţit numai Dragostea – Dragostea care ardea aşa cum numai Dragostea, fiind un foc, poate arde – şi au fost conştienţi de o sete, numai de una, dar una mistuitoare: Tu, Doamne, eşti Cel după care tânjesc.

Căci ce altceva sunt toate aceste străfulgerări, aceste revelaţii

decât simple mărunţişuri în comparaţie cu ceea ce aşteptăm noi?

Voi, frumuseţi palide ale nopţii, Care abia ne încântaţi vederea, Mai mult prin numărul decât prin lumina voastră;

Voi, locuitori obişnuiţi ai cerurilor.

Ce sunteţi voi când răsare luna?

Şi totuşi, acel ceas strălucitor era minunat şi, mai demult, iubitul se putea întoarce însemnat cu Stigmata: o durere ascunsă care pulsa la unison cu a Lui, în picior şi mână şi coastă, în vreme ce viaţa îşi urma cursul, sau cel puţin, aşa i se părea celui adâncit în dragostea pentru El. Dar acum ne rugăm mai degrabă pentru ceea ce semnifică *Stigmata* – „Ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui" – aceasta este esenţa rugăciunii noastre.

Totuşi, intervine ceva şi-L aduce pe El aproape atunci când există durere într-o parte a trupului pe care El, în Trupul Lui sfânt, a dat-o durerii pentru noi (deşi, în acea zi, nicio parte a Trupului Său nu a fost scutită de durere). V-am povestit cum un vers din poezia Stigmata mi-a atins sufletul la început. Acum, pe măsură ce anul se apropie de sfârşit, un alt verset din aceeaşi poezie vine cu un alt cuvânt:

Trebuie eu să fiu rănit în mâinile ocupate care muncesc pentru a împlini Cerinţele dragostei sârguincioase Cuprinse în voia Ta suverană?

Da, aşa trebuie să fie.

Dacă vrei să lucrezi pentru mine:

Numai aşa

Sigiliul Meu poate fi pus pe om.

Cei care au avut parte de acea durere pătrunzătoare, care este asemenea celei resimţite atunci când un cui este înfipt în palmă, ştiu cât de aproape poate acest fapt atrage inima într-o părtăşie tandră cu El, ale cărui mâini au fost străpunse, nu ipotetic, ci în realitate, de cuie de fier. Ai parte de o bucurie solemnă când te apropii, oriunde în trupul tău, de trupul în suferinţă al Domnului nostru. Îmi amintesc că, atunci când eram copil, gândul divinităţii Lui l-a umbrit pe cel al

umanităţii Lui într-o asemenea măsură, că mi-a fost imposibil să percep şi faptul că El a suferit fiind ispitit; Calvarul, deşi negrăit de îngrozitor, a fost aşa de mult depăşit de gândul la suferinţa Lui spirituală, încât durerea fizică a scăpat vederii. Într-un anume sens, aşa ar şi trebui percepute lucrurile. Duhul sfânt, pur şi frumos al Mântuitorului nostru a suferit mult mai mult decât ar putea reda cuvintele omului, temător în a atinge o taină aşa de adâncă; dar El a avut şi un trup omenesc, născut din femeie. Nu poate exista nicio durere în carnea noastră care să nu fi fost – mult mai ascuţită – şi în acel Trup sfânt de pe lemnul crucii. Şi astfel, într-un mod nou, aşa cum tot într-un mod nou înţelegem şi noi puţin mai mult din ceea ce El a suportat pentru noi, ne apropiem de El.

Uneori, în Dohnavur, noi, cărora ne place foarte mult să îi avem alături de noi pe copiii mici (şi, de asemenea, pe cei mai mari), ne ridicam ochii de la vreo lucrare în care eram absorbiţi pentru a privi un copil ce stătea lângă noi, aşteptând liniştit. Iar când, întinzând mâna spre el cu dragoste, la cuvintele lui rostite în limba tamil: „Am venit”, îl întrebam: „De ce”, gândindu-ne, desigur, că voia să mărturisească sau să ceară ceva, răspunsul primit era: „Doar ca să vă iubesc”.

Tot aşa venim şi noi, Doamne Iisuse; nu îţi putem oferi nicio lucrare a noastră; nu am venit să-ţi cerem ceva, nici măcar călăuzire. Am venit doar să te iubim.

Nici măcar călăuzire. Trei persoane din familia mea erau cu mine în momentul în care povestirea trandafinilui a început. Una dintre ele a condus cât de repede îi permitea Fordul pe un drum rău pentru a aduce ajutor; alta a stat ghemuită destul de mult timp încercând să-mi ofere mie puţin confort; a treia a stat de gardă, cu blândeţe, dar ferm, convingând mulţimea prietenoasă de vecini, care sugerau câte un leac, să-mi lase neatins piciorul luxat. Aceasta din urmă, cu blândeţea sa, a fost ajutorul meu în pregătirea trandafirului nostru pentru alţii; căci bietul trandafir a trebuit scris la maşină; în momentul în care scrii la maşină ceea ce altul a scris de mână într-o limbă străină, pot apărea lucruri ciudate pe hârtie. Astfel, pe măsură ce paginile erau bătute la maşină, mi-a fost de mare ajutor ca şi ea să le

parcurgă. Ea s-a oprit la cuvintele: „nici măcar pentru călăuzire”. O omisiune la dactilografiere? Nu, aşa scrisesem eu. Şi i-am spus că, măcar pentru o vreme, până când putem începe să slujim puţin, nu este nevoie de călăuzire. Cei bolnavi sunt călăuziţi de alţii, nu călăuze pentru alţii. A fost o experienţă nouă; dar cu cât mai mult zdrobeşti frunzele trandafirului, cu atât îşi răspândeşte mai mult parfumul; i-am spus ei că în această petală nouă eu am dat de o dulceaţă neaşteptată. Uneori este foarte bine să nu ceri nimic de la Domnul, ci să vii doar ca „să-L iubeşti pe El”.

A fost o zi în istoria părtăşiei noastre când nimic nu mai părea a conta decât să ne întoarcem spre El în necazul care se abătuse asupra noastră, să ne întoarcem către El. A fost ziua când a luat naştere această cântare-rugăciune:

O, Domn al Dragostei şi Domn al Durerii.

Care, prin amara Cruce, Ne înveţi cum să apreciem câştigul

Şi cum să măsurăm pierderea; Pe care, deşi nu Te-am văzut, inimile noastre Te adoră.

Îţi aducem Ţie dragostea noastră; Şi unde eşti Tu, Doamne, mereu

Şi noi, slujitorii Tăi, dorim să fim.

Nu vor fi mângâiaţi cei care sunt chemaţi să sufere? Lor le este dat să înţeleagă, mai mult ca oricând, ce a răbdat Dragostea. În durere şi, într-o măsură considerabilă când ea s-a sfârşit, când trupul, sufletul şi duhul zac de epuizare, va exista un sentiment de îmbrăţişare, învăluire de către o dragoste care întrece orice pricepere. Şi, deşi nu putem face nimic, trupul fiind înlănţuit, duhul, pe care nicio legătură nu-l poate lega, Îi poate aduce Lui dragostea sa.

Cândva, având nevoie de un fluier.

Păstorul ceresc a căutat Până a găsit o trestie frântă;

El a considerat-o Preţioasă; căci a spus cu glas tare: „Această trestie frântă e bună pentru Mine”. Ea a auzit cuvântul bun cu uimire.

Ea, un nimic.

Atunci acel Iubit al sunetului plăcut.
Pentru a nu pierde nici o singură notă.
A dres trestia găsită.
Fiind priceput la asemenea lucruri.
Apoi, o melodie veselă
A fluierat El prin ea. „Acum”, a spus El.
„Acest fluier al Meu va sta lângă Mine”. Așa și-a ales El fluierul.
El a spus: „Am cântat melodiile ţării mele care unora nu le sunt plăcute;
Dar alţii, ascultându-le, își văd grijile trecute Și mulţumirea începând
Să înflorească; El a spus.
Fluierului Său: „Tu, împreună cu Mine.
Vei fi, prin cântecele tale blânde, Un mângâietor pentru aceştia”.
„Să fii un mângâietor!” O, trestie frântă.
Pari tu a fi diferită De vegetaţia obişnuită a câmpiei înflorite?
Ce-ai zice dacă, prin marca Lui lucrare, Zărind ceea ce tu nu ştii, El ţi-ar spune chiar acum: „Da, tu vei fi, O, trestie frântă, un fluier pentru Mine?”
O, viaţă frântă, îmbărbătează-te!

24. Ca şi cum aţi fi legaţi cu ei

Dar în ce scop apare durerea? Nu ştiu exact. Dar am remarcat că, atunci când o persoană care nu a suferit, se apropie de cineva aflat în durere, foarte rar are şi puterea de a ajuta; nu există înţelegerea care aduce mângâiere celui suferind, deşi, probabil, nici măcar un cuvânt nu a fost rostit; m-am întrebat dacă lucrurile stau tot aşa în domeniul rugăciunii. Durerea acceptată şi răbdată ne dă oare vreo calitate care, altfel, ar lipsi din rugăciune? Dă ea naştere acelei compasiuni care înţelege nevoia, simţind-o ca pe un lucru personal, aşa încât să fie posibil de a face ceea ce scriitorul Epistolei către evrei a vrut să spună prin cuvintele: „Aduceţi-vă aminte de cei ce sunt în lanţuri, *ca şi cum şi voi aţi fi legaţi cu ei*; de cei chinuiţi, *ca unii care şi voi* sunteţi *în trup*?”

Nu putem uita că şi noi suntem chinuiţi în trup. Mă întreb deseori cum pe un doctor, având cunoştinţele pe care le au doctorii, îl poate lăsa inima să închidă uşa coliviei când pasărea e gata să zboare; dar acesta e un gând nebunesc şi presupun că, la urma urmei, cele mai multe păsări nu vor să o părăsească. Oricum ar sta lucrurile, e o realitate faptul că pacienţii din spitalele pentru incurabili din orice ţară, şi din alte spitale şi locuri de suferinţă, sunt foarte conştienţi de povara trupului. În astfel de situaţii se pare că se iveşte un prilej de a sluji. Dacă fiecare undă de durere, ceas de istovire sau singurătate sau orice altă încercare a cărnii sau duhului ne-ar apropia puţin mai mult de viaţa cuiva, de o viaţă care necesită slujirea rugăciunii, oare nu ar merita să suferim? De zece mii de ori, da. Şi chiar trebuie să fie aşa, căci cu cât mai adânc suntem noi atraşi în părtăşia Calvarului cu scumpul nostru Domn, cu atât mai blânzi suntem unii faţă de alţii, cu atât mai aproape sunt sufletele noastre de ale celor aflaţi în lanţuri, căci şi noi suntem chinuiţi în trup. Dumnezeu nu iroseşte niciodată durerea copiilor Lui.

Trestia frântă n-o va zdrobi; cel mai sărac păstor de pe dealurile Indiei de Sud are mare grijă ca, pentru confecţionarea unui fluier, să aleagă o trestie dreaptă, netedă, fără noduri. Însă Păstorul nostru ceresc adeseori ia trestii rupte şi deformate şi din ele confecţionează fluiere. Dar viaţa, asemenea Cărţii Lui, abundă în pilde de blândeţe, dintre care una a pătruns de curând şi în această încăpere. Cel al cărui nume înseamnă Pacea lui Dumnezeu, şi-a adus harpa ca să-mi cânte şi a acordat-o mai întâi, în vreme ce eu aşteptam ca muzica să curgă pe coardele ei.

Curge muzica de pe corzile harpei noastre? Muzica rugăciunii, a laudei, a consolării? Coardele sunt slăbite, sau poate prea întinse. Boala poate da naştere la ambele situaţii. Dar noi avem un Acordor bun.

Acordează-mi, Tu, harpa mea;
În mine, Doamne.
Nu am, nu poate fi talent.
Acordează-mi, Tu, harpa mea la să-ţi cânte melodiile Tale, Armonia Ta.

Acordează-mi, Tu, harpa mea;
O, Duhule, suflă-ţi gândurile prin mine
După plăcerea Ta.
L
Nimic în casă
25. Nu am nimic în casă
L

Eu, robul Tău, nu am nimic în casă, N-am niciun vas cu untdelemn măcar, Căci cel ce vine doar ca un tâlhar, Iar a intrat pe uşa vieţii mele, El, omul tare, crud, numit Durere.

Credeam că am curaj la mine-n casă şi stăruinţa de-a răbda tăcut, Cântări de bucurie câteodată; nu de mult Văzut-am că de toate-am fost golit, Iar pasărea-mi, rănită, a amuţit.

Copilul Meu, în casa ta sunt Eu, Cel ce-am gustat durerea cu-al ei chin, De-aceea pot să înţeleg deplin l-a ei putere trupul ţi-a sleit, N-am fost Eu chinuit, lovit, zdrobit?

Eu, Cel ce-am învins-o, sunt în casă, Să nu te tulburi, nici să te înfrici, De ce să tremuri când Eu sunt aici? Voi vindeca a păsării aripă să cânte iarăşi, fără nicio frică.

Nu cred că vom ajunge în acel punct în care „să nu avem nimic în casă” până când cea pe care oamenii o numesc Durere nu ne-a răvăşit mai mult decât o dată sau de două ori. Cele mai grele zile ale durerii provocate de un accident sau de o boală nu sunt cele imediat următoare, ci zilele de mai târziu, când un nou asalt al acelei puteri îngrozitoare dă peste noi şi ne doboară la picioarele ei, fără apărare.

În astfel de zile suntem asemenea navigatorilor din psalm, care fac negoţ pe ape mari: ei se urcă spre cer, coboară în adâncimi; sufletul le este topit din cauza necazului. Şi, în vreme ce cântecele frumoase ale Cimpoierului pământului freamătă în jurul nostru, noi suntem doar înclinaţi spre o negare obosită a cuvintelor lor. Căci, deşi ciocârlia zboară în văzduh, melcul a pornit la plimbare şi inimile noastre ştiu bine că Dumnezeu este în cerul Lui, în lume lucrurile nu stau bine. Şi noi nu putem „zâmbi mângâindu-ne şi bucurându-ne în Dumnezeu că diavolul e biruit”, căci Apollion pare a ne brăzda calea şi jură că nu vom

merge mai departe: „aici îţi voi împrăştia sufletul”.

„Nimic să nu te tulbure Nimic să nu te înfrice”.

Cuvintele zboară, asemenea ciocârliei, nemaireuşind să le prinzi din urmă.

Cuvintele lui John Buchan: „Deşi mi-a fost frică de multe lucruri, lucrul de care mi-era o frică de moarte era faptul de a-mi fi frică” ne exprimă cel mai bine. Această intoleranţă laşă a durerii este cel mai deranjant lucru cu putinţă. A şti că ceva trebuie suportat sau făcut şi a simţi că nu poţi să rabzi înseamnă a fi văduvit de ultimul vas de ulei. Nu este nimic la care să se poată adăuga ceva; ca şi în

L

povestirea cu văduva din Sarepta, nu se poate adăuga nimic. *Robul Tău nu are nimic în casă*.

Eu, cea care scriu, am mai puţine motive să cunosc această realitate decât cititorii mei. Şi totuşi, am cunoscut-o. Unde erau atunci promisiunile pe baza cărora am trăit toată viaţa mea? Unde era biruitorul Pot *totul prin Cristos care mă întăreşte7*. Fără aceste cuvinte care nu m-au părăsit niciodată în toată viaţa mea m-aş putea gândi doar la cuvintele lui Pavel: *Soarele şi stelele nu s-au văzut mai multe zile*; câteva minute fără soare şi stele durează cât zile întregi. Într-un astfel de moment scumpa mea soră medicală a intrat în cameră cu ceva în mâini. Era vorba de o bucată de lemn de tek, în care era sculptată o floare de lotus între petalele căreia se întretăiau cuvintele:

„*Te voi întări*; *Da, te voi ajuta*;

Da, te voi sprijini”.

Şi ea l-a agăţat pe perete într-un loc de unde îl puteam vedea clar.

Cuvintele îmi erau la fel de familiare ca şi alfabetul, dar, în timp ce tot acel verset frumos, care a fost de-a lungul veacurilor o mângâiere pentru mulţi, a venit ca un şuvoi asupra mea – „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor, Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare” –, s-a întâmplat ceva. M-am uitat şi ochii mei au dat de un vas cu ulei în casă.

Dar noi avem un Dumnezeu a cănii dragoste este curajoasă. El crede că noi ne vom încrede în El în ceasurile de orbire, înainte de a ne găsi vasul de ulei care, în adevăr, se află în casă în orice moment. „Unele din secretele Dragostei deschid drumul către altele; de aceea, iubiţii se recunosc între ei” este scris în *Cartea celui ce iubeşte şi a celui iubit*, scrisă de Ramón Lull. Una dintre cele mai preţioase taine ale dragostei este aceea că cel care iubeşte poate recunoaşte, ca printr-un instinct ceresc, Prezenţa Celui pe care îl iubeşte, deşi nu îl vede. „Pe care voi îl iubiţi fără să-L fi văzut; în care vă bucuraţi fără să-L vedeţi acum” (1 Petru 1: 8, KJV); mulţumim lui Dumnezeu pentru tainele dragostei.

L

În somn

El le dă preaiubiţilor Lui în somn

Căci, când duhul e purtat în afara timpului

Şi colindă liber în lumi îndepărtate, sublime.

Pe El îl întâlneşte acolo.

Singurul cu adevărat Frumos.

Dar dacă i s-ar cere să rostească

Cuvintele cereşti care au căzut, Asemenea ploii de vară prin atmosfera liniştită Nu ar putea, deşi le-a auzit pretutindeni.

Dacă vreun peştişor dintr-un iaz împrejmuit de stânci

Ar fi luat de un val şi dus în mare.

Ar putea el descrie acea imensitate azurie?

Ar putea să i se ceară păsării din colivie.

Care a auzit cântecul

Ciocârliei din înaltul cerului

Şi care a scăpat în văzduh, Să lege strâns acea vrajă în cuvinte pământeşti? Nu aşa se leagă cântecul păsărilor cântătoare.

Nici eu nu pot spune ceea ce El mi-a dat în somn. Mintea, rămasă atentă la încordarea trupului, Mi-a fost, un timp, o piedică, şi în pustie De unul singur am umblat, Până când Cineva, de mult cunoscut, S-a apropiat de mine: „Doamne, pot să vin? Căci cu dragă inimă aş veni Acasă”, „încă nu, copilul Meu”; apoi – talazurile albastre Asemenea

mării sau aerului prin care lumina străluce.

Nu mult am adus din acea ţară de aur, Dar un cuvânt stăruie din acel vis străluce: „Mângâiaţi-vă, voi toţi cei care, lângă un râu

Vegheaţi cu nostalgie

Ca nu cumva iubitul vostru să fie

Dus către un ţărm necunoscut.

Părăsit, pustiu;

Nu se întâmplă asta, *ci acum*, *ca* înainte, *Cristosul înviat stă pe ţărm*".

L

26. În somn

Destinatarul acestei scrisori este cel care iubeşte pe cineva bolnav mai degrabă decât bolnavul în cauză. În intervalul scurs între sfârşitul ultimei scrisori şi începutul acesteia am experimentat că un anumit lucru este adevărat; crezusem aceasta şi înainte, dar numai pentru că i-am crezut pe cei care mi l-au spus. Acum cunosc acest lucru într-un nou mod.

Cu ani în urmă, pe când era tânără, Arulai Tara (sau Stela, pentru unii) a dat în emerită. Într-o noapte, pe când era inconştientă, o hindusă, Frumuseţe, s-a refugiat la noi şi, înaintea ivirii zorilor, o mulţime zgomotoasă ne-a înconjurat casa. Stela era întotdeauna tulburată de zgomote; fiindu-mi teamă pentru ea din cauza bolii, i-am comunicat cu blândeţe, la ieşirea ei din starea de inconştienţă, că urma să se producă o zarvă pe care noi nu o putem preveni, deoarece o fată se refugiase la noi. „Frumuseţe?", m-a întrebat ea; „noaptea trecută am petrecut-o cu Dumnezeu, mijlocind pentru ea". Am cunoscut atunci că, dacă ferestrele minţii sunt închise, cele ale duhului pot fi deschise. Cu altă ocazie, în vreme ce o îngrijeam pe Pomamal, muribundă, de mai multe ori, după ce durerea părea a fi atins punctul culminant, ea ne-a spus că avusese pace în Cristos de-a lungul acelor ceasuri care nouă ni s-au arătat a fi îngrozitoare. Dar e un lucru să auzi acest fapt şi să-i îngăduie să te mângâie, pentru că îi crezi pe cei care ţi l-au spus şi cu totul alt lucru să-l cunoşti prin experienţă proprie (chiar dacă într-o măsură mult mai mică) de o asemenea manieră, ca să poţi spune: „Ştiu

că lucrurile stau aşa; *am trecut pe acolo şi am descoperit că aşa e*”.

Mă gândesc acum la tine care veghezi la capul cuiva, a cărui suferinţă doreşti să o alini şi pentru care nu poţi face nimic. Este inconştient sau semiinconştient şi nu poţi trece acest spaţiu care te desparte de cel drag, de persoana adevărată, de sufletul înzestrat cu înţelegere. Şi totuşi, chiar şi în aceste condiţii poţi fi de ajutor mult mai mult decât îţi dai seama. La mult timp după ce puterea de a vorbi sau reacţiona în orice fel a dispărut, acea fiinţă scumpă – mută, oarbă şi imobilizată, dar nu surdă –, având încă viaţă în trupul ei, poate simţi o strângere de mână în urma căreia să fie întărită, poate auzi şi înţelege cuvinte familiare care să-i ofere alinare şi binecuvântare. Dar se poate să existe şi o stare de deprimare cauzată de durere, şi când frâiele autocontrolului au căzut din mâinile care ar fi vrut să le ţină până la capăt, dacă le-ar fi stat în puteri, s-ar putea să apară semne despre prezenţa acelei deprimări, rupând inima ta, a celui ce veghezi la căpătâiul bolnavului.

Ce cuvânt am eu pentru voi? Trupul poate fi ţintuit în durere, mintea se poate lupta cu tiranii nemaintâlnite până atunci – aceste lucruri există, dar se vor sfârşi, căci ele sunt doar ca un drum aspru, scurt către o mare odihnă. Deşi călătorului şi străjerului drumul li se pare a fi lung, asemenea pustiului sălbatic, asemenea unui întuneric nesfârşit, toate acestea au un sfârșit. După *ce aţi suferit puţină vreme*, *de o clipă*, *pentru puţină vreme* – sunt cuvinte care arată limitele suferinţei şi sunt pline de putere. Dintr-odată, când ajungem la capăt, vedem lumina. Şi deşi se poate ca nici măcar un licăr din acea lumină să nu cadă asupra celui ce veghează la căpătâiul bolnavului, duhul ascuns se scaldă în valuri strălucitoare. Asemenea unui peşte în mare, păsării în văzduh, aşa de liber şi de bucuros este duhul. Căci el nu e acolo unde pare a fi, ci în alt loc. Domnul nostru i-a ieşit în întâmpinare spunându-i: „Bucură-te; sunt Eu, nu-ţi fie frică”. Poate că cel ce veghează la căpătâiul bolnavului nu sesizează nimic din toate acestea; totuşi, nu e nici mit, nici miraj, ci realitate: eu am experimentat aceasta.

Cuvintele care prefaţează această scrisoare le-am primit înainte ca amintirea unei experienţe noi pentru mine să fie învăluită în ceaţă.

Acea amintire este înceţoşată acum. Oricât de mult aş încerca, nu mi-aş putea aminti nici măcar un vers din această poezie care redă într-o oarecare măsură ceva din acele ceasuri. Cuvintele ei au apărut într-o minte pe jumătate trează. Şi pe măsură ce ele se furişau prin acea stare de semiconştienţă, împreună cu ele a apărut şi o întrebare: *Din măceşul tău va înflori un trandafir pentru alţii* – oare ar putea fi acesta un trandafir? Astfel, în acel ceas fierbinte cuvintele au fost dictate rar, între înghiţituri mici de apă (îmi amintesc că mă gândeam că un pahar plin de apă ar fi fost o fericire curată) şi credincioasa infirmieră le scria pe hârtie. Dar fie că ele au dat naştere la un trandafir sau nu, celălalt trandafir, trandafirul ceresc al mângâierii, nu ne dezamăgeşte: sub ei – preaiubiţii voştri – se află braţele veşnice. Ei sunt în siguranţă acolo. Să nu vi se tulbure inima, vouă care le purtaţi de grijă atât de mult. El le poartă şi mai mult de grijă decât voi. El nu-l poate părăsi pe copilul care se încrede în El. Cerul şi pământul pot trece; El rămâne acelaşi. Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi („în necaz”, KJV). (Oare nu e *acesta* necaz?) De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul şi s-ar clătina munţii în inima mărilor, chiar dacă ar urla şi ar spumega valurile mării şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii... Dumnezeu este în mijlocul ei (în acea inimă pe care o iubeşti atât de mult); ea nu se clatină. Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.

Fie ca aceste cuvinte pline de putere să vă susţină; ele se împlinesc acum în celula secretă a duhului celui iubit de Domnul. Orice s-ar întâmpla cu trupul şi cu mintea, în orice stare ar părea ele a fi, inima să nu vi se tulbure, nici să nu se înspăimânte.

Iar dacă e nevoie ca cel pe care-l iubeşti să treacă printr-o operaţie, iată un cuvânt care poate fi de ajutor. Noi, familia noastră, i-am cunoscut de curând tăria şi dulceaţa în cazul a doi membri, un englez şi un indian, care tocmai au trecut prin operaţii majore. În dimineaţa operaţiei asistenta medicală a primit un verset: Pe *când erau uşile încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis*: *Pace vouă*! Uşile spitalului nu se ţin încuiate de frica iudeilor; totuşi, este un cuvânt potrivit, căci pe locul uşii închise se află El, ca odinioară, şi le

spune alor Săi azi aceleaşi cuvinte: *Pace vouă*.

Dar, dacă cei pe care tu vrei să-i ai lângă tine te părăsesc, sentimentul de tăcere şi lipsă coboară peste tine şi arde în tine la nesfârşit, iar obişnuitele platitudini ale mângâierii sunt sfâşiate asemenea vălului în bătaia vântului – dorinţa sălbatică a inimii părăsite poate fi asemenea vântului turbat –, atunci acest cuvânt îţi va fi de ajutor:

Domnul să-ţi dea libertate deplină şi sfântă în întrebările pe care ţi le pui cu privire la Dorothy. O, cât de bine ne înţelege El inimile! Nu îndrăznesc să pun hotare la ceea ce Domnul îţi îngăduie să vezi din fericirea personală a scumpei tale şi din profunda ei apropiere spirituală de tine. Unora Domnul le dă ceea ce se poate numi numai viziune. Noi nu am avut parte de niciuna, ci doar de unul sau două vise foarte dulci: unul în care scumpul ei chip s-a întors brusc către mine cu o privire din care iradiau fericirea şi iubirea ei pentru mine. Dar noi îl cinstim cel mai mult pe Domnul bizuindu-ne pe Cuvântul Lui în privinţa lor şi întărindu-ne în *aceasta*. „Voi *v-aţi apropiat* de… duhurile celor drepţi, făcuţi desăvârşiţi”. Aceasta este apropiere strânsă. (Episcopul *Handley* Moule)

Cuvântul Lui ne duce la Norul de martori care ne înconjoară. Oare gândul la acel Nor strălucitor, la acea masă densă de fiinţe vii, iubitoare care ne înconjoară, ne-ar putea ajuta răbdarea dacă nu ar fi adevărat că pe privitorii cereşti îi interesează fiecare alergător din cursa de pe pământ, şi că iubiţii noştri îşi aduc aminte? (Cum ar putea ei să uite?) Uneori mângâierea pe care o dă acest fapt e uşor întunecată de teama că, dacă ei văd lucruri bune şi se bucură, la fel pot să vadă şi lucruri rele şi să se întristeze. Dar această teamă e îndepărtată de tot ceea ce ştim despre lumea viitoare. Cei doi tovarăşi nemuritori care au vorbit cu Domnul nostru Iisus despre patimile Lui nu au spus: „Compătimeşte-Te”. Ei au înţeles. Au putut să suporte să se uite la Calvar, căci văzuseră ce era dincolo de el.

Dar printre noi sunt unii ale căror inimi sunt zdrobite din cauză că nu au nicio nădejde sigură şi tare cu privire la cei dragi lor, care au trecut dincolo de atingerea dragostei şi a influenţei omeneşti. Fie-mi

îngăduit să le ofer acest gând ce îmi vine sub formă de întrebare: „Oare a fi departe de dragostea şi influenţa noastră înseamnă a fi departe de ale Celui care a spus: Şi, *după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii?*

Iubite Divin, dragostea-ţi m-a căutat şi m-a găsit, Tu nu mă părăseşti când întunericul ma năpădit; Fă mă să fiu, ţinut strâns de Dragostea veşnică, Mai mult decât biruitor.

Deschide-mi ochii ca să văd stelele deasupra mea, Trezeşte-mi inima ca să simt dragostea Ta, Fă-mă, şi ţine-mă prin dragostea Ta veşnică, Mai mult decât biruitor.

Ce furtună să clatine, ce întuneric să înfrice Pe cel căruia Domnul scut şi lumină este? O, să fiu, prin puterea dragostei veşnice, Mai mult decât biruitor.

I

Aşa spune Domnul: *Roagă-te înlăunind tău, deşi crezi că acest lucru nu are nicio* mireasma *plăcută*; *dar e folositor, deşi nu simţi, nu vezi nimic*; *da, deşi crezi că nu poţi*. *Căci în uscăciune şi pustie, în boală şi slăbiciune este rugăciunea ta plăcută înaintea Mea*, *deşi tu crezi că mireasma ei este* neînsemnată. *Plăcute sunt în ochii Mei toate rugăciunile tale cu credinţă*... Dumnezeu acceptă intenţia bună şi truda slujitorului Lui, indiferent cum ne-am simţi noi.

Iuliana din Norwich

27. Ispita în boală

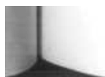
„Toate micile umbre de simţire care transformă ordinarul în frumos", dificultatea în uşurinţă, deprimarea în bucurie au fost aproape de mine din prima zi până acum şi totuşi, în ciuda puţinelor motivaţii de ispitire, sunt zile în care trebuie să-mi spun:

Fii învingător, fii învingător.

Străjerii *spirituali să vadă Că Dumnezeul tău te întăreşte*.

Că în El este biruinţa, iar cuvintele „Faraon, împăratul Egiptului, este doar un vuiet" (Ieremia 46: 17, KJV) sunt de multe ori o mare mângâiere. Dar am simţit că trebuie să existe ispite pe care nu le întâlnisem până atunci, deşi, îngrijind de copiii mei indieni, am cunoscut câte ceva din ceea ce poate să facă boala. Astfel, am

întrebat-o.pe iubita mea infirmieră care erau, din experienţa ei, cele mai mari încercări ale celor bolnavi. „O, sunt multe. Monotonia: acelaşi salon, aceeaşi întină, aceeaşi mâncare, aceleaşi feţe, aceleaşi sunete, aceeaşi durere, dacă e vorba de o boală cronică. Viaţa într-un spital de bolnavi incurabili poate fi îngrozitor de monotonă. Şi apare epuizarea, singurătatea, deznădejdea şi ispita de a te simţi neglijat şi uitat şi de a crede că nimeni nu ştie ce înseamnă durerea şi că, probabil, nimănui nu-i pasă. Este, apoi, şi teama de durere. După o suferinţă îndelungată, această teamă poate fi foarte greu de suportat". Cât de bine am cunoscut adevărul acestui cuvânt din urmă. „Înţelept prin vegheri constante", m-am gândit în vreme ce ascultam; şi m-am gândit, de asemenea, la câte văd ochii infirmierelor; am simţit atunci cât de nepotrivit era ca cineva care nu a simţit prea mult din aceste lucruri să le scrie celor prinşi în acel hăţiş de spini. O soră medicală ar fi potrivită pentru această sarcină.

Ea ştie mai bine ca oricine ce înseamnă boala (chiar şi convalescenţa), ce tensiune poate ea induce trupului şi duhului şi cât de deosebiţi de înţeleptul din *Imitaţia* pot fi cei bolnavi şi obosiţi. El, fiind bine învăţat în duhul, stă în picioare, „fără a da atenţie simţămintelor lui sau direcţiei din care bate vântul instabilităţii". Noi nu suntem aşa. Nu suntem nici asemenea adevăratului îndrăgostit, a cărui dragoste suportă în linişte chiar şi un lucru nedrept. Dar îmi vine în minte un verset în traducerea Rotherham a lui Iov 24: 12, mângâietor în clipele de tristeţe: *Sufletul celui rănit strigă după* ajutor *şi Dumnezeu nu consideră acest lucru nebunesc*. Oricare ar fi rana, oricât de neînsemnată ar părea ea, încât sufletului îi e ruşine să dea glas deznădejdii sale interioare, indiferent din ce parte ar bate vântul instabilităţii, sufletul celui rănit poate striga după ajutor şi Dumnezeu nu va considera acest lucru nebunesc. Eliberarea va veni imediat după cerere. Se va întâmpla ceva ce va sparge monotonia – dacă nu ceva exterior, atunci ceva interior; vreo luminiţă va fi aprinsă; ceaţa densă se va ridica; aşa trebuie să fie. „Mâna mea era întinsă în noapte, fără să

slăbească”. Dumnezeu este iluminarea mea şi sănătatea mea. De cine să ne temem? „într-un fel, sunt întemniţat şi strâns cumplit în lanţuri până când” (binecuvântat *până când*). „Tu mă înviorezi cu lumina prezenţei Tale”. Şi apoi? Dar cine poate spune? Cine poate spune ce eşti Tu, Doamne? Cine poate spune ce faci Tu? Cine poate să arate altora cum este harul Tău mare?

Durerea nu poate să-ţi închidă uşa, nici oboseala să te refuze, nici apatia să întunece strălucirea limpede a feţei Tale. Nu am putut găsi, prin căutare, pacea pe care o dai Tu. Adâncul a spus: „Nu este în mine”; şi marea a spus: „Nu e în mine”. Nu poate fi primită în schimbul aurului, nici argintul nu-i poate măsura preţul, iar în schimbul ei nu se pot oferi bijuterii de aur fin. Dar cuvântul Tău rămâne în veac: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea; nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”.

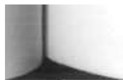
O, Doamne, aducem la Tine pe cel pentru care ne rugăm, Fii Tu tăria lui, curajul lui şi sprijinul lui, şi dacă credinţa i se clatină în cursa lui, Arată-i din nou viziunea chipului Tău.

Fii Tu viziunea lui, Doamne al Calvarului, Păstrează-l pe urmele Tale, ţine-l strâns legat de Tine; O, Tu, care ne eşti mai aproape decât aerul, Să îl ţii mereu, oriunde, lângă Tine.

28. Strămurarea lui Şamgar

E seară. Sunt singură, doar în compania unui nemângâiat Boboc de Lotus care s-a aşezat pe marginea patului, cufundându-se în lectura unei cărţi. În cameră e lumină şi e plăcut. Afară e întuneric şi se simte în aer umezeala (e deja sfârşitul lui octombrie); întunericul jilav pare a încerca să pătrundă prin cele patru ferestre şi cele două uşi deschise. Dar nu poate intra, iar lumina străluceşte pe un buchet mare, frumos, de o coloristică diversă, de pe măsuţă; frunze verzi şi roşietice de caladium, flori mari de caladium, cu teci asemenea unor aripi albe ce înconjoară tulpina galben pal a spadexului; şi ferigă, cu o rădăcină târâtoare de peste două picioare lungime, alături de care se află minunate ramuri de stejar, cu frunze cafenii şi veni – o comoară din pădure; căci toţi cei dragi care s-au dus în pădure au adus din ea diferite comori pentru a-mi înverzi camera. Familia are treburi, fraţii

englezi şi indieni sunt implicaţi în lucrarea cu bărbaţi şi băieţi, surorile, în cea cu femei, fete şi bebeluşi, doctorilor şi asistentelor revenindu-le în sarcină cei bolnavi din spitalul casei şi din Uşa spre sănătate (o casă indiană folosită drept spital, în vreme ce acesta din urmă, Loc de vindecare spirituală cum va fi numit, se construieşte). De aceea mă aşteptasem să am nişte momente aride, când a intrat asistenta şefă. Era însoţită de tânăra ta, un Boboc de Lotus, ce purta o tavă cu pansamente.

Este foarte interesant să vezi copiii cuiva mânuind instrumente chirurgicale; în vreme ce asistenta şefă îşi spăla mâinile după un ritual obişnuit, aproape religios, m-am uitat la acel Boboc de Lotus, cu tava ei cu obiecte sterile şi mi-au trecut prin minte multe lucruri care nu aparţin trandafirilor din măceş şi, prin urmare, nu vor fi redate aici; dar, pentru că aceste scrisori vor ajunge la unii care au ajutat ca lucrurile să fie cum sunt astăzi, care au ajutat la scoaterea din groapa stricăciunii a acestor copii (Bobocii de Lotus), au ajutat la dezvoltarea acestei familii de 500 – 600 de membri, cu avanposturile şi influenţele ei mari, lor le adresăm acest cuvânt: vă mulţumim, prieteni ai Domnului nostru şi ai copiilor! * * *

Ritualul spălării mâinilor şi procedurile care au urmat s-au terminat; era prea târziu să mai scriu şi acum, în intervalele scurte de timp liber din cadrul unei zile încărcate – căci multe lucruri ajung în camera aceasta fericită – mă gândesc la alte ispite. „Boala dă naştere la mult egoism. Un om în durere caută alinare, îngăduind celorlalte lucruri din jur să decurgă la voia întâmplării", a scris Samuel Johnson din deprimarea cauzată de o lungă suferinţă. Starea de neajutorare se poate transforma într-o nervozitate feroce în cazul cuiva obişnuit să se descurce de unul singur, iar incapacitatea de a face ceva cu vigoare, eventual puseuri neaşteptate de slăbiciune, poate face din convalescenţă un timp lipsit de pace. Dar pentru toate acestea El, care este tăria noastră, pacea noastră, răbdarea noastră poate fi de ajuns. O singură făgăduinţă de care sufletul se leagă strâns, şi de care se agaţă

ca de viaţă, poate deschide uşile celei mai adânci carcere a închisorii, chiar şi a acelei temniţe de care am pomenit în scrisoarea *Nu am nimic în casă*. *A* fi incapabil să spui împreună cu neînfricatul Samuel „Durerea pe care sper că o voi răbda cu decenţă" înseamnă a te afla în celulă. La vremea când spunea aceste cuvinte, lui i se amputa piciorul fără anestezie. Ce este înţepătura de ac pe care o primeşti tu în comparaţie cu aceasta? te întrebi tu, dar nu te poţi scoate din carceră; doar îngrămădeşti unul peste altul sentimentele încarcerării, căci gândul la durerea altuia, chiar dacă ea aparţine de domeniul trecutului, o dublează pe a ta. Dar vechea poveste e adevărată: „Am la sânul meu o cheie, numită Făgăduinţă, care, sunt convins, va deschide orice lacăt. Atunci, Nădejdea a spus: «Veste bună; frate, scoate-o şi încearc-o»".

A existat o zi în care teama zdrobirii sub povara unei prea mari dureri m-a copleşit aşa de tare, încât eram pe punctul de a distruge aceste scrisori, întrucât a nu reuşi să mă ridic ar fi însemnat că ele nu sunt decât mâzgălituri pe hârtie. Peste câteva nopţi, după ce cheia deschisese lacătul respectiv, unul din Psalmi mi-a vorbit astfel: „De n-ar fi Domnul ajutorul meu, cât de curând ar fi sufletul meu în tăcerea morţii". Am înţeles atunci acel cuvânt aşa cum nu-l înţelesesem niciodată înainte.

E ciudat cum fiecare drum nou pe care mergi se deschide pe ambele părţi în alei întunecoase, necălcate încă. În timpul acelor luni peste o astfel de străduţă am dat. Mă gândisem la pacienţii din spitale a căror durere era, cu siguranţă, uşurată prin unul sau altul dintre mijloacele tehnologice avansate. Văzusem alinarea rapidă oferită după operaţie pacienţilor din micuţul nostru spital şi credeam că acel leac era de ajutor în orice boală. Dar am învăţat că de multe ori el nu poate fi administrat. Există dureri ce nu pot fi alinate. Pot muşca şi roade asemenea unui dinte viu, dar, atât timp cât o fac doar la suprafaţă, dintele trebuie să funcţioneze în voie. Niciodată până atunci nu înţelesesem cât de apropiată de o asemenea stare este ispita respingătoare a laşităţii. A simţi nevoia să-i spui acelui dinte: „Muşcă mai în profunzime şi termină odată cu durerea" e un gest de laşitate. Dacă vreun om sănătos ar citi clin întâmplare aceste lucruri, s-ar putea

ca el, privind această cale neexplorată, să ajungă la o nouă înţelegere şi la o nouă putere de a-i ajuta pe cei cărora le este rezervată durerea care întrece orice mijloace de alinare, dar care nu este fatală vieţii şi, astfel, nu poate fi diminuată. Adeseori doar a înţelege înseamnă a ajuta.

Şovăi acum în a scrie ceva absurd de nesemnificativ de care cei tari în suflet vor râde; Şamgar, fiul lui Anat, a ucis șase sute de oameni cu o strămurare. Strămurarea este un băţ cu un cui în vârf – un simplu băţ.

Există ceva la fel de nesemnificativ, care poate ucide un lucru tară de care am pieri din punct de vedere spiritual, şi anume liniştea

noastră. A te trezi după ce ai visat că eşti sănătos şi a descoperi că a fost doar un vis înseamnă a simţi împunsătura strămurării lui Şamgar, iar un suflet chinuit nu e liniştit. Orbul a văzut chipurile celor dragi, a putut citi; surdul a auzit voci și râsete, muzică şi adierea vântului printre ramuri, păsări cântătoare și zgomotul apei curgătoare; invalidul a alergat într-o cursă şi a câştigat; copilul s-a întors acasă; mama a fost împreună cu copiii ei. Un moment viu de libertate, fericire, sănătate, fără sfârşit așa cum sunt momentele din vis, umplerea până peste poate a cupei dorinţei inimii, apoi o revenire bruscă sau gradată la realitate – o împunsătură, câteva împunsături, sentimente care împung cu duritate: cine poate lupta cu sentimente atât de mărunte, dar atât de devastatoare?

Există Cineva care poate şi spre El ne putem îndrepta cu un cuvânt pe care El însuși ni-l dă să-l spunem: *Luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine*. Uită Făcătorul din ce este făcută lucrarea mâinilor lui? El îşi aminteşte că suntem ţărână. Pentru El nimic nu e nesemnificativ, nici măcar înţepăturile unei strămurări. Sentimentele nu sunt prea puţin importante pentru El.

În rândul ispitelor bolii se numără una pe care am omis-o – lipsa de intimitate. Şi aceasta poate fi o strămurare. Când nu-ţi mai poţi închide uşa, nu poţi conta că vei fi singur, e uşor să uiţi că mai este o

altă uşă pe care o poţi închide. Ne putem cufunda adânc în liniştea din lăuntru care nu este afectată de ceea ce este în afară. Ne putem ridica (să spun aşa) din acea linişte la un cuvânt, o atingere şi totuşi, să rămânem în ea. În El, nu în împrejurările noastre, se află pacea noastră. Ca şi în vechime, aşa stau lucrurile şi în ziua de azi. În Cristos, în Colose; în Cristos, în spital; în Cristos, *aici*.

O, Tu care ne eşti mai aproape ca aerul, Să ne păstrezi mereu, oriunde lângă Tine.

Doamne, eşti Tu învăluit în nor, încât rugăciunea să nu poată ajunge la Tine? Dar inima care Te cunoaşte cântă tare

Dincolo de cerul gri, albastru; *Priveşte în sus, priveşte munţii din depărtări şi vezi strălucind Luceafărul de seară*.

Dacă vremea ceţoasă pune la încercare

Starea sufletului, Vino, Doamne, curăţeşte şi întăreşte

Şi fie ca mâinile Tale să însănătoşească *Până când ne vom uita la munţii din depărtări şi vom vedea strălucind Luceafărul de seară*.

O, nu va mai fi niciodată amurg înceţoşat, Ci vor străluci lumini puternice.

Şi imnul ceresc de seară va răsuna, Cu pacea lui Dumnezeu în el, în *vreme ce noi privim la munţii din depărtări*

Şi vedem strălucind Luceafărul de seară.

L

29. Cauze secundare – Covoare persane într-o scrisoare din 1640 a lui Samuel Rutherford, el vorbeşte despre greutatea de a avea răbdare dacă ne concentrăm gândurile „asupra încurcatelor întrebări privind cauzele secundare. O, acel loc! O, în acea vreme! O, dacă nu s-ar fi întâmplat cutare lucru, nu s-ar fi ajuns aici! O, legătura dintre acest accident şi vremea şi locul acesta!”

Dacă nu s-ar fi întâmplat cutare lucru, situaţia nu ar fi luat un asemenea curs! Ispita de a te gândi astfel poate fi „oţet vărsat peste silitră”. În acea zi, cam acum un an, când noi, cei patru, am găsit încuiată portiţa ce dădea spre curtea casei închiriate în Cetatea Bucuriei, am stat afară şi ne-am întrebat ce să facem. Bătrânul care avea cheia nu era acolo şi cheia nu era de găsit.

Stăteam deci acolo în amurgul ce se lăsa rapid, gata de a ne întoarce, resemnaţi, acasă. Chiar atunci un alt bătrân a apărut în faţa noastră, cu uriaşa cheie de la uşa casei lui în mână. „S-ar putea ca şi aceasta să se potrivească”, a spus el plin de nădejde; după câteva încercări, cheia a intrat în broască şi am intrat. Dacă bătrânul nu s-ar fi repezit cu cheia lui? Dacă uşa nu s-ar fi deschis? încurcatele întrebări şi dezbateri privind cauzele secundare nu ne ajută prea mult în acest caz, ca de altfel niciunde. Domnul a îngăduit acest lucru. Prin urmare, din punctul nostru de vedere, El a făcut-o. El însuşi. Şi tot ce face El e bun. Şi ce bunătate deosebită de a îngădui neputinţei să se situeze pe aceeaşi linie cu datoria – Îţi mulţumim, Tată.

Mai există în scrisorile lui Rutherford un alt cuvânt care e de mare ajutor: „Cei care se luptă cu Sionul nu văd cum îi foloseşte El ca fierari sau robi în vederea lucrării de curăţire a sfinţilor. Şi mâna lui Satan este folosită, prin intermediul lor, la turnătoria unde se fac vasele de îndurare ale Domnului; slujba lor, în casa lui Dumnezeu, este de a freca şi curaţi vasele pentru masa împăratului”.

Lucrătorii care au săpat o groapă acolo unde nu ar fi trebuit, bătrânul care nu a lăsat cheia la locul ei şi astfel am întârziat până la lăsarea întunericului, au fost fierarii, iar toate necazurile care au urmat au fost doar nişte ajutoare la curăţitul şi frecatul vaselor.

Dar fierarilor şi ajutoarelor li se impun anumite limite în activităţile lor. Pe 6 octombrie un membru al Părtăşiei noastre aflat în Londra, în timp ce se ruga a fost brusc cuprins de sentimentul că un pericol o ameninţa pe cea care, peste optsprezece zile, a căzut în acea groapă, pe întuneric. S-a rugat – nu o rugăciune uşoară, superficială, ci rugăciunea celui greu împovărat. Asupra lui a coborât un simţământ de frică asemănător groazei din timpul nopţii. Apoi pacea s-a instalat şi el a ştiut că rugăciunea i-a fost ascultată. Cei care au fost cu noi în acele luni ştiu că o asemenea căzătură ar fi putut avea efecte mult mai grave. Cel mai mic rău, nu cel mai mare, a fost îngăduit. Dar asta nu a fost totul. Peste patru sau cinci ore, camionul, cu încărcătura sa de oameni sănătoşi şi schiloditi, se îndrepta, în noaptea neagră, către Neyyoor, pe un drum inundat de ploaia ce curgea şiroaie, drum ce despărţea un râu

de câmpurile de orez; la un moment dat, camionul a trecut peste o groapă adâncă formată în urma alunecării unei porţiuni de drum, pe locul unde un copac fusese smuls din rădăcini şi împins cu furie pe malul abrupt.

Camionul mergea cu o asemenea viteză, că nu a avut timp să se scufunde în groapă; toţi am fost rostogoliţi ca nişte mingi; piciorul rănit, strâns în aţele, s-a smucit din mâna care-l ţinea şi a căzut pe podea cu un zgomot înăbuşit. Astfel de dislocări de teren sunt adeseori de adâncime şi lărgime necunoscute şi pot fi periculoase. Numai îngerii şi Domnul îngerilor, care pusese un om priceput la volan, au scăpat camionul de la a se scufunda în câmpul cultivat cu orez, care atunci era o mlaştină, sau în apa adâncă de pe cealaltă parte a drumului. Dacă camionul ar fi mers întruna din cele două părţi neprotejate ale drumului, aproape sigur că s-ar fi răsturnat, iar noi ne-am fi înecat sau ne-am fi înglodat în noroi.

Dar nu a trecut dincolo de margine. Şi dacă totuşi ar fi trecut/ Ar fi trebuit să spunem că rugăciunea nuri fost ascultată? Acesta este un punct de vedere meschin despre dragostea şi înţelepciunea Tatălui nostru, care necesită sau aşteaptă un răspuns potrivit dorinţelor noastre, separat de înţelepciunea Lui. Noi abia dacă vedem un centimetru din cărarea îngustă a timpului. Pentru Dumnezeul nostru, veşnicia se deschide asemenea unui câmp. Poate că poporului ceresc care a văzut Ţinta frumoasă a Domnului i se pare ciudat că noi ne tot punem întrebări cu privire la ceea ce Dragostea îngăduie sau chiar spunem că o rugăciune este „neascultată" când răspunsul nu este potrivit aşteptărilor noastre; aşa cum spune o cântare pentru copii: „Nu este şi Nu un răspuns?" Iar acolo unde e vorba de ceea ce este numit accident fatal eu aş adăuga: „Nu este cerul oare un răspuns?"

Doamne, Tu ai suferit, Tu cunoşti Ghimpele durerii, săgeata sa pătrunzătoare, Cât de istovitor poate sufla vântul Peste inima obosită.

Cel pe care îl iubeşti, Doamne, este bolnav. O, vino, Tu, învingătorule puternic Al vântului şi valului, şi spune: Pace, liniştiţi-vă. Tu, Mântuitorule veşnic.

Apără şi păstrează sufletul slujitorului Tău umil în mijlocul

atâtor pericole ale acestei vieţi stricate şi, prin harul Tău, îndrumă-l pe calea păcii până în ţara strălucirii veşnice. Amin, Amin.

Imitaţia (Finalul celei de-a treia cărţi a *Consolării interioare*)

O, lucrătorule creştin, soldatule creştin, pelerinule creştin, în mijlocul „luptei" şi al „alergării" de azi, sau în ceea ce *pare* a fi mijlocul ei, căci sfârşitul s-ar putea să fie foarte aproape de tine, întăreşte-te cu gândul că şi pentru tine, dacă eşti credincios Numelui binecuvântat, va veni o astfel de zi. Vei fi simţit atunci ultima grijă şi o vei fi aruncat asupra Domnului, vei fi făcut ultimul efort istovitor, vei fi depus ultima mărturie în împrejurări grele, te vei fi confruntat cu ultima tristeţe, vei fi scris ultimul cuvânt, vei fi spus ultimul cuvânt. Apoi ultimul lucru care-ţi va fi rămas va fi acela de a-l îngădui Domnului, „Omul de la Poartă", să te ducă sus şi să-ţi dea odihnă.

Episcopul Moule despre 2 Timotei 4: 7

113

30. Cărarea lungă

Frumosul paragraf ce se încheie cu Omul de la Poartă care ne înalţă şi ne dă odihnă a fost, cred, pentru mulţi un cuvânt din cer. Aşa a fost pentru mine de când l-am citit prima dată în arşiţa luptei din 1906.

Eu cred că noi găsim calea păcii privind spre Sfârşitul pe care îl are în vedere Domnul pentru noi, nu căutând să descifrăm începutul sau mijlocul căilor Lui. Fratele care condusese camionul în acea noapte fusese în Persia. El ne-a povestit despre modul în care sunt confecţionate faimoasele covoare; două grupe de muncitori lucrează covorul de la câte un capăt către centru. Ei stau pe o bancă, de o parte a urzelii agăţate de o grindă. Designerul stă în picioare de cealaltă parte a ei. El ţine în mână modelul şi îi îndrumă pe lucrători printr-un soi de comenzi melodioase cu privire la lucrul exact pe care trebuie să-l facă. Lângă ei se află bobine de aţă, variat colorate; lucrătorii răspund tot melodios, cu aceleaşi cuvinte auzite drept îndrumare, taie din bobina corespunzătoare o bucată de aţă, o împletesc în urzeala suspendată şi o înnoadă. Ei nu văd nimic din model până la terminarea covorului. Atunci proiectantul taie aţele care atârnă şi aduce împletitura la nivelul corespunzător. Lucrătorii nu propun nimic, nu văd nimic.

Responsabilitatea lor e doar de a asculta şi de a se supune.

Dar la final, când covorul e gata, se vede amestecul de culori şi se observă cum fiecare fir de aţă înnodată a jucat un anumit rol în designul covorului.

Suntem acum în noiembrie 1932; azi am primit o scrisoare de la cineva care este prinsă în mai multe lanţuri decât mine, deşi ea poate umbla. Este în scrisoarea ei o propoziţie care o aduce direct în compania noastră.

Ea vorbeşte despre „perioada îndelungată de durere care pare a fi departe de a se sfârşi, deşi au trecut mai mult de cinci săptămâni de la operaţie" şi povesteşte cum în ultimele trei săptămâni s-a dus zilnic la spital, pentru tratament. „Şi s-ar putea ca situaţia să continue vreme îndelungată".

Ceea ce spuneţi despre astfel de vremuri, ca fiind prilejuri de a dovedi veridicitatea făgăduinţelor lui şi de a descoperi, câte puţin, că ele sunt duh şi viaţă, am experimentat şi eu. Uneori, când trebuia să trec prin procesul dureros al pansării sau al redeschiderii unei răni care se închidea prea rapid, singurul lucru ce-mi rămânea era acela de a mă arunca în braţele Lui şi de a lăsa asupra Lui întreaga responsabilitate de a face din cuvântul Lui o realitate. Doresc ca şi alţii ce trec prin durere să experimenteze aceasta, îmi place traducerea Rotherham pe care mi-aţi trimis-o (Psalmul 63: 8: *Sufletul meu a fugit să se agaţe de Tine*, mâna *Ta dreaptă m-a apucat strâns*). În aceste zile gândul de mai sus mi-a revenit de multe ori în minte. Am fost prea slabă uneori ca să mă agăţ, aşa că El a trebuit să mă apuce. Cu siguranţă, dintre toate locurile în care prezenţa Lui este o realitate, patul durerii ocupă un loc special. Noi nu ştim că aceste întristări uşoare (care uneori par a fi foarte grele) lucrează pentru noi o greutate veşnică de slavă. Ce contrast minunat! Cu siguranţă că, meditând la acest lucru, putem începe să aducem laude în cuptorul de foc.

Am transcris aceste rânduri parţial pentru cei sănătoşi, care s-ar putea să dea peste aceste scrisori. E uşor să crezi că ceea ce era mai rău a trecut o dată ce operaţia s-a încheiat. Intervenţia a fost făcută sub anestezie generală; nu a existat nici măcar tensiunea nervoasă dată de

o anestezie locală; noi ne gândim (când suntem sănătoşi) la un disconfort vremelnic şi uităm cât de lungi şi nenorocite sunt nopţile de dinainte şi de după operaţie, căci nu toate nopţile pot fi alinate de analgezice. Uităm sau acordăm un gând trecător perioadei de după tratament care uneori (nu întotdeauna, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu), adăugându-se la tot ceea ce a fost înainte, poate fi o încercare foarte grea pentru cineva deja epuizat de durere.

Aş vrea să ating cât mai multe coarde ale harpei durerii; de aceea, mă văd nevoită să accentuez ceea ce se uită de obicei şi să le cer celor sănătoşi să-i ajute pe cei bolnavi de-a lungul a ceea ce pare a fi partea cea mai grea dintre toate, dacă durerea se aşterne asemenea unei cărări nesfârşite, fără măcar vreo cotitură la vedere. Ajutaţi-i gândindu-vă cât de lungă şi de aspră pentru picioare poate fi acea cărare. *El îi mângâie pe cei care îşi pierd răbdarea* este un mic cuvânt încântător din Eclesiasticul. El, într-adevăr, face aceasta şi cheamă şi pe alţii să fie mângâietori.

Toamna

O, Dăruitorule al frumosului verde de primăvară.

Al verdelui dănţuind şi cântând în copacul meu.

Verdele meu a trecut; nu mai am niciun cântec de cântat, Cum va fi oare toamna mea?

Trebuie să fie, deşi vie, ca şi moartă, îngreunată de picioare şi tăcută? Fără putere, fără sevă, anostă, mărginită.

O dispariţie veştedă?

Aşa sunt eu. Dar El mi-a spus: nu ţi-am arătat Eu Prin parabola de aur a codrului înverzit

Splendoarea scopului avut cu ai Mei, Eu, Emanuelul lor?

Acum vei vedea, copilul Meu, ce voi face;

Căci pe măsură ce ţi se scurg zilele de toamnă obosite, Verdele frumos, surâzător de până acum

Va veni la tine în chip de aur.

31. La mare distanţă

„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost omenească” (Cornilescu 1998); astfel, ceea ce voi transcrie dintr-o scrisoare a unui

prieten le va vorbi multora. Mi-a vorbit şi mie, întrucât, aşa cum am scris mai înainte, nu mă gândisem deloc la toamnă. Mă rugasem şi mă aşteptasem cu încredere la o trecere rapidă într-o zi de vară. Dar un copac în frunziş de toamnă nu este o iluzie pictată; tot aşa, nici cuvântul Dumnezeului celui viu nu este fără putere.

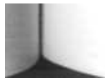
Alaltăieri diavolul m-a ispitit într-o vreme de slăbiciune fizică acută şi de o oarecare singurătate a duhului; el mi-a sugerat gândul că Dumnezeu nu părea a-şi ţine făgăduinţele cu privire la un lucru pentru care mă rugam de mult. Am luat un Nou Testament de format mare, din care obişnuiam să citesc în pat, l-am deschis la întâmplare şi pagina mi-a servit ochilor următoarele cuvinte: Căci *niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere*. Şi într-o frântură de secundă am văzut iar că Domnul are scopuri mai înalte şi ceva mai măreţ pentru noi decât ne închipuim, că nu trebuie să pierdem din vedere ce e mai mare îndreptându-ne atenţia către ce e mai mic. Cel care crede în El nu va fi dat de ruşine.

Dar sufletul bolnavului e un lucru tare curios; se poate aşeza pe vreo stâncă a siguranţei şi apoi să fie doborât de un nou val, chiar când începuse să aştepte cu nerăbdare binecuvântarea liniştii, chiar când învăţa să spună cu mulţumire: „Voi aştepta în toate zilele care-mi sunt rânduite până când schimbarea va interveni şi-n viaţa mea”. Chiar şi cei mai apropiaţi lui abia de înţeleg când el vorbeşte nesăbuit despre acest nou val. Dar de curând o prietenă a exprimat în mod inconştient, dar desăvârşit această siguranţă, când povestea despre o bolnavă „aşa de bine adăpostită, că e probabil că va trăi ani de zile”. Era ca şi cum ar fi vrut să spună că îngerul morţii cu greu şi-ar fi putut găsi drumul într-o încăpere ale cărei ferestre şi uşi erau aşa de bine închise. Da, asta este: asta este teama nerostită a inimii şi cu acest cuvânt vrăjmaşul intră ca un puhoi de ape. Este *această* încăpere aşa de protejată, încât el nu va putea găsi mult timp calea de a intra? „Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi”; aşa cum sunt aripile albe ale păsărilor zburătoare pe fondul unui nor întunecat, aşa sunt şi astfel de cuvinte când luminează peste o minte chinuită; dar cum poate pieri omul

exterior, dacă mâinile iubitoare au aşa mare grijă de el? A trăi plini de vigoare – suntem gata la asta, oricare ar fi numărul de ani rezervat nouă; dar a zăcea în pat, îngrijit de alţii – asta e cu totul altceva, mult mai greu de acceptat.

Dar orice ne aduce aminte de viziunea lui Ioan: „Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea faţa Lui” sau a lui Pavel: „Însuşi Domnul, cu un strigăt… Se va coborî din cer” poate stârni acele revărsări ale dorinţei. Povestea unuia a cărui luptă (poate foarte scurtă) s-a sfârşit, încântarea produsă de muzică, cadenţa unui imn le poate chema. Cuvintele înflăcărate: „O, gândeşte-te să poţi atinge o mână întinsă, cea a lui Dumnezeu; să respiri un aer nou, aerul ceresc; să te simţi proaspăt şi să cunoşti nemurirea. O, gândeşte-te, să treci din furtună şi agitaţie într-un calm nezdruncinat, să te trezeşti şi să fii în slavă” – ne pot duce până pe „acoperişul casei” şi să ne arate ce a văzut pelerinul: „Şi, iată, în depărtare, el a văzut o ţară cu munţi, foarte frumoasă, împodobită cu păduri, vii, fructe de ţoţ soiul, şi flori, cu izvoare şi fântâni, o privelişte frumoasă. Atunci el a întrebat cum se chema acea ţară. I s-a spus că e Ţara lui Emanuel”. Apoi trebuie să revenim iarăşi jos; ţara e la o mare depărtare; mai departe chiar decât ceea ce pelerinii au văzut mai târziu de pe dealul numit Limpede când, uitându-se prin sticlă, au crezut că văd ceva ca o Poartă şi, de asemenea, ceva din slava locului – iar vrăjmaşul vine ca un puhoi de ape.

Nu poate fi ridicat niciun steag împotriva lui? Trebuie noi în permanenţă să fim vlăguiţi de dorul de casă din inimă? *Când vrăjmaşul va năvăli ca un puhoi, Duhul Domnului va înălţa un steag*

Împotriva lui. Ca priveliştea unui steag de biruinţă pentru un duşman învins, aşa este cuvântul Domnului, Eliberatorul nostru, pentru cel care vrea să ne clatine pacea. Nu trebuie să fim înfricoşaţi.

Cât de stupidă le va părea această scrisoare celor sănătoşi şi puternici care nu trebuie decât să vrea un lucru şi îl şi fac. Dar sper că ei nu o vor citi. Nu le este adresată lor, ci doar celor pe care durerea l-a

pus la grea încercare şi care descoperă cât de puternică este legătura dintre duh, suflet şi trup. Argumentele, observaţiile, reflecţiile inteligente, sfaturile bune nu au niciun efect asupra acestei realităţi încâlcite.

Dar aceasta nu scuză slăbiciunea, nimic nu o poate scuza; înţeleptul bătrân Rutherford de multe ori m-a făcut de ruşine: „Mă întreb de multe ori cum de un copil al lui Dumnezeu poate avea inima întristată, dacă ne gândim la ceea ce ne pregăteşte Domnul”. „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc... Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine...”. „Acasă la Mine” – o, cuvânt de pace infinită!

Azi tabloul auriu, de toamnă, cu castani a fost pus în faţa mea. Şi îl las să-mi vorbească aşa cum mi-a vorbit întotdeauna. Pentru tinerii care intră în camera mea el e doar un tablou frumos. Toamna lor e departe. Dar eu ofer cuvântul lui luminos tuturor celor care îl pot auzi. Ce înseamnă că „omul din lăuntru se înnoieşte din zi în zi” dacă nu faptul că Dumnezeul nostru va da aur în schimbul vigorii verzi, spirituale, şi o inimă strălucitoare care poate fi mulţumită şi mai mult decât mulţumită, *încântată* de voia Lui, indiferent care ar fi aceasta, până ce El se va întoarce să ne primească la El? O astfel de biruinţă a duhului asupra cărnii e o minune, dar noi învăţăm să ne aşteptăm la minuni din partea Dumnezeului care poate transforma verdele primăvăratic în aur.

Ioan al Tău

Ca Ioan la pieptul Domnului scump, Aşa voi sta şi eu, aşa mă voi odihni şi eu, la şi cochiliile goale în adâncurile mării, Aşa mă voi scufunda şi eu, umplut cu Tine.

Ca nufărul pe lac.

Liniştit şi rece în ceasuri lungi, fierbinţi, Un gând de pace, aşa vreau să fiu şi eu, Nufărul Tău, Doamne, aproape de Tine.

Ca pasărea cântătoare în înaltul văzduh azuriu.

Aşa voi pluti şi eu şi-ţi voi cânta;

Nici ploaia, nici vântul aducător de furtună nu se pot ivi

Când aerul e plin de Tine.

Şi astfel, deşi datoriile zilnice se înmulţesc

Şi ţărâna e ca un nor.
Prin zgomotul cuvintelor, Doamne, Odihna mea.
Ioan al Tău se va sprijini de pieptul Tău.

121

32. Învăţând a trăi în lipsă

„Se vor obişnui ei vreodată cu boala?" am întrebat odată cu privire la unii ale căror încercări apăsau greu asupra mea. Mi s-a spus că o făcuseră deja. Mă îndoiesc însă. Doctorul e poate obişnuit cu a-i vedea aşa, asistenţa cu a-i îngriji, vizitatorul cu a le aduce flori, alţii cu a se gândi la ei, dar se trezesc vreodată astfel de oameni dis-de-dimineaţă fără a tânji să zboare afară din colivie, asemenea unei păsări? Se obişnuiesc ei vreodată cu istovirea adusă de o stare de neajutorare? cu neputinţa? cu nopţile albe? cu lipsa alinării? cu durerea? Eu cred că alţii se pot obişnui să atribuie această atitudine celor bolnavi, dar mă îndoiesc că cei bolnavi se obişnuiesc vreodată cu boala. Lăsând însă la o parte chinul mai mare al bolnavilor incurabili, mai putem vorbi şi de boala îndelungată, de refacerea înceată a sănătăţii, de lipsa de putere acolo unde, în închipuire, vigoarea deja revenise. Oare vede cineva aceste lucruri (cu excepţia asistentei, dacă are discernământ)? Dacă lucrurile sunt mânuite cu pricepere, tot ceea ce se vede sunt acea linişte neîmpovărată, ce arată aţâţ de odihnitoare, şi mângâierile scumpe ale belşugului de dragoste. Nimeni nu vede zbaterea de aripi a păsării încarcerate. Nimeni, slavă Domnului, nu poate simţi trezirea obosită de dimineaţă, dorinţa arzătoare de a scăpa din gheara durerii.

„Sufletul îmi este liniştit şi potolit ca un copil înţărcat care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înţărcat". Iată un cuvânt adresat „cuiva care învaţă să trăiască în lipsă" – lipsă de sănătate, de puterea de a umbla, de a face lucruri, de a se bucura de ele, de a te afla în şuvoiul vieţii şi de multe alte lucruri.

Am scris în altă parte o frază dintr-o scrisoare pe care episcopul Moule mi-a scris-o după ce i s-a luat ceea ce el numea „dragostea scumpă" a soţiei şi a copilului; fraza i-a ajutat pe atât de mulţi, încât o voi rescrie: învăţ *lecţia destinată copilului înţărcat*; *învăţ să trăiesc în*

lipsă.

După ce a prefaţat istoria lui Ponnamal, o scumpă soră din India, el a scris din străfundurile propriei experienţe: „Ah, avem nevoie de un Mântuitor care să cunoască perfect fiecare chin al inimii atunci când trebuie să trecem prin mari pierderi personale, pentru a renunţa pentru totdeauna la chipul, glasul şi întâlnirea cu ale noastre Ponnamale. Dar El înţelege pe deplin şi va veni iarăşi, împreună cu ele. Fie ca prezenţa iubitului Domn să vă înconjoare şi să vă satisfacă din ce în ce mai mult. Într-un mod minunat El poate umple (nu închide) rănile dragostei, făcând-o pe fiecare un receptacul pentru El:

Iisus al tău poate plăti

Din plinătatea Lui tot ceea ce El ia".

Există un singur loc în care putem primi darul unei mari mulţumiri în cazul unor asemenea lipsuri. Ultima strofă a cântecului ce prefaţează această scrisoare face referire la o zi obişnuită în care îndatoririle care par a se lovi una de alta (deşi, la drept vorbind, ele nu se lovesc niciodată una de alta) ne presează din toate părţile. Am cunoscut astfel de zile. Ce bine ar fi să le simţim din nou atingerea neatentă! Dar chiar şi noi, care suntem scutiţi de astfel de zile, luni sau ani, putem fi asaltaţi de o grămadă de gânduri sau poate chiar de un vacarm de cuvinte, de un fir de ţărână care îndepărtează dulceaţa simţitei Lui prezenţe. Dar nu e nevoie să se întâmple aşa. Cu toţii, Doamne, suntem Ioan ai Tău. Ioan se va rezema de sânul Tău.

Nu auzim noi urmele paşilor Tăi, Iubitule.

Printre stelele multor nopţi fără lună? Nu percepem noi şoapta venirii Tale

Pe aripile zorilor, şi deseori, în lumina Miezului de zi şi a crepusculului, aproape Te vedem pe Tine?

Privim în sus prin văzduhul strălucitor şi tânjim să te vedem, Iubitule, tânjim să te vedem

Şi ne mirăm că nu eşti acolo.

Îţi vom auzi urmele paşilor, Iubitule.

Căi înstelate ni se vor deschide, iar noaptea îşi va chema luminile adăstânde în alte aşezări.

Vânturile îţi vor cânta; amiaza şi lumina amestecată A serii roşietice vor fremăta de bucurie să te întâmpine;

Iar noi, răpiţi în văzduh, Te vom vedea pe Tine, Iubitule, Te vom vedea pe Tine,!

În strigăte de adorare Te vom vedea acolo.

33. Aşa cum am purtat în *Duhul de disciplină* episcopul Paget a inclus un capitol intitulat „Nădejdea trupului". Iată un fragment: „Există o profeţie adâncă şi minunată în acea interacţiune de nepătruns dintre suflet şi trup care, uneori, ne poate uimi, deruta sau întrista; ea face aluzie la nădejdea trupului, la posibilităţile sufletului; se referă la faptul că şi trupul e accesibil vieţii divine; că există căi prin care puterea învierii îl poate invada; că poate suferi o transformare, că şi pentru el Domnul din ceruri este un Duh dătător de viaţă". Şi el vorbeşte de faptul că înseşi trupurile noastre sunt sub influenţa unei energii reale izvorâte din locuirea în noi a Duhului lui Cristos; în acest fel, puterea învierii Lui se poate extinde chiar şi asupra stării fizice a vieţii noastre, „astfel încât, fie şi foarte încet şi parţial, îngrădit de limite imediat atinse şi de piedici ce nu vor să cedeze, procesul de răscumpărare a trupului nostru să înceapă încă de pe pământ, într-un mod real şi practic".

Nu sunt aceste cuvinte vitale pentru noi, cei bolnavi sau înlănţuiţi de diferite alte legături? Iată-mă pe mine, iată-vă pe voi într-un pat obişnuit sau într-un scaun obişnuit, foarte conştienţi de caracterul pământesc al acestui trup al „smereniei noastre" (Filipeni 3: 21, Cornilescu 1998), aşa cum se exprimă foarte corect Pavel, fără posibilitatea de a scăpa de el. Şi acest trup nu ne lasă să uităm de el (deşi noi bucuros am face asta).

Dar „*după cum am purtat* chipul celui pământesc, tot aşa vom purta şi chipul celui ceresc" nu este unicul cuvânt de mângâiere pe care îl are Dumnezeu pentru noi; El mai are unul care se referă la prezentul nostru (după cum celălalt se referă la viitorul nostru) într-un mod atât de glorios şi fericit, încât ne ruşinăm că au fost momente, fie cât de scurte, când nu ne-am ridicat la înălţimea mesajului lui luminos: „Sunt căi prin care puterea învierii îl poate inunda acum; el poate fi

transformat”.

Doamne, transformă-l; luminează această ţărână; fă ca viaţa Ta să curgă, astfel încât „să nu fie copleşit sub puterea lucrurilor care sunt deseori aşa de tiranice”, ci să fie pregătit de pe acum pentru vremea când „va fi deplin pătruns şi transformat de Duhul Domnului”.

Dar până atunci? Există un lucru pe care îl putem face întotdeauna. Putem să găsim arbuştii de tămâie care cresc în locurile noastre cele mai fierbinţi. Îi putem oferi Lui adoraţia noastră. * e *

Printre bucuriile acestor luni se numără şi cărţile trimise de prietenii care înţeleg ce evadare din durere poţi găsi într-o carte. Prima din această companie de cărţi-prieteni a fost cea referitoare la fermecătoarea Lady Victoria Buxton. Ea a dat de arbuştii ei de tămâie.

Ea a fost doborâtă brusc în februarie 1869, pe când era tânără soţie şi mamă, şi ţinută strâns de o „durere pătrunzătoare şi istovitoare” până în iulie 1916.47 de ani de durere. Şi totuşi, viaţa ei a fost plină de răbdare preţioasă, de uitare de sine, de slujire pentru alţii; în jurul ei era o aşa senzaţie de lumină, încât, după moartea ei, o fată de-a ei a putut scrie: „A fost ea neajutorată, mereu cu dureri, restrânsă la pat şi scaun? Chiar dacă a fost aşa, nu suferinţa şi tristeţea vorbesc despre ea; mai degrabă, frumuseţea răsăritului de soare şi a trandafirilor, lucirea apei, aburul albăstrui al mării vara. Aceste ultime lucruri, nu celelalte mărturisesc despre ea”. Iar un prieten a scris: „Un ceas petrecut în camera ei liniştită era de ajuns pentru a-ţi oferi o perspectivă complet nouă asupra bolii şi posibilităţilor ei. În exterior se observau, într-adevăr, semnele invalidităţii – patul, canapeaua, cârjele la îndemână, mâncarea adusă pe o tavă la ora 5; se vedeau pe faţa obosită şi pe trupul firav – chiar mai impresionant pe ochii ofiliţi – semnele evidente ale suferinţei îndelungate. Dar toate erau doar cadrul unui tablou – figura centrală era o prezenţă spirituală pe care durerea şi oboseala trupului nu au putut-o afecta”.

Dar biruinţa duhului asupra cărnii nu a fost uşor câştigată de ea. Iată câteva extrase din notiţele ei intime: „Lucrurile nu merg spre bine, iar obişnuinţa nu este „o a doua natură” şi totul pare a fi uneori din ce în ce mai greu; sunt aproape lipsită de speranţă în ceea ce priveşte

recuperarea mea… Ce m-aş face fără El, în viaţă sau moarte? Singurătatea interioară ar fi îngrozitoare, în ciuda a tot ceea ce dragostea omului ar putea face pentru mine. Avem nevoie de un prieten, mai presus de toate de un Mântuitor, în adâncurile fiinţei noastre – şi, slavă lui Dumnezeu, avem unul”.

Şi astfel, ea a iubit, a slujit, a strălucit şi a fost mai mult decât biruitoare. Întărită şi mângâiată timp de 47 de ani, un adevărat Ioan în zilele generaţiei ei, ea a oferit tuturor celor care au cunoscut o o perspectivă cu totul nouă asupra bolii şi posibilităţilor ei.

128

Doamne, din ce în ce mai multe Rugăciuni înalţ către Tine ca, prin vânt sau foc, Să-mi curăţeşti dorinţa cea mai tainică a inimii, Să înlături pleava ce se agaţă de jos.

Doresc să urmez calea Ta.
Dar când în mine se va ridica eul
Şi va tânji după altceva.
Atunci Tu, Cel sfânt, ia sabia, străpunge şi ucide.
Oh, rămâi aproape.

Dragoste răbdătoare, până când, prin harul Tău, în acest argint sărăcăcios, chipul Tău luminos va străluci limpede şi senin.

Cum va fi
Când, asemenea crinului sau trandafirului
Ce înfloresc în grădina mea.
Voi fi fără zbârcitură, desăvârşit în ochii Tăi, Doamne?

34. Crisalide

Acum câteva zile unul dintre copii a pus pe o frânghie de rafie 16 crisalide şi mi-a trimis mie frumoasa salbă. Mi-au agăţat-o, astfel încât s-o pot vedea; în această dimineaţă, pe fiecare din cochiliile goale, incolore, care ieri erau pălării argintii, stătea câte un fluture cu aripile ude. Acum s-au desprins de acolo, au aterizat pe un Boboc de Lotus care era în apropierea lor, iar apoi şi-au luat zborul către mine, prea fragezi în noua viaţă de libertate pentru a cunoaşte teama; după aceea, însufleţiţi de frenezia libertăţii, s-au năpustit afară la lumina soarelui.

Se spune că, chiar dacă viaţa înseamnă numai suferinţă, cei mai

mulţi oameni vor să trăiască. (Curajoşi oameni!) Dar sunt perioade în care suntem copleşiţi de dorinţa după libertatea aripilor. Cuvinte vechi de 500 de ani îmi vin în minte: „Priveşte, sufletul meu, închis în carcera trupului meu”. Gândurile mă duc apoi cu nostalgie către „S-a isprăvit” al Domnului nostru, cuvinte care respiră odihnă.

Acest crâmpei de dorinţă fierbinte care îşi scoate din când în când capul poate deveni o ispită atât de frecventă şi sfâşietoare, încât revin la ea mereu. Înainte ca acel cuvânt de pace să fi fost rostit pe Cruce, Domnul nostru, în mijlocul arşiţei şi trudei de zi cu zi, spusese: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui”. Cred că am face bine să luăm acest bulgăre de zăpadă şi să ni-l aşezăm pe inimă ca să ne răcorească dorinţele. Mâncarea mea e aceea de a face voia Lui care m-a trimis în spital, în această încăpere, în acest pat, în acest scaun? Dacă această lucrare de răbdare nu s-a isprăvit încă, vreau eu să scap de ea? Nu, Doamne, nu; niciodată nu vreau să fac o asemenea alegere laşă. Când simt că sunt aproape s-o fac, ţine-mă Tu strâns şi voi fi în siguranţă.

Aceste scrisori, fragmentate, au fost trimise acasă în cea de-a şaptesprezecea lună de boală. Dar ce sunt aceste 17 luni? „De 17 ani sunt ţintuită de boală”, mi-a scris cineva dintr-un spital londonez. Aşa cum văzusem odată lucruri măreţe printr-o ferestruică, tot aşa, prin acest ochi de geam văd încercările mai grele ale multora.

Mă întreb dacă şi ei descoperă ca şi mine că, chiar dacă voinţa lor s-a împletit de mult în Voia binecuvântată a lui Dumnezeu, un ciudat de stăruitor eu îşi poate scoate brusc coarnele şi, în mod uimitor şi neaşteptat, ei descoperă pleavă pe podea. Într-un astfel de ceas a luat naştere cântarea acestei scrisori.

Nu e oare bine să ştim că, referitor la lucrarea lui Dumnezeu în noi pe pământ, chiar la lucrarea Lui prin noi, va veni o zi în care El va spune: „S-a isprăvit”, pleava a fost vânturată complet, *eul* a fost ucis, nemaiputând să revină la viaţă, argintul a fost curăţit de zgură, sufletul e desăvârşit ca o floare, iar noi vom fi ca El atunci, căci Îl vom vedea aşa cum este?

Acum însă? Inima iubitoare are de dat un singur răspuns: „El ne

va alege moştenirea”. Îmi amintesc cu ce plăcere am descoperit în Concordanţa *anautică* a lui Young că verbul din acest verset este acelaşi cu cel folosit pentru a arăta cum David a ales, din toate posibilele pietre din apă, pe cele mai bune cinci pentru planul său. La fel şi David al nostru ceresc, Iubitul nostru, alege dintre toate situaţiile posibile (care sunt toate sub controlul Său) pe cele mai bune pentru împlinirea planului Său. În vreme ce aştern aceste rânduri, un refren tamil, scris pentru lupta din anii trecuţi, e intonat în încăperea vecină cu mine. Un mic grup se îndreaptă către Oraşul Eroului, un loc foarte întunecat şi rău unde, într-un mod minunat, ni s-a dat o casă. Zarva veselă a celor trimişi răzbate până la mine. Oare uită şarpele să vină şi să-şi şoptească chemarea eului nostru stăruitor: „Ce bine ar fi să fiu acolo acum! Când va veni acea zi? Ce mult durează!”? Nu, el nu uită niciodată, dar am descoperit o eliberare sigură şi rapidă în întoarcerea rapidă spre El, care e mai aproape decât şoptitorul: „Curăţeşte-mi dorinţa cea mai ascunsă a inimii”. Şi apoi vine pacea, iar cu ea şi siguranţa. Oricum ar părea a fi lucrurile, din toate circumstanţele posibile, cele în mijlocul cărora te afli sunt cele mai bune pe care El le-ar fi putut alege. Nu ştim cum e posibil acest lucru – unde ar mai fi credinţa dacă am şti? –, dar ştim că toate lucrurile care se întâmplă sunt pline de o sămânţă strălucitoare. Lumina, nu întunericul, este semănată pentru noi.

Într-o zi, în adâncul pădurii, am dat de o stâncă în mijlocul unui râu, astfel scobită de scurgerea străveche a apelor, încât semăna cu o palmă de om. Peste stânca aceasta cădea o unduire cristalină de apă şi prin acea limpezime mişcătoare am văzut o ferigă crescută în scobitura mâinii. Nu acela era locul pe care noi l-am fi ales pentru a planta o ferigă; în orice clipă ar fi putut fi smulsă, transformată într-o grămadă jalnică de fărâme dusă la vale de râul clocotitor – aşa ni se părea nouă. Dar ea era în siguranţă. Apele cădeau pe deasupra ei, nu pe ea. Şi era binecuvântată. Şi când feriga se zbârcea sub arşiţa soarelui, rămânea tot verde, căci era udată pe tot parcursul anului de stropi de apă. Aşa transformă şi Dumnezeul nostru minunat ceea ce pare a fi o ameninţare continuă într-o binecuvântare continuă. Mai trebuie să ne

temem de ceva când avem un asemenea Dumnezeu?

Mai am* un gând ce mă preocupă de mult, deşi n-am pomenit până acum de el. Azi o soră Şt. Thomas care a citit aceste scrisori (căci nu aş avea curaj să le trimit dacă nu le-ar citi şi considera utile o astfel de persoană) mi-a adus în minte acest gând; ea mi-a trimis exemplarul ei din *Predica din Spital*, în care erau marcate cuvintele ce vorbeau despre sentimentul de regret care ne-ar copleşi cu siguranţă dacă Domnul nostru ne-ar spune azi „Ş-a isprăvit":

Ai spune: „Aşa de curând? îngăduie-mi să mă întorc şi să mai sufăr o vreme cu mai multă răbdare; nu L-am slăvit încă pe Dumnezeu".

Să-L lăudăm deci acum pe El şi dacă suntem la ananghie, în ape adânci sau în orice alt loc. Nu vom avea niciodată o altă şansă de a-L iubi pe El într-o stare de pace plină de mulţumire, în urechi răsunându-ne cuvintele Lui: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire".

„Cel Iubit S-a îmbrăcat cu hainele celui care îl iubeşte, ca acesta să-l poată fi tovarăş în slavă pe vecie. De aceea şi cel ce îl

Iubeşte doreşte să poarte zilnic veşminte stacojii, ca îmbrăcămintea lui să fie asemenea celei a Iubitului".

Aceste cuvinte, vechi de mai bine de şase secole, din *Cartea celui ce iubeşte şi a celui iubit*, au ajuns să însemne mult pentru unii dintre noi.

Un altul te va încinge
Sunt acestea zilele în care te încingi singur
Şi umbli unde vrei – zile de luptă.
Aglomerate, pline de poveri şi totuşi luminate de laudă.
Zile de aventură în care alegerea înflăcărată, slăvită
Te întâmpină la fiecare ceas? Bucură-te, bucură-te.
Fericitule războinic, dacă e aşa.
Căci îl vei vedea, cu siguranţă, Pe Iisus însuşi apropiindu-se şi umblând cu tine.
Sau un altul te încinge, te poartă
Unde nu vrei, şi o sfoară îţi leagă mâinile şi picioarele, gândul

zburător şi cuvântul?

Un vrăjmaş a făcut asta, dar şi atunci

(Deşi nu ştii de ce el a dispus de o asemenea putere)

O, prizonierule fericit, în lanţuri şi totuşi liberi

Crede, crede că L vei vedea Pe Iisus însuşi apropiindu-se şi umblând cu tine.

Deci ambele căi sunt binecuvântate, fiecare

Duce în Ţinutul Dorinţei Inimii;

Tovarăşul măreţ al Dragostei nu oboseşte nicicând;

El e încrederea ta, El e cântarea ta.

Să nu ţi se tulbure inima, ci întăreşte-te.

O, suflete fericit, căruia ţi-e dat să-L vezi.

Pe orice drum ar fi, Pe Iisus însuşi apropiindu-se şi umblând cu tine.

35. Unde nu vei vrea

Această cântare am compus-o dimineaţă, într-un ceas atât de apăsător, încât nici chemarea unei cărţi nu-l putea înviora.

Lângă mine e o vază cu begonii sălbatice şi cu scorţişoară din pădure; tulpina este stacojie, floarea – rozacee; coada frunzei este stacojie, frunza lucioasă – de culoarea unui jad pal şi roz transparent a unei cochilii sau a unui nor. Niciodată până acum nu le-am văzut pe cele două lucruri sălbatice împreună; ele sunt neobişnuit de frumoase. La fel de neobişnuit, dar învăluit într-o frumuseţe mai profundă, niciodată percepută înainte, este amestecul de gânduri pe care am încercat să-l transpun într-o cântare, în vreme ce aşteptam desfacerea legăturilor pentru a fi liberă să fac lucrurile planificate pe ziua respectivă.

„... singur *te încingeai şi te duceai unde voiai*;... *altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi*”. „*Iisus* S-*a apropiat şi mergea pe drum împreună cu ei*”.

Pentru unii dintre noi viaţa se împarte în două jumătăţi, asemenea primului verset citat anterior. Unde vei vrea, unde nu vei vrea: slujbă şi suferinţă – şi prin amândouă răzbate Prezenţa Domnului înviat. Cum a fost cu Petru, aşa va fi şi cu noi; El nu ne va lăsa, nici nu

ne va părăsi.*

— *Părăsit* este în limba greacă un cuvânt compus din alte trei cuvinte: a *lăsa în urmă*. Are sensul de a-i lăsa pe camarazii de luptă expuşi pericolului în luptă sau de a-i părăsi în vreo criză periculoasă. A *lăsa* înseamnă a slăbi strânsoarea, a retrage sprijinul mâinii susţinătoare. „Nicidecum nu te voi părăsi, nici nu te voi lăsa singur pe câmpul de luptă sau în suferinţă. Nu-mi voi slăbi nicidecum strânsoarea mâinii”. Acest cuvânt a *lăsa* nu mai apare nicăieri altundeva în Noul Testament cu acest sens.

El s-a apropiat şi s-a dus cu fiecare din ucenici de-a lungul unui drum greu. Pe acea vreme nu aveau un nimb deasupra capului. Erau oameni ca şi noi. E ceva mişcător în omul Petru, convins de prietenii lui, scăpat din închisoare, trecând grăbit pe Via Appia, întâlnit de Domnul şi Stăpânul lui: „Doamne, unde Te duci?” „La Roma, să fiu răstignit din nou, pentru tine”. Petru s-a întors atunci în celula lui.

Aceste scrisori sunt destinate celor încătuşaţi (dar liberi), care sunt încinşi de alţii. Ei sunt duşi unde nu vor. Cine ar merge unde merg ei acum? Dar ei nu merg singuri. Iisus se apropie şi merge cu ei.

E seară acum. Soarele a apus în urmă cu un ceas în spatele munţilor; una câte una stelele apar pe cerul gri-albastru, dar un măcăleandru indian, cel care a cântat de dimineaţă în lumina stelelor înainte de răsăritul soarelui şi apoi în ceasurile cele mai fierbinţi ale amiezii, când toate celelalte păsări tăceau, îşi oferă trilul acum. Această zi „pierdută” pentru mine, după cum pare – cu excepţia momentelor acelui tril matinal şi ale acestui cântec de seară –, nu va fi pierdută dacă celui pe care Durerea îl încinge strâns îi va fi adus un gând de pace prin cuvântul de mângâiere veşnică: Iisus *însuşi s-a apropiat şi mergea cu ei*.

Iar acolo unde drumul o ia în altă direcţie ne aşteaptă Altcineva (de astă dată un Altcineva prietenos) pentru a ne duce unde vom vrea. „Purtat de îngeri” este modul în care Domnul Iisus ne spune acest lucru şi El a ştiut asta. Cu o mână aşa de blândă ne va duce El la limanul dorit.

Lumea tace. Apusul şi lumina lunii, la întâlnirea lor.

Aşază umbre lungi, catifelate asupra drumului prăfuit;

Oile sunt adunate, niciun miel nu behăie: Du-mă în ţarc, Dumnezeule.

Ceasurile înfierbântate s-au răcorit şi au încetat să lupte Pentru loc şi putere; a încetat ultima strigare;

Numai o mamă îşi cheamă puiul neascultător: „Vino, păsărico”.

Nu-i nicio mişcare, ci mâna Ta linişteşte

Zvârcolirea florilor obosite şi îngrămădeşte un morman de stele

Ca lumini nocturne deasupra iasomiei; atinge-mi petalele: Adoarme-mă.

Voia lui Dumnezeu e ca noi să ne însuşim cât putem de mult făgăduinţele şi mângâierile Lui; El mai vrea ca noi să fim cât mai puţin preocupaţi de şederea noastră aici şi de necazurile noastre şi să nu le acordăm nicio atenţie. Căci, cu cât mai uşor le tratăm şi cu cât mai puţin preţ punem pe ele, cu atât mai puţină durere vom avea şi cu atât mai multe mulţumiri şi tainuri de laudă vom învăţa.

Iuliana din Norvvich

36. Nopţi albe – Ciuperci

Fixată de scaunul pe care îmi odihnesc picioarele, unde obişnuiau să se afle clopoţeii, este acum o creangă de lemn uscat. Pe ea creşte una din acele comori deosebite din pădurea tropicală, o ciupercă ce se deschide ca o farfurioară, uneori aşa de mică, încât arată ca farfurioara unei ceşcuţe din poveste, alteori cu diametrul mai mare de 13 cm. Farfurioara are strălucirea şatenului. Culoarea ei prezintă nuanţe diferite de aur: pal ca şi orezul la vremea culesului, galben intens ca grâul sau roşcat ca frunzele fagului roşu; dar e decorată mereu în acelaşi fel, culoarea sa alunecând uşor către un maro frumos. Marginea şi-o poate modela cum doreşte: o arcuieşte ca o floare, o face ca o canelură sau o lasă plată; dar de multe ori realizează un model delicat acolo, sub forma unei aripi de molie. Pe creanga din faţa mea sunt unsprezece asemenea splendori. Pe una mai mare, prinsă în spatele capului de tigroaică de deasupra bibliotecii, sunt 115. (Această ciupercă pare a fi în mediul ei printre astfel de lucruri din pădure.)

Aş vrea să revin la subiectul unei scrisori anterioare, la ispitele

unor boli, căci îmi închipui că mulţi se află în situaţia în care mă aflu eu acum. Când „ceva care să-ţi asigure o noapte bună” s-a dovedit ineficient şi un lung şir de eşecuri – sau ceea ce infirmiera ta numeşte „nopţi rele” – se află în urma ta, astfel încât speranţele tale încep să se năruie, atunci e vremea prielnică pentru ţânţarii mintali, stupizi şi mici, să roiască în jurul tău sau ceva gen şopârlă să se furişeze şi să te străpungă. Una dintre aceste creaturi, cea mai rea din specie, îşi schimbă culoarea în vreme ce te uiţi la ea. Nimic nu e de neînchipuit pentru cameleon.

În zilele de la început, când era prea cald pentru a dormi, chiar şi afară sub stele, obişnuiam să compun rime fără sens pentru copii sau, uneori, cântece. Unul, al cărui ultim vers, „Atinge-mi petalele: adoarme-mă” mi-a revenit de multe ori în minte în ultimul timp, provine dintr-o vreme în care hinduşii care locuiau lângă noi erau foarte gălăgioşi când discutau ceva ce li se părea lor important; tot atunci, un cioban cu turma lui zgomotoasă de capre şi oi se aşezase de cealaltă parte a ceea ce era pe atunci un zid jos de pământ. Dar în noaptea în care a luat naştere acel cântec, satul hindus, ca şi turma, erau în adormire. Şi ai noştri dormeau, toate luminile erau stinse, cu excepţia luminiţelor florilor iubitoare de întuneric; încă mai pot vedea tufişul mare de iasomie de lângă adăpostul meu din nuiele şi simţi mirosul ei plăcut. Nu era niciun motiv (cu excepţia căldurii) de a nu dormi şi totuşi, somnul mi-a fugit.

Aşa se poate întâmpla şi cu cei bolnavi. Se poate să nu existe niciun motiv plauzibil pentru insomnie; larma durerii crâncene a trecut. Ce fără rost este atunci această modalitate de a-ţi petrece timpul, modalitate care va face din mâine o zi şi mai grea, şi mai ineficientă. La acestea se adaugă nota înaltă, subţire a ţânţarului cicălitor, zgândărindu-ţi urechile. Un De ce? îndelung rumegat se iveşte. De ce nu cade perdeaua de catifea ale cărei cute uşoare cad aşa de blând, că nu ştim clipa în care ne vor învălui în pace? De ce nu putem găsi calea de a intra într-un ţinut îndepărtat? Şi schimbătorul cameleon se aruncă peste noi de nu ştim unde, la prima vedere; acum ba un fleac, ba altul pare o adevărată nenorocire, mărit de lentilele

nopţii sau ale întunericului premergător zorilor în ceva care umple tot văzduhul; astfel (de aceea şi consider această ispită drept cameleon prin felul ei de a fi) ceea ce la o oră rezonabilă pare a fi o mângâiere, acum îşi schimbă culoarea şi arată ca un necaz. Ţânţar sau cameleon, ele sunt nişte creaturi deranjante.

Atunci, asemenea copiilor obosiţi, ne întoarcem către Tatăl nostru:

Mâna Ta linişteşte

Zvârcolirea florilor obosite şi îngrămădeşte un morman de stele la lumini nocturne deasupra iasomiei; atinge-mi petalele:

Adoarme-mă.

Şi totuşi nu dormim. De ce?

Am descoperit că, în cele din urmă, acestei rugăciuni i se dă răspuns, dacă nu prin somn, atunci prin ceva chiar mai bun, şi anume prin pacea care întrece orice pricepere, pacea fără explicaţii, pacea care poate îndepărta istovirea de dimineaţă şi face imposibilul posibil. Străvechiul cuvânt se transformă într-o realitate binecuvântată: „Dacă dă El pace, cine poate s-o tulbure?” Aşa ne atinge El petalele, aşa îşi varsă El rouă de linişte peste florile Lui, aşa scoate El din lemnul uscat al unei nopţi rele ceva pentru lauda Lui.

Dar ascultaţi acum

O, ascultaţi împreună cu măslinii întrebători, Cu luna albă ce se iveşte printre frunze, Cu pământul blând ce s-a cutremurat la simţirea Picăturilor mari de sânge. Toate întrebările chinuitoare îşi găsesc Răspuns dincolo de bătrânii măslini. Acolo, numai acolo, putem îndrăzni să avem nădejde Pentru toţi mieii pierduţi – da, chiar pentru lupii devoratori. O, în lumea noastră se fac lucruri care Ar tăia rădăcinile credinţei, dacă nu ar fi Ghetsimani.

Căci Calvarul interpretează viaţa omului;

Nu este nicio cărare a durerii pe care să nu-L

Întâlnim pe Domnul nostru, Toată încordarea, groaza şi lupta

Se liniştesc ca valurile în faţa Cuvântului Lui de pace, Nicăieri decât lângă Crucea îngrozitoare

Şi acolo unde măslinii cresc pe deal Nu putem să acceptăm

inexplicabilul, pierderea.

Agonia zdrobitoare şi să rămânem liniştiţi.

37. Calvarul Tău face să amuţească toate întrebările noastre

Ceea ce scriu acum este destinat numai celor care sunt hărţuiţi de existenţa durerii. Copiii care îşi iubesc Tatăl ştiu că atunci când spune: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu", El se referă la cel mai mare bine, deşi ei nu-şi dau seama cum e posibil lucrul acesta. Iatăuri. De ce? de altă natură decât cea a ţânţarului. Este cu mult, mult mai mare. Loveşte la rădăcina problemei. La urma urmei, de ce există durere, şi încă o *aşa* durere? De ce i-a pus Dumnezeu lui Satan întrebarea care (aparent) i-a dat celui rău sugestia de a-l trata cu aşa cruzime pe omul inocent? De ce suferă atât de des cei inocenţi? Astfel de întrebări apar, în general, atunci când ne aflăm în suferinţă cruntă, fizică sau mentală şi când putem uita (cel care ni le oferă speră că vom şi uita) de mângâierea noastră. Ele ne prind cu ferocitate şi se înfig în înseşi sufletele noastre.

Între noi şi durerea lumii se află, de regulă, o poartă, un fel de poartă de ecluză. În ceasurile fără suferinţă ea e închisă bine. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, este închisă bine pentru zeci de milioane de oameni. Dar, dacă durerea cruntă îşi face apariţia, e ca şi cum chinul din noi ar fi atins un resort tainic şi acea poartă se deschide brusc şi varsă direct peste noi şuvoaiele de lavă ale suferinţei unei creaţii care geme şi suferă durerile naşterii.

Numai cei foarte ignoranţi sau cei care nu înţeleg ceea ce citesc uită că aproape toate paginile fiecărei adevărate cărţi de istorie, ale celor mai multe biografii, chiar ale acelora care povestesc despre căutarea unui adevăr în lumea gândirii sau în cea a acţiunii, sunt însemnate cu sânge; şi dacă stăm să cugetăm cu adevărat, nu vom respinge gândul care frământă inima, căci este încă actual – „geme şi suferă durerile naşterii până acum".

O, Doamne, de ce? De ce ai făcut carnea omului asemenea unui câmp presărat peste tot cu drumuri şi cărări pe care picioarele arzânde trec necontenit? Bărbaţi, femei, copii, animale, păsări, creaturi acvatice – de ce, ştiind ce se va întâmpla, le-ai făcut aşa? Şi duhul omului,

acordat asemenea unui instrument cu coarde sensibile la cea mai uşoară atingere – de ce l-ai făcut aşa, când el urma să fie lovit de toiege înroşite? De ce ai zidit casa vieţii cu fiecare uşă deschisă flăcării devoratoare? Este*uri. De cel* tulburător.

Am citit multe răspunsuri, dar niciunul nu m-a mulţumit. Unul din cele oferite des este cel dat de Domnul lui Petru: Ce *fac Eu tu nu pricepi acum*, *dar vei pricepe după aceea*. Şi totuşi, acesta nu e un răspuns. Domnul vorbeşte aici de ceva ce El însuşi face. Dar suferinţa nu e lucrarea Lui. El a umblat pe pământ nimicind-o. „Dar femeia aceasta… pe care Satan o ţinea legată… nu trebuia oare să fie dezlegată?” Aceasta a fost întotdeauna atitudinea Lui faţă de suferinţă; astfel, acest cuvânt binecuvântat nu este un răspuns la această întrebare şi nici nu a fost menit să fie.

Sunt multe răspunsuri poetice; unul din ele m-a mulţumit pentru o vreme:

Atunci Domnul a răspuns strigătului acestei lumi:

„Să iau Eu durerea şi, împreună cu ea, puterea sufletului de a răbda.

De a fi întărit prin încordare? Să iau mila care leagă două inimi?

Şi sacrificiul măreţ? Vreţi să pierdeţi voi pe toţi eroii care îşi ridică din vâltoarea focului

Sprâncenele albite către cer? Să iau dragostea care plăteşte preţul

Şi râde de pierdere? Puteţi să-L îndepărtaţi din vieţile voastre, care vor să urce către a Mea.

Pe Cristosul de pe Cruce?”

Dar, deşi ştim că durerea suportată în mod nobil întăreşte sufletul, leagă inimile, duce la jertfire altruistă (şi că nu L-am putea îndepărta din vieţile noastre pe Cristos de pe Cruce), totuşi, când ne este atins nervul sensibil din carne, cunoaştem, într-un mod atât de pătrunzător, încât cuvintele nu-l pot reda, că întrebării noastre nu i s-a dat un răspuns. Ea este doar dată la o parte, căci de ce ar fi aceasta calea puterii şi de ce să aibă nevoie inimile noastre să fie legate prin astfel de andrele ascuţite şi cine nu ar alege, de bunăvoie, mai degrabă

alinarea decât compătimirea celor compătimitori?

Nu, cuvintele frumoase nu mulţumesc sufletul închis în celulă a cărei esenţă e durerea. Nici nu pot arunca vreo lumină asupra suferinţei celor inocenţi. Ele sunt numai cuvinte. Nu sunt un răspuns.

Care este, deci, răspunsul? Nu ştiu. Cred că este unul din lucrurile tainice ale Domnului, care nu ne vor fi dezvăluite până nu îi vom fi văzut pe Cel care a suferit Crucea, nu vom fi văzut cicatricile din mâinile, picioarele şi coasta Lui, nu îl vom fi văzut pe El, Iubitul nostru, faţă în faţă. Cred că, atunci când vom avea parte de acea revelaţie a dragostei, care întrece mult înţelegerea noastră de acum, vom cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi noi cunoscuţi pe deplin (vezi 1 Corinteni 13: 12).

Iar până atunci? Ce face un copil când mama sau tatăl lui îngăduie să se întâmple ceva ce el nu înţelege? Nu există decât o singură cale a păcii. Este calea copilului. Copilul iubitor se încrede în părinţii lui.

Cred că noi, care îl cunoaştem pe Dumnezeul nostru şi am experimentat bunătatea Lui ce nu se poate exprima în cuvinte, ne vom găsi odihna în această convingere. Credinţa copilului se bazează pe caracterul pe care îl cunoaşte. Aşa poate să facă şi a noastră; aşa va face şi a noastră. Tatăl nostru nu explică, nici nu ne asigură atâta vreme cât tânjim să fim asiguraţi. De exemplu, în Biblie nu găsesc niciun cuvânt care să spună că un cal credincios, pe care cruzimea omului l-a schilodit, va uita totul pe vreo pajişte cerească; că un câine trădat va primi dovezi de asigurare sau că un copil îndurerat se va cuibări în braţele îngerului său şi acolo va fi mult mai bine mângâiat. Dar noi Il cunoaştem pe Tatăl nostru. Îi cunoaştem caracterul. Cumva, undeva, ce e rău trebuie îndreptat; cum, nu ştim; ştim doar că, întrucât El este cine este, orice altceva e de neconceput. Căci cuvântul trimis omului lipsit de ajutor, al cărui suflet era printre lei şi care urma să fie dat morţii curând, deşi Domnul lui Daniel era aşa de aproape, este de nepătruns: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire".

Numai într-un singur loc putem primi, nu un răspuns la

întrebarea noastră, ci pace – acel loc e Calvarul. Un ceas la picioarele Crucii întăreşte sufletul aşa cum nimic altceva nu o poate face. „O, Cristoase iubit, Calvarul Tău face să amuţească toate întrebările noastre”. Dragostea care iubeşte *aşa* e vrednică de încredere.

Iarna

Când frunzele îmi vor cădea, le vei culege Tu?

Auriul toamnei trecătoare, creanga golaşă maronie, Fragila crenguţă şi tulpina.

Obositele frunze căzătoare, Vei culege Tu ceea ce oamenii numesc mort?

Văd ploaia, zăpada înăbuşitor de rece, Frunzele mele neînsufleţite

Zac pe jos.

Aşa s-a întrebat inima la apropierea iernii.

Până când, voios ca şi glasul slăvit al Primăverii, Am auzit al Lui: „Nu te teme.

Ci cântă, bucură-te, cântă, Căci adăpostite de pătura de zăpadă

Sunt taine ale plăcerii şi se va produce înălţarea ce va da la iveală

Tot ceea ce am pregătit pentru tine de-a lungul iernii”.

38. O uşă deschisă în cer

Ultima scrisoare se cuvine să le fie adresată celor bolnavi, în mod deosebit ţie, prietene, care, după cum simt eu, nu te aştepţi la vindecare. De curând mi-a parvenit o scrisoare din partea cuiva dintr-un spital de incurabili. Conţinutul ei ne-a mişcat inimile. Unii care trăiesc în astfel de locuri nu trăiesc în adevăratul sens al cuvântului, ci doar stau acolo. Ei trăiesc sub cerul liber. Vânturile lui Dumnezeu suflă în jurul lor. Dar pentru unii e adesea un loc al închiderii între patru pereţi în timp ce aşteaptă nu toamna cu licărul ei auriu, ci iarna, aspra iarnă.

Infirmiera mi-a sugerat să le scriu ceva doar lor; astfel, în dimineaţa aceasta am petrecut o oră în duh cu ei şi am primit un cuvânt care, cred eu, poate fi o mângâiere nu numai în cazul unei singure înţepături a dintelui grapei (adică al bolii trecătoare), ci şi în

cazul durerilor provocate de întreaga grapă; iată cuvântul: El cunoaşte *calea pe care o apuc eu*. *Ştii când stau jos şi când mă scol*... Ştii *când umblu şi când mă culc*.

Trebuie petrecută ziua în pat? sau în scaun? sau, parţial, în ambele? Gândeşte-te la Domnul, Dumnezeul nostru, la Tatăl nostru care este în apropierea locului nostru de zăcere. Nu e ca şi cum El ar căuta un cuvânt potrivit, pentru a ne spune cât de aproape e? Şi dacă El e aşa de aproape, de ce să ne fie teamă? Tremură carnea când închipuirea, vie ca întotdeauna, priveşte spre necunoscut? Dar *Dominus illuminatio mea* trebuie că e adevărat:

Când voinţa a uitat ţinta vieţii, Când omului mintea dispreţ doar i-aduce, şi el e nesigur de propriul lui nume, Puterea lui Iisus fiinţa i-o umple.

Prima mea amintire din copilărie e următoarea: după ce lumina din cameră era stinsă şi eu rămâneam singură, obişnuiam să netezesc un loc de pe cearşaf şi să-l spun cu glas tare, dar blând, Tatălui nostru: „Te rog vino şi stai cu mine”. Acel obicei din copilărie mi-a lăsat ceva ce port cu mine şi acum. *Dumnezeul nostru e un Dumnezeu aflat aproape* şi „la El, care se află pretutindeni, oamenii ajung nu călătorind, ci iubind”. Oare nu e minunat aceasta pentru noi, cei care nu putem călători?

El, care ne înţelege zăcerea de azi, o va înţelege şi pe cea de mâine; frunzele noastre căzătoare vor ajunge în mâinile Lui... Tu ai făcut vara şi *iama*”.

Cum poate atunci iarna să ne facă rău? Ea vine să ne ajute, nu să ne facă rău; este o pregătire blândă în vederea unei surprize divine. Există o strălucire pe care ochii noştri, prea înceţoşaţi şi obosiţi, nu ar putea-o suporta. Există armonii prea răscolitoare, frumuseţi prea fermecătoare pentru ureche şi inimă astăzi. Flori ale minunii veşnice, ghiocei ai lui Dumnezeu sunt învăluiţi în covorul de zăpadă. Şi El, care ne înţelege zăcerea, ne va veghea ridicarea; aşa vom fi mereu împreună cu Domnul.

Iată de ce cântarea numită Iarnă trece rapid de la tristeţe la aşteptarea înălţătoare care este bucuria credinţei. Fiecare vers al

acestei cântări l-am scris într-un salon de spital, la patul unui bolnav. Este destinată celor care vor găsi în ea o sământă de lumină. Încă un gând, mic, dar, asemenea mierii care își picură dulceaţa neaşteptată din fagurele atârnat în copac, este ca o nouă picătură de miere pentru mine.

Mă gândeam la lungul drum înspre Ţara de departe și la cât de plăcut trebuie să fie pentru un doctor când poate să-i spună cuiva, care se aşteaptă să umble pe o cale lungă, că drumul e scurt; la plăcerea și mai mare a călătorului când aude asta; la cei care sunt destinatarii principali ai acestei scrisori și care, după cunoştinţa lor, nu dispun de o asemenea plăcere apropiată – mă gândeam, deci, la toate acestea când mi-am adus aminte de care din cei doisprezece a fost ales pentru a-și da viaţa pentru fraţii săi, nu în martiriul unei clipe, ci într-un șir de ani de durere. E vorba de ucenicul pe care l-a iubit Iisus, de cel care s-a rezemat de sânul Lui. Și m-am întrebat dacă Domnul nostru Iisus, uitându-se prin ferestrele acelei camere de sus către drumul lung, știind cât îl vor durea picioarele pe călător din cauza mersului și poate și cât de singuratic va fi („Ei toţi au plecat în ţara luminii, numai eu stau aici"), l-a tras aproape de inima Lui în acea seară și i-a spus într-o limbă pe care numai inima o poate auzi: „O, omule mult iubit, nu te teme: pacea fie cu tine; fii tare, da, fii tare".

Dar vrăjmașul are un mod otrăvitor de a se atinge de bucuria noastră. Oare pacientul din spitalul de boli incurabile (sau din altă parte) își dă el viaţa pentru fraţii lui? E posibil că Ioan, prizonierul, înlănţuit, biciuit, condamnat la muncă silnică în minele din Patmos sub ameninţarea biciului supraveghetorilor, a avut parte de un pahar foarte amar din cauza acestei picături de fiere. Este o otravă preferată a celui rău. Dar Domnul nostru știe cum să îndulcească paharele amare.

În India de Sud noi nu avem zăpadă; în schimb, avem căldură mare. Pe arșiţă, când frunzele crinilor se ofilesc, dacă ești înţelept, nu uzi plantele; nu trebuie să le convingi ca atunci să aibă frunze verzi; puterile lor sunt folosite altcumva atunci. În acea perioadă fierbinte, tăcută, are loc minunea care duce la înmulţirea bulbului crinului. În

ţinuturile reci, în locul căldurii este perioada tăcută a zăpezii; să nu avem noi încredere în Domnul, fie prin arşiţă, fie sub zăpadă?

Prima cântare de mângâiere din această carte a Trandafirului a fost scrisă doar pentru mine. Dar Maria, care lucra aşa de mult pentru mine, a auzit o melodie potrivită pentru ea; nu am putut să o păstrăm doar pentru noi şi, prin urmare, alte noi cuvinte au fost „culese” pentru alţii. Scrisorile noastre se sfârşesc aici. Ele ne lasă acolo unde vrem să fim; măceşul nostru este încă de natură pământească, dar e pătruns şi străbătut de ceva ce nu e de pe pământ, asemenea tufei de trandafiri din grădinile noastre, cu florile ei roz micuţe şi cu frunzele ei parfumate.

Această cântare de închinare a constituit de multe ori un moment din actul zilnic de adorare şi aducere aminte, care ţine sufletul în linişte, foarte aproape de Cruce. Oricare ne-ar fi numele sau însemnul, astfel de momente puse deoparte sunt posibile; chiar dacă simbolurile nu pot fi totdeauna prezente şi dacă liniştea exterioară e deseori doar un vis al dorinţei, inima celui care iubeşte cu adevărat se poate retrage în celula ei, acea „celulă a cărei uşă este Iisus, iar dragostea Lui, singura cheie”, şi acolo, în chip spiritual, să primească de la Iubitul însuşi Pâinea şi Vinul invizibile. Dar există o bucurie sacră şi intimă pe care o poate gusta oricine atunci când o parte din hrana obişnuită a zilei este sfinţită de Prezenţa Lui; ca la nunta de demult, apa se preface în vin, iar noi Te cunoaştem pe Tine, Doamne, Răscumpărătorul nostru; Te cunoaştem la frângerea pâinii; Te întâlnim la picioarele Crucii; Te întâlnim în Grădină la ivirea zorilor.

Nu am văzut noi oare marginea veşmântului Tău luminos Brăzdând în zori cerurile aurii.

Prin vălurile subţiri, azurii de la amiază, măreţii strălucitoare, Nu am văzut noi ostile de stele încântate să împodobească Splendoarea care va fi cununa Ta?

O, *Imanenţă ce nu cunoaşte nici apropierea, nici depărtarea, Dar, ca aerul pe care-l respirăm, e cu noi aici, Pâinea Vieţii noastre, Doamne, ne închinăm Ţie*.

Te adorăm, Te lăudăm şi ne închinăm Ţie pe vecie.

Privim în sus cu uimire şi vedem o uşă

Deschisă în cer şi pe Cineva şezând pe tron, întindem o mână şi o atingem pe a Ta.

O, Cristoase, împăratul nostru, Domnul nostru pe care II adorăm.

Cărţi publicate de Editura Lampadarul de Aur:

— Şcoala lui Hristos
— Biruinţa de la Golgota
— Eliberarea duhului
— Watchman Nee – Scurtă biografie
— Trupul lui Cristos: o realitate
— Pe urmele Mielului
— Slujba de rugăciune a adunării
— Lucrarea lui Dumnezeu
— Şcoala ascultării
— Cine L-a răstignit pe Iisus?
— Legământul mai bun
— Hyde – o viaţă de rugăciune
— Pe cine să trimit?
— Puterea ascunsă a sufletului
— Nu iubiţi lumea
— Şezi, umblă, împotriveşte-te
— Despre Dumnezeu şi oameni
— O viaţă creştină echilibrată

Vor apărea în curând:

— Viaţă care se revarsă
— Smerenia – frumuseţea sfinţeniei
— Dar cu acesta ce va fi?

Pot fi comandate la adresa de mai jos:

T. Austin-Sparks A.H. Watchman Nee

Watchman Nee Georg Steinberger Watchman Nee Watchman Nee Andrew Murray A.W. Tozer Watchman Nee Francisă. McGaw Watchman Nee Watchman Nee Watchman Nee Watchman Nee A.W. Tozer Watchman Nee

A.B. Simpson Andrew Murray Watchman Nee
Editura Lampadarul de Aur str. Aurel Vlaicu 15
3700 – Oradea tel. /fax: 059 – 447 442
e-mail: lampadarrdsor.ro
Tiparul executat sub c-da nr. 167/2001, la Imprimeria de Vest, Oradea, str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105.
România.